

DŽEFERSON KLEJ

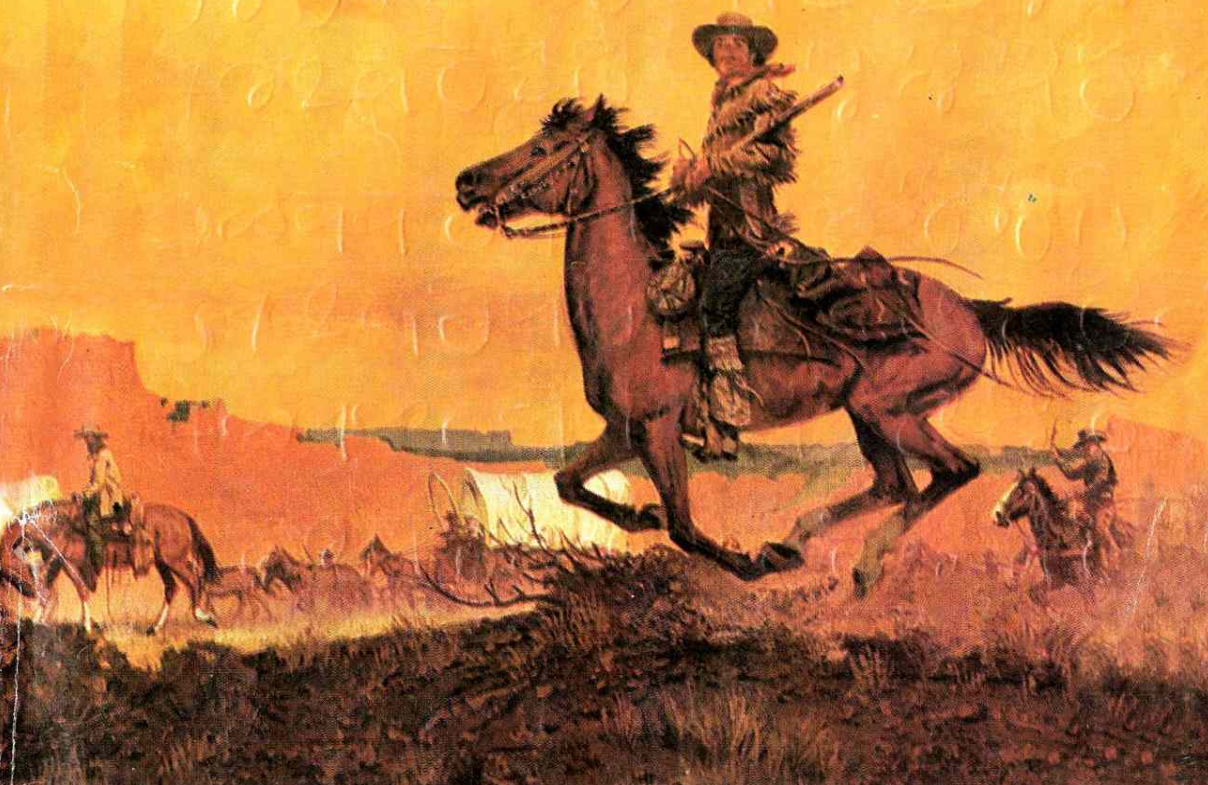
DOK
HOLIDEJ

CENA 8 DINARA

BROJ 62

**DOŠAO JE TIHO
I UŠAO U LEGENDU**

KRVAVI ODSJAJ ZLATA



Džeferson Klej

Krvavi odsjaj zlata

— Pasji život — procedio je kroz zube koštunjav crnomanjast čovek očiju mutnih od rđavog viskija i neprospavane noći. Kad pomisli na šta sam spao, dođe mi da ispalim sebi tane u glavu. Zar pored toliko banaka punih novaca moramo da dreždimo ovde čekajući da naiđe neki ubogi đavo sa novčanikom jedva punijim od moga! Eh — klimnuo je glavom pola besno a pola razočarano — da sam to znao, ne bih ni dolazio ovamo.

Tri čoveka kojima su ove reči bile namenjene ležali su bezvoljno u hladovini velikog bora čije su tek dozrele šišarke ležale rasute po tlu pokrivenom sasušenim borovim iglicama. Sva trojica bili su odeveni u odelo kakva obično nose kauboji na dalekom zapadu ali je nešto u njihovom izgledu otkrivalo da nisu ljudi kojima je pošten rad izvor opstanka. Ležali su u hladovini, doko-no, čak lenjo, kao da nemaju name-

ru da krenu sa tog mesta mnogo godina. Sem koščatog crnomanjastog čoveka koji se nezadovoljan svojim položajem obratio ostalima, iz grupe se svojim izgledom izdvajao jedan mladić, skoro golobrad, očigledno najmlađi od svih, ali na neki način dominantan. Jer, reči koje je koštunjavi izgovorio bile su upućene više njemu nego drugoj dvojici koji su nezainteresovano pušili cigarete zavijene od najgoreg duvana.

— A šta bi učinio? — nije mogao da ne zapita golobradi.

— Svašta... u svakom slučaju ne što bolje od ovoga — nastavio je koštunjavi.

— Slušaj Sledž, dosta mi je tvog kevtanja. Nezadovoljan si svim i svačim, a kad smo te našli u Sokori bio si gladan kao vuk u januaru. Onda ti je sve izgledalo bolje od položaja u kome si bio — odgovorio je golobradi jetko.

— Pa, izgledalo mi je bolje, jer si obećavao zlatna brda i doline. A ja, budala, sam ti poverovao. A kako ne bih verovao bratu Franki Lintoka koji se pravio da sve zna i sve može — nastavio je Sledž smešeći se cinično.

Mlađi Lintok ga je ljutito odmerio ali nije odgovorio ništa.

— Tako je, Fic, ljuti se koliko hoćeš ali istina je istina. Pričao si bajke i obećavao da ćemo se valjati po dolarima, a od svega toga nema ništa!

— Možda bi i bilo da imam sa sobom prave ljude a ne kojote. Šta može da se uradi sa trojicom ovakvih trutova kao što ste vi — počeo je da se pali mlađić koga je Sledž maločas nazvao Ficom.

— Tvom bratu Frenkiju Sol i Čak su bili dovoljno dobri — upao mu je u reč Sledž pokazujući prstom na dvojicu bandita koji su čuteći pušili. — Sve zavisi od toga ko je glavni ako nisi to znao. S njima je izveo svoje najveće podvige. Je li tako Čak? — obratio se Sledž jednom od dvojice Lintokovih sledbenika.

— Aha! — klimnuo je Čak glavom očigledno nezadovoljan nači-

nom na koji je Fic Lintok govorio o njemu i njegovom drugu.

— Dosta! — zaurao je Fiedžerald Lintok ili Fic kako su ga njegovi drugovi kraće zvali. — Kažem vam da bih sa sposobnijim ljudima izveo veće podvige od Frenkija. Lako je bilo pljačkati banke pre dve godine kad nije bilo šerifa ni u svakom trećem gradu! A danas? Svaka banka je prava tvrđava! Kad dođete u grad svi vas mere od glave do pete, gledaju kako nosite revolver, gde ste stali, šta gledate i ne skidaju oči sa vas sve dok se ne izgubite iz grada. Na sve strane poternice, i slike učenjenih! Zar je to normalno? Mogli smo dosada da opstanemo zahvaljujući tome što naš niko nikada nije identifikovao! A zašto? Hajde recite zašto? Zato što smo sve poslove obavljali maskirani tako da niko nije mogao da da naš opis. A čija je to ideja? Recite ako imate obraza! Recite!

— Fic je u pravu — promumlao je Sol. — On je uvek govorio da ne radimo otvoreno.

— Milo mi je da to čujem Sole. Bar ti mi priznaješ da nisam kukavica i šuplja glava kao što ova dvojica brbljaju. I zato ću te povesti sa sobom kada obavimo današnji posao. Jer — dodao je Fic klimajući rezignirano glavom. — posle današnjeg poduhvata mi se rastajemo. Neka Sledž prošipa svoju mudrost i sposobnost nekom drugom a ne meni.

— Hej, čekaj malo, Ne misliš, valjda, ozbiljno?

— Nego šta. Umesto da mi budu zahvalni što sam im pružio posao oni se ljute. Uostalom, nismo baš se-

deli praznih šaka i da ste bili štedljiviji imali bi novaca. Ali, mister Sledž voli da se prikazuje kao vlasnik rudnika zlata, jer ga drukčije barske lepotice ne bi gledale — podrugljivo je bocnuo Fic Sledža.

— Gledaj svoja posla i zaveži — zarežao je Sledž. — Ko mene gleda i zbog čega, moja je stvar. Morao sam da budem šire ruke jer ste se vi ponašali kao slepci.

— He, neće biti baš tako. Plavokosa Luncijana nije napravila budalu od mene nego od tebe. To svi znaju. — Zadovoljno je dobacio Fic.

— Budalu? Hoćeš li prestati sa tim trućanjem balavandere ili treba da ti izvučem uši?

— Ovom balavanderu nisu izvlačili uši ni mnogo veće marke nego što si ti. Hteo je to onaj u Draj Galču, ali je dobio svoje. — Fic Lintok je za trenutak zastao i preteći pogledom Sledža. — A to ćeš dobiti i ti ako me još jednom nazoveš balavanderom!

— A ti ćeš dobiti metak ako još jednom lupneš da je neko od mene pravio budalu. — Zarežao je Sledž i otkopčao osigurač na orozu pištolja. — Sledž O'Konor ne dozvoljava da ga neko pravi budalom i još manje da mu neko to kaže.

— Hej, stanite ljudi. Šta vam je. Jeste li vi ludi — zavapio je Sol. — Jesmo li ovde došli radi svađe ili radi posla. Ovo što radite ne vodi ničemu.

— Sol dobro kaže — podržao ga je Čak. — Obojica se ponašate kao pijane babe. Da je Frenki ovde to ne bi moglo da se desi.

— Da je Frenki ovde mi ne bismo

čekali na putu kao lešinari i meni ne bi krčala creva od gladi — besno je rekao Sledž.

— Ko ti je kriv što si spiskao sav novac, pa nisi imao čime da kupiš klop — zajedljivo je dobacio Fic.

— Da si pravi šef, ti ne bi dozvolio da ti ljudi gladuju — Frenki bi podelio sa drugovima ono što ima.

— Sledž govori istinu. Frenki je laf. Taj zna kako se postupa sa ljudima i naša je sreća što on dolazi, — Umešao se ponovo Čak.

— A kad će tačno doći? — zapitao je Sledž.

— Šta te se tiče — brecnuo se Fic.

— Čekaj malo Fic — obratio se Čak mladolikom razbojniku malo oštrijim tonom. — Svi imamo pravo da znamo kada će Frenki opet biti sa nama. Prihvatili smo da budeš glavni dok je on u zatvoru, ali to ti ne daje pravo da nas tiranišeš.

— Šta vas se tiče kada će izaći kad ionako nećete biti s njim!

— E, neće to ići baš tako kako ti misliš. Radio sam ja sa Frenkijem dok si ti još bio mala beba, dečko moj.

— Pa šta hoćeš time da kažeš? Ja sam mu brat.

— Jeste, ti si mu brat, ali kod Frenka nema šale kad je u pitanju posao. Videćemo šta će on reći kad čuje celu priču.

— Videćemo šta će reći, ali u svakom slučaju ja ću mu prvi ispričati šta se događalo u njegovom odsustvu.

— Možda i nećeš. Ako nećeš da kažeš gde i kada ćemo se naći sa Frenkijem nije ni potrebno — prkosno je dobacio Sledž. — Znam da će

nas ovih dana potražiti kod Šepavog Džosija.

— Huljo, otkud to znaš. Čitaš, znači moja pisma?!

— Malo opreznosti nikada nije na odmet. ... što se i ovog puta pokazalo kao tačno — odgovorio je Sledž smejući se.

— Ti si podlac — prasnuo je Fic.

— Zovi ti to kako hoćeš, ali, ja sam obazriv i mudar. Kad završimo ovo današnje mizerno džeparenje, Čak i ja odlazimo kod Šepavog da čekamo Frenkija. Sol može sa nama ako hoće. A ti ćeš kaskati iza nas kao kućence. Kao malo, nevešto štenje koje još nema zube da zagriže pravi zalogaj mesa.

— Opet vređaš, je li. Ako prosloviš još jednu uvredu može se desiti da nikada više ne kročiš u Džosijevu krčmu.

— Zapamti mali da Sledža O'Konora nikada nisu uplašile ničije pretnje pa neće ni tvoje. Gledao sam se ja oči u oči sa Kenom Rouzom ako si čuo ko je taj. Pa, ni on nije našao tri čiste da potegne oružje na mene.

— Da znaš da ćeš me uplašiti pričama o nekom smućenom revolverašu. Tog Kena Rouza smakao je onaj jadni Nuti Dikin, a ja sam tri puta brži od njega.

— Jeste, smakao ga je, ali onda kad su Kenu već drhtale ruke od viskija. A i tada bi ga Ken oduvao da ga Nuti nije uhvatio kad je bio trešten pijan.

— Gluposti! Nuti Dikin je brz.

— I pokvaren. Znao je da, kad jednom smakne Rouza niko neće pitati da li je to postigao u časnom obračunu ili na podvalu.

— Hoćeš da kažeš da je Ken Rouz bio brži od Dikina a da si ti brži od mene — upitao je Fic Sledža naglašavajući svaku reč.

— Bistar si — odgovorio mu je Sledž podsmešljivo. — Baš to sam hteo da kažem.

Fic je pocrveneo i već je hteo da plane kad se umešao Čak.

— Dosta vas dvojica ili ćemo Sol i ja otići i sami sačekati Frenkija. Ni jedan ni drugi nemate ni trunke mozga u glavi. Iskreno da vam kažem, smučili ste mi se. Blebećete celo jutro kojekakve gluposti umesto da mislite o tome kako ćemo da sačekamo Frenkija. Je li tako Sole?

— Biće da si u pravu Čak.

— A sad da vam lepo kaže vaš stari Čak. Ili ćete smesta prestati sa tim glupim koškanjem, ili ćemo Sol i ja pojahati konje i smesta otići kod Šepavog Džosija i vi onda radite šta vam je volja. Slažeš, li se Sole?

— Aha — klimnuo je glavom četvrti bandit.

Fic Lintok je pogledao Čaka, a on da Sola, i shvatio da ova dvojica ozbiljno misle ono što su rekli. Na kraju se njegov pogled zadržao na Sledžu i iz njega je Sledž mogao pročitati da je krajnji obračun odložen za kasnije, ali da tada više neće biti milosti. Pročitavši šta mu Fic misli, Sledž je prezrivo slegnuo ramenima i promumljao jedno kratko „hm” na šta je Fic još više pocrveneo. Iako besan i mladalački neobuzdan, shvatio je ipak da bi dalje isterivanje svađe moglo dovesti do raspada bande i on se ipak savladao.

— Ako misliš da bez vas ne bih mogao da opljačkam dilžansu, onda se varaš. Mogu da izvedem posao i

sam, ali neću više da se svađam. Frenki će odlučiti ko je u pravu kad čuje celu priču.

Rekavši to, Fic je seo u hladovinu i počeo da zavija cigaretu. Zapalivši je, odbio je prve dimove u vazduh koji nije pokretao ni dašak vetra i to ga je umirilo. No, mučna atmosfera je i dalje ostala, jer je svaki od četvorice bandita sedeo u svom kutu hlada zadubljen u sopstvene misli. Njihovo druženje motivisano nečasnim i sebičnim željama bespovratno se gasilo u neprijateljskom ćutanju.

II

Od ranog jutra klopārala je diližansa neravnim putem koji je kroz ogranke stenovitih planina vodio ka Kenon Sitiju. Put je bio težak, sa mnogo uspona i zaprega je brekćući vukla teška kola preko malih, stena pokrivenih zaravni, kroz uvala, do brdskih vrleti obraslih retkim kržljavim rastinjem. Ispod kopita oznojenih konja vrcale su varnice, ali vozač ih je ipak uporno gonio na brži hod, glasom hrapavim od suvog vazduha i prašine, nešteditice sipajući kletve skupljene na drumovima širom Divljeg zapada. No, uprkos grdnjama i vikanju kojima je nemilice terao konja, debeli vozač sve vreme putovanja nijednom nije upotrebio bič koji mu je visio zadenut za pojasom. Očigledno da je prividnom gruboašću skrivao svoju u suštini dobroćudnu prirodu. Uostalom, dobroćudna priroda je sasvim odgovarala njegovom spoljnom izgledu. Omalen a težak preko stotinu kilograma ličio je na dobro napunjenu kobasicu i da na okruglom licu nisu

sijale blage oči, mogao bi se steći utisak da je hrana njegova jedina želja i slabost. Ali, uprkos svojoj težini, Metjus Hikori je bio poznati vozač „Vels Fargo” kompanije čuven po svojoj snalažljivosti i hrabrosti. On je bio jedan od onih vozača koji su uvek stizali po redu vožnje.

Dok Holidej je sedeo zavaljen u svoje sedište u kolima i dremuckao glave oslonjene na kožni naslon. Sa dosadom je slušao vozačevo vikanje, dok mu je pred očima lagano kao u usporenom snu promicao monoton sivkasti predeo užaren od vrelog podnevnog sunca. Jelou Horn je ostao mnogo milja daleko i s njim i lepa plavooka Natali. Iako je od polaska iz tog grada prošao samo jedan dan i jedna noć, činilo mu se da je sve što se tamo odigralo doživio neko drugi a ne on sam. Da mu pred očima nije lebdeo Natalin pogled žalostan zbog rastanka, mislio bi da ono čega se sećao nije ništa više od romantične priče ispričane u salunu uz čašu piva i dim cigarete. Ali, mislima zaronjen u maštu, stalno je pred sobom video njenu rasutu bujnu kosu, sjaj plavoze-lenih očiju i omomljivo gibanje njenog vitkog tela. Njena slika ga je neprekidno pratila kao da tiho izgovoreno zbogom nije značilo rastanak već obećanje da će ga uvek voleti i žudeti za njegovim zagrljajem.

Senka sete zaigrala mu je na licu. Na žalost, uprkos željama srca, moraće da je zaboravi. U njegovom životu sreći izgleda nije bilo mesta.

Uzdahnuo je i da bi odagnao sumorne misli zagledao se bolje u svo-

je saputnike. Prekoputa njega sedela je jedna starija dama koja je tokom celog puta uzaludno pokušavala da zapodene razgovor. Putovala je s istoka u posetu svojoj sestričini koja je živela u Kenon Sitiju i nešto iz dosade od dugog putovanja a više od navike, pričala je o svemu i svačemu što bi joj palo na pamet a što nikoga od njenih saputnika nije nimalo zanimalo. Nezavisno od te njene mane bila je prilično simpatična i živahna i sem što je jadikovala zbog žege i sparine nije se žalila na druge tegobe putovanja. Pored nje sedeli su sredovečan čovek i žena, tridesetih godina, ona dosta privlačna i odevena skromno ali sa puno ukusa, a on malo upadljivo obučen u svetli kari-rani sako. No, više od njegovog ode-la Doku je smetao izraz njegovog lica. Negovan, lepuškast, izbrijan sa kicoški potkresanim brkovima, ostajao je rezervisan prema svima oko sebe ali servilno, skoro lažno uslužan u odnosu na svoju ženu, ispod čega je Dok podozrevao ravnodušnost pa čak i licemerstvo.

U kratkim sporadičnim susretima pogleda, njegove vodnjikave oči su nepostojano poigravale kao kod ljudi spremnih na sve, što je još više činilo čudnim njegovu vezu sa ženom pitomog i poštenog izgleda.

Pored Holideja sedeo je čovek prosedih bakenbarda, mlohavog debeljuškastog lica, obučen u pantalone od finog štraftastog štofa i taman redengot. Celim putem nije ništa govorio ali se nije razdvajao od male crne tašne koju je čvrsto držao punačkim rukama. Sasvim desno od prozora sa šeširom navučenim na

oči, duboko zavaljen u sedište ču-tao je, kao da drema, čovek koji po izgledu tek što je prevalio tridesetu, više koščat nego mršav, lica opaljenog vetrom i suncem, snažnih ruku prekrštenih na grudima. Imao je na sebi iznošeno kaubojsko ode-lo, širok pojas na kome je visio težak kolt i prilično otrcane čizme od grubog boksa. Malo je govorio, ali je učtivo odgovarao ako bi mu se neko zbog nečega obratio. Ipak, na pitanje stare dame odakle putuje i kudà ide vešto je izbegao odgovor što, ipak, nije moralo da bude čudno na Zapadu gde je čovek morao biti oprezan ako želi da preživi.

Dok se opet vratio svojim mislima. Šta mu sada predstoji? To pitanje je često postavljao sebi od dana kada je napustio Boston i pošao putem avantura. U izmaglici duvanskog dima nikada nije našao odgovor na to pitanje, a još manje u dimu baruta tek ispaljenog „linkolna“. Prolazio je kroz život bez jučerašnjice, ali i bez sutrašnjice. Postojalo je samo kratko neizvesno danas, ispunjeno slučajnim susretima i događajima. Bio je to put većitog izgnanika, put bez povratka.

— Kad ćemo već stići do te postaje. U ovim kolima se više ne može izdržati — ponovila je po ko zna koji put stara gospoda, mašući baptistanom maramicom da bi odagnala oblake prašine koji su kroz otvorene prozore prodirali u kola.

Niko nije odgovorio. Čulo se samo škripanje drvene kočije i truckanje točkova.

— Jadni Henri mi je uvek govorio da leti ne treba kretati od kuće. Za putovanje su jesen i proleće —

nastavila je više za sebe nego što je očekivala odgovor od beznadežno ćutljivih saputnika.

— Strpite se još malo madam — odgovorio je Dok umorno, smatrajući da bi dalje ćutanje bilo već nevaspitanje. — Kenon Siti je iza sledećeg vrha. Stići ćemo tamo tačno za ručak.

U tom trenutku tek što je zaprega izvukla kola uz jedan uspon, brektanje konja i klopavanje točkova nadjačao je pucanj pištolja, a odmah zatim još jedan praćen jaukom koji se čuo sa vozačevog sedišta. Zaprega je naglo povukla kola, ali je posle kratkih povika usporila trk i najзад stala dižući oblake prašine. Nekoliko sekundi vladala je tišina, a onda se začuo neki grub glas.

— Stoj! Da se niko nije makao!

— Ruke uvis! Ovo je prepad!

— Izlazite! — ponovio je isti grub glas koji se prvi čuo. — I bez gluposti.

— Dalje ruke od oružja!

Putnici su se unezvereno pogledali. Stara gospođa je prigušila krik na usnama, a lepuškasta dama se čvrsto pribila uz svog muža koji nije pokazivao neku naročitu želju da ublaži njen strah. Koščati kauboj je gurnuo šešir s obrva i pogledao kroz prozor u otvor revolverске cevi koja je zjapila ka unutrašnjosti kola. Bez mnogo straha okrenuo se ka svojim saputnicima i šeretski progovorio.

— Kao što vidite dame i gospodo, ne ostaje nam ništa drugo nego ga poslušamo. Pošto smo svi odrasli ljudi gluposti neće biti... bar se nadam — dodao je pogledavši Doka koji je nezainteresovano ćutao.

— Ali, šta to znači? — uzvrpoljio se džentlmen u redengotu stiskajući čvršće kožnu tašnu. — Šta je ovo?

— Izlazite! — dreknuo je čovek grubog glasa, — Ili treba da vas mi izvučemo otuda?!

— Čujete ih? — hladnokrvno je primetio kauboj obraćajući se gospodinu sa bakenbardima. — Valjda vam je jasno šta je? Ne zovu nas na posluženje!

— Izlazite kad vam se kaže — nestrpljivo je povikao čovek. — Sledeći put umesto poziva poslaću vam metak.

Stara dama je uplašeno ciknula, a druga putnica se još čvršće pribila uz svog muža. Niko nije pokazivao da posluša i izađe kao da su kola pružala više sigurnosti od bandita nego otvoreni prostor. Dok su sekundi dugački kao godina sporo prolazili, a sa sedišta za vozača dopiralo stenjanje ranjenog Metjusa, Holidej je zaključio da bi dalje ostajanje u kolima moglo značiti smrt, jer su razliučeni banditi lako mogli učiniti ono čime su pretili. Uzdahnuvši umorno, otvorio je vrata dilažanse i izašao ruku podignutih uvis. Za njim su kolebajući se izašli i ostali i tako se cela grupa našla pored dilažanse pred uperenim revolverima.

Tek tada je Holidej mogao bolje da osmotri napadače. Preplašene putnike koji su stajali zbijeni pored kola okružavala su tri maskirana jahača sa uperenim pištoljima, dok je četvrti stajao nešto dalje i motrio na put. Duboko navučeni šeširi i vezane marame skrivale su im lica i sve što su napadnuti videli bile su njihove oči. No, i da su hte-

li da uoče druge detalje u držanju ili odelu bandita, napadnuti ne bi za to imali vremena, jer su ih strah i povici napadača u tome sprečavali. Uostalom, niko nije ni pomišljao da utvrđuje identitet napadača. Sem Holideja i kauboja sa koltom svi ostali putnici su bili uplašeni i zbunjeni.

— Ruke gore! Nikakav sumnjiv pokret ili ćete zažaliti! — naredio je čovek koji je po svemu sudeći predvodio bandite.

— Polako i bez trikova odvežite pojaseve! Pazite, držimo vas na oku.

— He, he! Momci, ulov je dobar! — nasmejao se jedan od bandita. — Dve dame, dva kicoša, jedan podgojeni gospodin i jedan bez osobnih znakova!

— Izgleda da nisi pogrešio kad si rekao da sačekamo ova kola. Čini mi se da gospoda nisu praznih novčanika! — dodao je drugi bandit.

— Oružje ste odbacili koliko vidim — podsmehnuo se onaj koji je predvodio napadače. — A sada odbacite novčanike, nakit i ostale stvari od vrednosti. Hajde brže! Dame imaju prednost — nastavio je bandit cerekajući se ponosan na svoju duhovitost.

Holidej je izvadio novčanik i bacio ga na metar-dva ispred sebe. Imao je u njemu nekoliko stotina dolara što je bila velika svota novaca, ali beznačajna za čoveka njegovog stila i duha. Šta je značilo da li će u sledeću igru ući sa nekoliko desetina novčanica manje ili više? Ništa! Stotine dolara su mu svakog dana prolazile kroz ruke i zbog njih nije vredelo rizikovati ljudski život.

Ne samo sopstveni nego čak ni život ovih bezobzirnih razbojnika koji verovatno nisu zaslužili ništa bolje od grubo sklepanih vešala.

Ne, nije vredelo rizikovati! Dokovo geslo je bilo da pištolj poteže samo u samoodbrani! Samo onda kada je od toga zavisio život kada nije bilo drugog izbora. A sada nije bilo u pitanju biti ili ne biti, nego pregršt bezvrednih novčanica. Prema tome, trebalo je ostati miran i pustiti da se sve što brže i bezbolnije okonča. Što pre obave posao, tim pre će pljačkaši otići i osloboditi ih rizika eventualnog ranjavanja ili možda čak gubitka života. Razmišljajući tako, Dok je mirno stajao želeći u duši da i drugi putnici budu istog mišljenja kao i on. Izgledalo je da će mu želja biti uslišena, jer su ostali putnici krotko i bez pogovora stajali pored kola čekajući da im novčanici budu pokupljeni. Gospodin sa prosedim bakenbardima bio je čak i preterano uslušan, pa je pružajući svoj novčanik vođi pljačkaša nastojao da ceo prepad dobije izgled nedužne uspele šale.

— Izvolite gospodo — rekao je dosta bučno za situaciju u kojoj se nalazio. Poznato je da je u ovim krajevima dobar viski vrlo skup, a kad čovek provodi dane na vetru i prašini, onda mu je gulo suvo, je li tako gospodo?

Dok je podozrivog pogledao debljuškastog džentlmena. Tdlika govorljivost nije se uklapala u njegovo dotadašnje ćutanje i verovatno da je postojao neki razlog toj promeni. U stvari ispod glasnih, naizgled veselo izgovorenih reči skrivala se ner

voza ili strah. Čak možda paničan strah. Holidej je to zapazio, ali je mudro okrenuo glavu praveći se da mu sve to izgleda uobičajeno i normalno. Nije hteo da svojim čuđenjem izazove podozrenje pljačkaša. No, izgledalo je da oni držanje gospodina s redengotom nisu primili sa sumnjom, a i da nisu, njihove bi sumnje bile izbrisane zadovoljstvom koje su osetili kada je njihov predvodnik otvorio novčanik i iz njega izvadio podebeo štos novčanica.

— Eha — skoro radosno je kliknuo — vi ste izgleda štedljivo živeli mister.

— Pa, jesam gospodo. Znae kako kažu ljudi treba čuvati bele pare za crne dane.

— Ili za one koji umeju da ih potroše! — nastavio je glasno predvodnik napadača.

Ostali banditi su mu se grohotom pridružili.

— Jeste, jeste! Sami rekoste da je viski skup! A šta je s ostalim sitnicama? Duvan, dame, ishrana? Sve to košta! — a onda je naglo spustio ton do pretećeg. — Koštaju i meci koje utrošimo na neposlušne slučajne poznanike, zar ne? Mada ne volimo da se izlažemo tom trošku.

— Ne, ne volimo — dodao je drugi — ali, ako moramo, onda isplatio metak ili dva.

— Tako je. A sad vi ostali. Da vidimo šta vi imate. Najpre gospodin sa potkresanim brčićima. Pare na suncu!

— Ja sam već dao svoj novčanik gospodine, bandite! — ušepertiljao se čovek u kariranom sakou. Na žalost nemam toliko novaca kao gospodin.

— Dobro, dobro, to ćemo već vi-

deti — procedio je razbojnik uzimajući novčanik od krokodilske kože. Otvorivši ga veštim pokretom prelistao je sadržinu i dreknuo: — Šta?! Zar samo pedeset dolara?

— Toliko gospodine! Verujte da nemam više.

— Hoćeš da kažeš da si pošao na put samo sa pedeset dolara! Zar misliš da sam ja lud?

— Ne gospodine, ali...

— Nema tu nikakvo „ali“ lupežu — prasnua je maskirani razbojnik i prišavši putniku u kariranom kaputu prilepio mu je zvučan šamar. — Hoću „fer plej“! Vadi novac ili okrećem list!

— Ali, verujte mi da nemam više novaca. Putujemo samo do Kenon Sitija, a to je vrlo blizu.

— „Putujemo“? Kako to gospodin misli? Sam sebi govori vi kao da je kralj? Ha, ha, ha! — prasnua je u smeh bandit — šta sve nećemo doživeti na ovim drumovima!

— Nisam mislio tako. Mi, to zaista znači mi. Putujemo moja supruga i ja — uhvatio se čovek u kariranom kaputu kao davljenik za slamku.

— Je li? Šta kažeš? Pedeset dolara za dve osobe? Eh, momče, to je moglo biti dovoljno nekada kad si ti bio mali, ali sada ne. Nego, da se ne gnjavimo — zarežio je maskirani. — Daj novac!

— Reci im Džordže — zavapila je njegova simpatična supruga. — Reci im šta imamo!

— Eto, opet se potvrđuje stara priča da su žene mudrije od muškaraca. — Samozadovoljno je prihvatio maskirani — haide reci, šarenil!

— Pa, to baš i hoću. Mi ne nosimo novac sa sobom nego ček za ban-

ku u Kenon Sitiju. To je sigurnije.

— Ček! Kakav ček? Prost papir! E, pa to je previše. Zbog takvih podvala pošten razbojnik više ne može da živi — besno je planuo maskirani. — Neećmo tako! Mislio sam da budemo fer, ali vi kvarite igru! Vadite sve što imate od vrednosti! Satove, prstenje, broševe, minđuše! Sve! I lepo složite to u gospodinov šešir. — Završio je razbojnik bacivši Džordžov šešir na tle.

Putnici su nevoljno poslušali i za tren oka šešir se napunio prstenjem, lančićima od zlata i srebra, satovima, i raznim drugim predmetima od dragocenih metala. Smirenim pokretom Dok je na vrh gomile položio svoju pozlaćenu tabakeru sa monogramom ukrašenu dragim kamenjem. Videvši je, banditi su zagroktali od zadovoljstva.

— He, he, mladi gospodin u tamnom odelu je vrlo galantan — nasmejavao se maskirani — imaćemo to na umu pri rastanku. A vi ostali, jeste li sve predali?

Ostali putnici su promrmljali nešto u znak potvrde. Ali, maskirani predvodnik očigledno nije bio uveren da je sve baš tako kao što su opljačkani rekli.

— Dobro, samo da vas upozorim da ću izvršiti pretres. Prema tome, ako je neko nešto sakrio pruža mu se prilika da popravi grešku!

Niko nije odgovorio. Doku je postalo skoro neizdržljivo teško od beskrajne torture. Skoro da je žalio što je dopustio da bude opljačkan.

— Hajde, hajde! — insistirao je maskirani. — Šta ste stali? Znači, svi ste čisti! Dobro, ali ako nađem

nešto kod nekog, neće biti šale. Ja umem da budem i vrlo grub. Samo što oni prema kojima sam bio grub nisu više živi da bi mogli da vam to ispričaju! — prasnulo je razbojnik u smeh!

Putnici su kao jadne žrtve nemo stajali čekajući šta će se dalje desiti. Maskirani bandit im je prišao i počeo pretres. Najpre je Doku opipao džepove što je ovaj podneo sa prikrivenim gađenjem. Zatim je pretresao čoveka u kariranom sakou i gospodina u redengotu. Pretres je ostao bez rezultata, jer nije našao ništa od vrednosti. Red je došao na lepuškastu mladu ženu.

— Vi ste na redu, mađam — odmerio je reč po reč razbojnik kao da namerava da pretres izvrši do kraja, od čega je mladu ženu oblila rumen.

— Ne, ne brinite, mađam sam bandit ja sam džetlmen. Neću vas dovesti u neprijatan položaj, iako priznajem da bi to bio izvanredan užitak.

Dok je stisnuo vilice. Stil ovog malog drumskog razbojnika počeo je da ga ljuti. Pljačka i pretnja pištoljima bilo je jedno a vređanje i ponižavanje žene nešto drugo. Po Dokovom shvatanju to je bilo skoro isto toliko nedopustivo kao i ubistvo, jer ako je, sem života, u ljudskom biću bilo još nečega vrednog, onda su to bili čast i dostojanstvo ličnosti. Bezizlaznost položaja nalagala mu je da se savlada, jer nenaoružan nije mogao ništa da učini protiv četvorice bandita.

Kod košcatog kauboja razbojnik se nije ni zadržao smatrajući izgleda da kod tog ubogog đavola nema ničega od vrednosti i samo je u pro-

lazu prezrivo odmahnuo rukom, ali mu je zato oko zapelo za medaljon na vratu stare govornjive dame. I tu je sudbina, na njenu nesreću, umešala svoje prste, jer da toga dana žega nije bila toliko velika ta go spođa ne bi otkopčala dugme na oko vratniku bluze i ne bi otkrila zlatan lančić na kome je visio medaljon. Ovako je banditu odmah pao u oči njegov žučkasti sjaj i uz drsku i ciničnu primedbu mašio se rukom da ga uzme. Neočekivano za sve, ona je šcepala bandita za ruku.

— Ne, nemojte to! To mi je uspomena. Dala sam sve što imam ali to mi ostavite!

— Nemam ništa protiv uspomena i baš zato ću ga uzeti. Podsećate me na vas dok ga ne utopim! — pod smehnuo joj se bandit.

— Nemojte rekla sam vam — nastavila je žena hrabro. Neću vam ga dati makar me ubili. To je sve što mi je ostalo od mog Henrija!

— To me nije mnogo briga — odgovorio je bandit koga je počela da obuzima ljutnja. — Miruj svočkomatora — izdrao se na ženu pokušavajući da istrgne medaljon iz njenih ruku.

— Neću! Neću da mirujem! To je sramno što radite! Ali, svejedno mi je za sve ostalo... samo ovo vam ne dam! — govorila je žena kroz plač.

Holideju su počeli da podilaze trnci u prste. Da mu je njegov „linkoln“ bio na domaku ruke, verovatno da ne bi izdržao da mirno prisustvuje prizoru mučenja i ponižavanja. Ali, revolver mu je ležao na zemlji zajedno s opasalom a na korak od njega stajao je jedan od čel-

tvorice bandita i sa revolverom u ruci budno motrio na putnike. Krajičkom oka pratio je hrvanje između stare dame i njihovog vođe, zainteresovan kako će spor biti okončan.

Ko zna kako bi se završio očajnički otpor stare putnice da se nekom nepredviđenom i sudbonosnom igrom slučaja nije desilo nešto što je ubrzalo i krenulo tok događaja u određenom pravcu. U hrvanju razbojniku je pala marama i pred putnicima se otkrilo njegovo mladoliko ali zlom žigosano lice!

Holidej se sledio! Taj događaj je za sve njih bio krajnje sudbonosan. Iz iskustva je znao da razbojnici, bilo da se radi o drumskim pljačkašima, obijačima banaka, otmičarima ili drugim zločincima, ako kriju svoj identitet čine to sa razlogom i ni po koju cenu neće dopustiti da budu otkriveni. Zato je slučajno raskrinkavanje banditskog vođe donelo putnicima dilažanse smrtnu presudu, jer, banditu nije preostalo ništa drugo nego da, pošto je njegovo lice viđeno, odmah i zauvek ukloni s ovog sveta sve one koji su policiji mogli dati njegov opis. Morao je dakle, ukloniti svedoke zločina.

Po svemu sudeći, i banditski vođa je došao do istog zaključka. Jednom demaskiran nije ni pokušao, da ponovo sakrije lice već je, opasno skrivajući oči, lagano zategao oroz pištolja. Smrt se nadvila nad putnicima dilažanse.

Holidej je shvatio da je krajnji trenutak da nešto preduzme. Još samo delić sekunde i oroz banditskog pištolja će se spustiti i odneti prvi život, a odmah zatim i ostale.

Pogled mu se zaustavio na drugom banditu koji je stajao u blizini, tačnije rečeno na banditovom drugom pištolju koji mu je visio na bedru dok je jedan bio uperen na putnike. U magnovenju pružio je ruku i dograbio pištolj i pre nego što je zlikovac mogao trepnuti okom, pištolj u Dokovoj ruci je grmnuo. Golobradi banditski vođa se zateturio i bez reči srušio na zemlju. Ali, pre nego što je od dotakao tle drugi bandit se okrenuo i uperio pištolj u nameri da puca. No, Dok ga je preduhitrio i po drugi put opalio. Pogođen iz neposredne blizine bandit je odskočio kao izbačen iz topa i skoro plivajući kroz vazduh nekoliko metara, tresnuo u prašinu. Tek što je odjek drugog pucnja zamro, iza dilžanase gde je pretresao kofere istrčao je treći bandit i naleteo na kuršum. Uspeo je samo da zastenje i u agoniji ispali hitac u zemlju ispred sebe. Zatim je pao i više se nije pokrenuo.

Videvši šta se odigralo, četvrti razbojnik je mamuznuo konja i bez glavo pobegao. Čuvši topot kopita, Dok se okrenuo i podigao pištolj, da opali i četvrti put ali je, videvši da napadač beži, spustio ruku.

— Pucajte! — povikao je gospodin sa prosedim bakenbardama. — Pucajte!

Dok je mirno stajao i posmatrao poslednjeg bandita koji se udaljavao u oblaku prašine.

— Pucajte do vraga! Šta čekate? Šta vam je?

— Ništa! Samo što ne volim da pucam ljudima u leđa.

Džentlmen za bakenbardima se sagnuo i dohvatio pištolj poginulog

razbojnika. Nanišanio je i ispalio za beguncem nekoliko metaka ali bez rezultata. Holidej ga je za to vreme mirno posmatrao.

— Eto! — ljutio se čovek sa bakenbardima. — Pobegao je! Zašto niste pucali za njim?

— Rekao sam vam već. Ne volim da pucam ljudima u leđa.

— Ali, on je razbojnik!

— Razbojnik jeste ali ipak je čovek. A na čoveka ne treba pucati sem u nuždi — primetio je Holidej.

— On je to zaslužio — uporno je nastavio debeljko.

— Zaslužio? Ko to kaže? Vi? Da li je zaslužio smrt to može da kaže samo sudija kome je dato pravo da defini pravdu, gospodine moj.

— Gle, vi ste neki sentimentalni čovek.

— Ne to, ali znam da ne zaslužio je smrt svaki razbojnik kao što ni svaki naizgled pošten i častan čovek ne zaslužio je da živi u slobodi — rekao je Dok pogledavši značajno ugojenog gospodina.

— Šta vam pada na pamet! Hoćete da nam držite pridičke — ljutio se ovaj.

— Ne, ali vam objašnjavam zašto nisam pucao na begunca, to je sve. Uostalom, ostavimo to, sada imamo važnijeg posla — rekao je Holidej prilazeći vozaču.

Metjus Hikori ležao je bez svesti na sedištu i samo zahvaljujući uzdama koje su ga bise obavile, nije pao sa svog mesta što bi za ranjenog čoveka moglo značiti smrt. Bio je pogođen u prsa i obilno je krvorio. Na Dokov mig pritrčao je kauboj i njih dvojica su pažljivo skinuli Metjusa sa sedišta i položili ga u

hlad pored kola. Iz svog kofera Dok je začas izvadio flašicu viskija i sasuo nekoliko kapi ranjeniku u grlo. Posle nekoliko sekundi vozač je otvorio oči i pogledao lica oko sebe, a onda slabo jeknuo.

— Ne mičite se — naredio mu je Holidej. — Ranjeni ste i svaki pokret može da vas košta života. Previćemo vas pa ćemo nastaviti put. U Kenon Sittiju verovatno ima lekar?

Vozač je ćutke klimnuo glavom.

Holidej je izvadio iz kofera komad zavoja i previo ranu, ali je krv i dalje navirala i zavoj se brzo obojio u crveno.

— Treba izvaditi metak — rekao je više za sebe.

— Da! — dodao je kauboj šapatom. — Video sam dosta takvih rana. Ako ne izvadimo tame, iskrvariće i neće preživeti današnji dan.

Dok ga je pogledao s interesovanjem. Prvi put je ovaj čovek progovorio a da ga niko nije pitao.

— Napravimo mu ležaj u kolima — predložio je Holidej. — Za pola časa stići ćemo u Kenon, a onda je ostalo lekareva briga.

— Odmah — spremno je prihvatila lepuškasta dama i dala se na posao. Za nekoliko minuta ona je od torbi i kožnih sedišta napravila relativno udoban ležaj na koji su položili ranjenika. Svoj šal stavila je umesto jastuka i pošto je kauboj skočio na sedišta za vozača da dilažansu poveze, preostali deo puta mogli su da pođu. Pošto zbog ležaja u kolima nije bilo dovoljno mesta, Dok je rekao kicošu i ugojenom gospodinu da se popnu na vozačevo

sedišta što su oni primili sa negodovanjem.

— Ja sam platio kartu da se vozim u kolima — protestovao je debeljko.

— I ovaj čovek prima platu samo za voženje dilažanse a ne i za to da brani vaše novčanike, pa je ipak pokušao da to učini — stavio mu je Dok do znanja. — Penjite se!

— Žaliću se upravi kompanije! — nastavio je debeljko penjući se.

Novi vozač je pucnuo jezikom i zaprega je krenula. Ne naročito brzo, jer je nepoznavanje puta nagalo opreznju vožnju; ali, kola su ipak odmicala i posle jedan čas iz podnevne izmaglice je izronio Kenon Sitti, varošica od stotinak kuća sklepanih od dasaka sa više ili manje ukusa od kojih su neke bile obojene prijatnim živahnim bojama. Na ulazu u grad dilažansa je usporila, a novopečeni vozač je, smatrajući to najprirodnijim, zaustavio zapregu ispred saluna i hotela sa zvučnim imenom „Zlatna reka” pored kojih se nalazila i pošta, trgovina, berbernica i još nekoliko zanatskih radnji, pa čak i redakcija lokalnog lista „Kenonski glasnik”. Na kraju ulice malo izdvojena od ostalih, nalazila se dosta ružna zgrada zidana od kamena sa malim prozorima na kojima su bile ugrađene rešetke, malim, okovanim vratima, i tablom na kojoj je pisalo „JAIL” (zatvor). Gradić se, inače, ni po čemu nije razlikovao od mnogih drugih gradova na Zapadu, a taj utisak upotpunila je gomila radoznalaca i dokolica koja se okupila oko dilažanse.

Dolazak dilažanse bio je u malim mestima pravi događaj i zato se Ho-

lidej nije iznenadio mnoštvu radoznalih očiju. Ali, prava gužva je nastala tek kad su se meštani pribrali od iznenađenja što na sedištu za vozača ne vide njima poznatog Metjusa, već neko nepoznato lice.

— Šta se desilo? Gde je Metjus?

— Zovite brzo lekara — naredio je Dok ne odgovorivši na postavljeno pitanje. Vozač je ranjen!

— Ranjen! Metjus je ranjen!

— Kako? Zar je diližansa napadnuta?

— Šta se desilo? Ko ga je ranio!

— Gde su banditi?

— Pozovite šerifa, ljudi — mirno je prekinuo Dok reku pitanja. Sve što treba objasnimo šerifu. A vas nekoliko iznesite vozača iz kola i odnesite ga u ambulantu.

U tom trenutku kroz gomilu se probio omalen čovek odeven u pristojno tamno odelo sa polucilindrom na glavi i naočarima na izduženom nosu. Bio je to lekar. Videvši Metjusa prišao mu je i opipao mu je puls. Bacio je pogled na zavoj crven od krvi i pogledao Doka.

— Ko ga je previo?

— Ja — odgovorio je Dok kratko.

— Dobro ste to učinili. Da ga niste stegli, dosada bi bio mrtav. — Zatim se obratio ljudima koji su nosili Metjusa. — Nosite ga u ambulantu. Ja odmah dolazim.

Pošto je dao uputstvo šta da se radi sa ranjenikom, čovečuljak je žustrim koracima skoro utrčao u salun i još sa vrata doviknuo.

— Čenti! Dva dupla viskija!

Barmen koga je lekar nazvao imenom Čenti nije izgledao iznenađen njegovim postupkom. Nalio je dve čaše viskija i zatvarajući flašu primetio.

— Da vam ne bude mnogo, doktore. Metjus je ozbiljno ranjen.

— Ne brbljaj, znaš dobro da najbolje radim kad sam malo pod gasom. Ovo stavi na račun „Vels Fargo“ kompanije.

Ispivši i drugu čašu, lekar je izašao iz saluna i uputio se jednoj maloj zgradi preko puta. Tek što su se vrata za njim zatvorila u gomilu koja je još uvek stajala pored diližanse umešao se čovek nešto viši od srednjeg rasta, krupan, snažnih mišica, sa širokim šeširom na glavi i metalnom zvezdom na beloj košulji.

— Jeste li vi doputovali ovim kolima — obratio se putnicima.

— Da — odgovorio je Holidej. — Bilo bi najbolje da pođemo u vašu kancelariju i da tamo damo izjavu.

— Tako je! Pođimo do one zgrade tamo — pokazao je u pravcu zatvora. Brzo ćemo obaviti formalnosti.

— Ali, ja bih da se prvo smestimo u hotel. To mi je važnije nego te glupe izjave i vaš posao — pobunio se proseri gospodin.

— I dame treba da se odmore. Zakonske formalnosti možete obaviti i kasnije — prihvatio je kicoš.

— Što se mene tiče, ja nisam umorna. Kad je već potrebno, onda svršimo to što pre — usprotivila se stara gospođa.

— I ja tako mislim — pridružila se njenom mišljenju lepuškasta žena.

— Onda pođimo — okrenuo se šerif i poveo grupu ka zatvoru. — Gde se odigrao napad? — upitao je u hodu.

— Pet milja odavde na vrhu prevoja — odgovorio je Dok.

— Hm! Vrlo zgodno mesto za prepad. Napadači dobro znaju teren kad su baš njega izabrali — primetio je šerif.

— Tako izgleda. Na celom putu nisam uočio bolje.

— Jesu li odneli mnogo novaca?

— upitao je šerif otvarajući vrata zatvora i uklanjajući se u stranu da propusti goste.

— Ne. Nisu. U stvari — nastavio je Dok posle kratkog zastoja — nisu ništa opljačkali.

— Ništa? Kako to?

— Pa — otegao je Holidej — bili su sprečeni.

— Sprečeni? — iznenadio se šerif i sedajući na svoju stolicu nastavio.

— A ko ih je sprečio? Metjus?

— Ne, ali nije ni bitno ko ih je sprečio. Važno je da je prepad osujećen i da su na mestu napaga ostalo da leže tri mrtva razbojnika.

— Tri mrtva razbojnika? — razrogačio je oči šerif. — Čoveče, šta to govorite?

— Jeste — umešao se naduveni gospodin. — I samo zahvaljujući gospodinovoj neumesnoj sentimentalnosti četvrti je usneo da pobegne!

— Kako to? Znači, vi ste ih pobili? — obratio se šerif Holideju s izrazom neverice na licu. — Ispričajte mi sve po redu, molim vas.

— Pa, evo kako je bilo — preuzeo je reč nametljivac na šta ga je Dok mrgodno pogledao. — Banditi su pripucali i ranili vozača. Kada su počeli da pljačkati putnike, gospodin je mirno čutao i tek na kraju je uzeo pištol i opalio na njih. Mogao je to učiniti i pre, a ne da dopusti da nas razbojnici maltretiraju. I na kraju je zabrljao, jer je do-

pustio da poslednji napadač pobegne.

Svi su začutili neprijatno iznenađeni besmislenim optužbama upućenim na Holidejev račun. Tek posle nekoliko sekundi prva se pribrala stara dama.

— Šta vi to pričate? Pa, to su gluposti. Da nije bilo ovog hrabrog mladog čoveka niko od nas ne bi bio živ.

— Zbog čega niko ne bi bio živ?

— upitao je šerif.

— Pa, ja sam slučajno demaskirala razbojničkog vođu. Pošto smo mu svi videli lice ništa drugo im nije preostalo nego da nas sve unište.

— Hm, tačno! — složio se šerif.

— A kako je izgledao taj razbojnički vođa?

— Vrlo mlad, golobrad, smeđe ko se. Tako nekako.

— Najviše dvadeset godina star, ožiliak od noža na desnoj ruci... mladež ispod levog uha — dopunio je opis Holidej.

Šerif ga je oštro pogledao kao da se nečega priseća.

— Mladež ispod levog uha. Po opisu koji ste dali to bi mogao da bude Fic Lintok. Ne bi me čudilo ako je to tačno.

— Moći ćete lako da proverite. Njihovi leševi su ostali na mestu napada.

— Dobro, odmah ću poći da ih donesem. Ali, neće valjati ako je čovek koga ste smakli zaista Fic Lintok.

— Zašto? — ležerno je zapitao Dok.

— Zato što je njegov stariji brat ovih dana izlazio iz zatvora u Ju-

mi.. To je poznati razbojnik Frenki Lintok. Jeste li čuli za njega?

Holidej je odmahnuo glavom.

— To je bandit koji je do pre nekoliko godina harao ovim krajem. Izvršio je više pljački nego što vi imate kose na glavi. . i nekoliko ubistava. Ali, nijedno ubistvo nije dokazano, i on je osuđen na samo pet godina. Zbog dobrog vladanja biće ovih dana pušten. Ili je možda već pušten.

— Aha! — klimnuo je glavom. Dok ne pokazujući da je uzbuđen tim saznanjem.

— Aha? Vi kažete samo „aha“? Vidi se da ne poznajete Frenkija Lintoka. To je guja od čoveka i ako sazna da ste mu smakli brata, neće štedeti truda da vam se grozno osveti.

Holidej je bezbrižno slegnuo ramenima. Životna opasnost za njega nije bilo ništa novo. Stotinama puta, možda, ukrštao je pogled s ovelanim revolverašima i ljudima kojima ljudski život nije vredeo ništa više od cene jednog metka, a mnogo puta posle pretećih pogleda sledio je obračun, dosada sa srećnim ishodom po njega. Sem toga, šta je značio dan, mesec, godina ili možda dve godine života više ili manje? Zbog toga ga nije mnogo uzbuđivalo što će verovatno uskoro postati meta osвете nekog beskrupuloznog pljačkaša i razbojnika.

— Dobro, ako imate dobre nerve utoliko bolje po vas. Trebaće vam — rekao je šerif odmeravajući Doka sa dozom poštovanja. — A sada, molim vas treba da mi date vaša imena radi izveštaja. Razumete to

je formalnost, ali nužna formalnost. Dakle, najpre dame.

— Ja sam Alfida Mekintoš, supruga pok. Henrija Mekintoša iz Alabame — odmah je rekla stara go spođa.

— Gospodin i gospođa Džordž i Kristin Melvil — predstavio se ki-
coš.

— Šnajder, Ronald Šnajder privatni preduzetnik iz Dalasa, — progundao je mrgodno čovek sa prose-
dim bakenbardima.

— Gregori Hoker, kauboj bez posla — rekao je koštunjavi čovek kad je na njega došao red.

— Džon Holms iz Bostona po zanimanju putopisac — izgovorio je mirno Holidej.

— Džon Holms. To ime će postati čuveno u ovom kraju, gospodine. Čekajte dok stari Malori objavi o to me članak u Kenon Herald.

— Što se mene tiče publicitet mi nije potreban — mirno je primio Dok šerifov komentar.

— Jesmo li sada slobodni? — upitao je Šnajder.

— Da, možete ići. Molim vas da se ne udaljavati iz hotela za slučaj da nešto zatreba.

— Oh, šerife — kao da se prisetila gospođa Mekintoš. — znate li da mi kažete gde stanuje Ajrin Maktajer. Ona je ovde učiteljica.

— Mis Maktajer? Kako da ne, to svako zna. Tu odmah u glavnoj ulici u onoj lepo obojenoj kući, sa puno cveća. A šta ste vi njoj?

— Ja sam joj tetka. Idem odmah, jer jedva čekam da je vidim. Hvala vam.

Putnici su jedan za drugim ćutke napustili šerifovu kancelariju. Na

izlazu Dok je zastao poslednji i kao da o nečemu razmišlja obratio se šerifu.

— Nisam hteo maločas pred ostalima, ali moram da učinim jednu malu ispravku.

— A koju — upitao je šerif žureći da što pre stigne do mesta napada.

— Maločas nisam rekao svoje pravo ime. Ja se ne zovem Džon Holms kao što sam vam rekao.

— Ne smeta, to je sitan prekršaj koji ću odmah zaboraviti. A kako se zovete?

— Džon Holidej.

Šerif je zastao iznenađen kao da je u prostoriji eksplodirala bomba. Pogledao je Holideja, a onda kažiprstom zabacio šešir više na čelo.

— Džon Holidej! Džon Holidej, bolje poznat pod imenom Dok Holidej je li tako? Sad mi je jasno kako je bilo moguće da jedan čovek likvidira trojicu bandita. Sasvim jasno. Neki amater to ne bi uspeo, ali, Dok Holidej je nešto drugo. I šta ćemo sad?

— Ne znam na šta mislite? — upitao je Dok kao da je nezainteresovan.

— Bez obzira na vaš junački podvig nezgodno mi je da ostanete u gradu. Vaše ime će privući toliko revolveraša da će Kenon Siti postati pravi pakao. Tome dodajte Frenki Lintoka koji je opasna zverka. Ne, morali biste nekako da odete iz grada.

Dok je nekoliko puta rezignirano klimnuo glavom. Svuda isto. Od prvog njegovog obračuna uvek se ponavljala ista priča. „Nezgodno je da ostanete u gradu“. „Morate otići

odavde“, „Vaš boravak u ovom gradu suviše je rizičan“. Negde manje, negde više otvoreno, stavljano mu je do znanja da je nepoželjan, težak balast, kuga za svako mesto u koje bi došao. Slava koju je stekao kao kockar i revolveraš progonila ga je kao zla kob. A on je nije želeo. Znao je samo za kutkom u kome će živeti kao svi drugi ljudi i moći da susedu otvorena pogleda poželi dobar dan. Ali, lovci željni slave neumorno su ga progonili kao lovački psi. Većinom mladi, tek dorasli pištolju, hteli su da se potvrde pobedom nad čuvenim Dokom Holidejom. Hteli su odmah, korakom od sedam milja, da odmaknu daleko na stazi prazne, ubilačke slave. I stizali su vrlo blizu, samo do groblja. Ali, za Doka je bilo svejedno kakvi su to ljudi bili, stari ili mladi, dobri ili zli. On se branio i potezao pištolj jer nije imao drugog izlaza. A posledica je uvek bila ista: nepoželjan! „Odlazi Holideje, ovde ti nema mesta!“

Holidej je umorno uzdahnulo. U tom trenutku skoro da je zaželeo da ga nečiji metak stigne.

— I pored najbolje volje to neće biti moguće. Bar za izvesno vreme. Vozač je ranjen i treba sačekati dolazak novog, a to će potrajati nekoliko dana — rekao je.

— Hm. U pravu ste. Dobro, ostanite onda do njegovog dolaska ali ni dana više. U međuvremenu, ja ću čutati o vašem identitetu. Zna li neko vaše pravo ime?

— Ne!

— To je dobro. Naš odgovor važi do sledeće diližanse. Do viđenja, mister „Holmse“, sad moram da idem.

Dok se okrenuo i izašao. Na tremu je zastao i podigao pogled ka plavom prozirnom nebu. Ono je izgledalo blago i dobroćudno kao da pod njim nije postojao svet pun rdavih, zlih ljudi. Udahnuo je vazduh punim plućima i nije se zakašljao. Klima Dalekog zapada mu je prijala i to ga je ispunilo zadovoljstvom. Uprkos napornog puta, osećao se zdrav i snažan, i taj osećaj mu je izmamio na usne slab smešak. Život je lep, pomislio je i zakoračivši prema hotelu zaboravio na braću Lintok i ono što se pre jedan čas desilo.

III.

Ma koliko da su po Dalekom zapadu prepad i pljačke bili svakidašnji događaj, ipak je napad na dilžansu izazvao živo interesovanje građana Kenon Sitija. Razumljivo da je centralna ličnost bio Dok Holidej ili Džon Holms pod kojim imenom se Dok predstavio svojim saputnicima i upisao u knjigu hotelskih gostiju. Njegovo ime kružilo je gradom kao prvorazredna senzacija, jer je obračun sa trojicom naružanih bandita bio podvig kojim bi se i najveštiji revolveraš mogao da diči. Ovo utoliko više što su i mala deca znala naizust imena svih poznatih revolveraša u dvanaest okolnih država, ali niko nikada nije bio čuo za Džona Holmsa, koji je, sudeći po nedavnom podvigu bio izvanredno hrabar i brz na pištolju. U prvom momentu mnogi su poverovali da je u pitanju neka podvala, ali kada se oko pet časova posle podne šerif vratio sa tri leša, natovarena preko konjskih leđa, svi su prihvatili priču o prepadu kao istinit

događaj. I kao što to obično biva, neki su sa puno autoriteta počeli da pričaju da su Doka, ili Džona Holmsa, videli u Kaliforniji ili Montani ili Ajdahu ili ko zna već gde, da su bili lično prisutni kad se obračunao s ovim ili s onim ili sa nekim ko zna kakvim hrabrim i veštım revolverašem i da se tek sada sećaju da je to stvarno onaj isti oštri, žustri, brzi, opasan strelac sa kojim nema šale. Sve te priče izrodile su se prosto za tren oka, pre nego što je ukopnik Kenon Sitija sklepaio sanduke za Fica Lintoka i dvojicu njegovih saučesnika i pokopao ih na groblju bezimenih.

Dok je očekivao da će se o njemu ispredati mnogo priča, ali ga je ipak iznenadilo interesovanje kojim je praćao njegov dolazak u salun. Čim je silazeći iz svoje sobe zakoračio u zadimljenu prostoriju ispunjenu mirisom viskija, žagor se utišao i sve oči su se upravile prema njemu. Jednim pogledom on je proleteo po nepoznatim licima i prišavši šanku poručio pivo.

— Odmah mister Holmse! — uslužno je uzviknuo konobar — već točim.

Već mi znaju ime, pomislio je Holidej.

— Zna li da svi u gradu govore samo o vama — zapitao je konobar Doka spuštajući pred njega čašu piva.

— Ne znam. Ali mogu da zamislım — dodao je Holidej posle kratke stanke.

— Svi vam se dive. Jedan čovek je uporno tvrdio da ste hipnotizer. Kaže: kako ste inače mogli da iz-

vučete banditu pištolj iz futrole i opalite pre njega.

— Razumno objašnjenje — nasmejavao se Dok.

— Šta, zar stvarno kažete. Ako je tako, možda ste uz to i mađioničar. Bilo bi divno organizovati jednu predstavu. Ovde je život vrlo monoton.

Holidej je samo otpio gutljaj piva.

— Kažem vam da bi tako nešto bilo izvanredan događaj. Zamislite naslov na plakatama. „Čarobnjak revolveraš“! Cela okolina bi se okupila u Kenon Sitiiju.

— Možda!

— Slušajte, mister Holmse, šalu na stranu, ali, mi bismo mogli da zaradimo nešto na tome. Ja bih organizovao predstavu u ovom salunu i koje od ulaznica koje od pića, zaradio bih sigurno dvesta pedeset dolara. Trećina je vaša, šta kažete na to?

— Ideja nije loša, ali ja nisam mađioničar.

— Niste mađioničar? To je šteta. Ali, ne menja stvar, možemo da izmislimo nešto drugo. Nije važno šta, važno je pružiti ljudima mogućnost da vas vide. Vi ste sada glavna atrakcija i tu vašu popularnost treba iskoristiti i unovčiti. To je biznis!

— Moguće, ali ja nikad nisam bio vešt biznisu.

— Zato sam ja tu. Samo vi recite da pristajete, a ostalo je moja briga. Ako smatrate da je vaš udeo u zaradi mali, pristajem da delimo. Polapola šta kažete?

— Ništa! Novac mi nije važan.

— Grešite, novac je uvek važan. Razmislite pa ćete videti da moj

predlog nije loš. Prespavajte. Jutro je starije od večeri.

— Možda, ali ne verujem da ću se predomisliti.

— Ne znam šta je razlog vašem odbijanju — začuo se nečiji glas sa strane — ali ja nikada ne bih odbio da zaradim stotinu dolara.

Dok se okrenuo i njegov pogled se sreo sa tamnim očima njegovog saputnika kauboja. Gregori Hoker je stajao naslonjen na šank, odeven u isto odelo kao i ranije, samo što je sada bio obrijan i odmoran. Doku se učinilo da je taj čovek po prirodi finiji nego što mu je u prvom trenutku izgledalo. Lice opaljeno suncem i vetrom, dugi koščati udovi i čvornovate pesnice bili su isti, ali je njegovo biće zračilo nekom unutrašnjom finoćom koja se zbog njegovog izgleda i pohabanog odela u prvi mah nije mogla videti. Mada nije gajio usputna poznanstva, ovaj čovek je na Doka ostavljao prijatan utisak i nije bilo razloga da se ne upusti u razgovor.

— Sto ljudi — sto čudi — objasnio je Holidej svoje gledanje na Hokerovu primedbu. Gde su ostali naši saputnici.

— Gospođa Mekintoš je našla svoju sestrčinu, a ostali su ovde u hotelu. Ja sam se smestio u štali, jer mi novčanik ne dozvoljava veći izdatak! — dodao je tiše. — Uostalom, miris sena jako prija, a sem toga, to je privremeno — dodao je posle kraćeg razmišljanja.

— Važno je da je čovek zadovoljan — složio se Holidej.

— Ths, zadovoljan. Pametan čovek nikada nije zadovoljan, ali prihvata realnost.

— Gle, vi ste pomalo i filozof — primetio je Holidej sve zadovoljniji što se upustio u dijalog sa kaubojem.

— Ne toliko veliki da mi se ne bi svidela ona lepotica koja baš izlazi na podijum za muziku. Pogledajte je pa mi recite jeste li ikada videli nešto lepše?

Dok se okrenuo i osmotrio osobu na koju mu je Hoker skrenuo pažnju. Bila je to mlada žena između dvadeset i dvadeset pet godina, izrazito crne dugačke kose kao kontrast mlečnobelom malo našminkanom licu, krupnih, koso izduženih očiju, skladnog stasa i koliko se lećimično moglo uočiti, harmoničnih pokreta tela.

— Hm, nije loše — progundao je Holidej više kroz nos.

— Nije loša? Vi kao da ste ovog časa došli sa karnevala u Nju Orleansu, jer samo tamo ste mogli videti boljih! Ova žena je divna, sama božja lepota! Pogledajte vi taj struk i bedra! — žario je očima i rečima Hoker.

— Ne sporim da je lepa, ali vi kao da dugo niste videli lepu ženu kad se toliko oduševljavate — primetio je Dok i kao uzgred ispod oka pogledao Hokera.

— Šta sam video, video sam — jedva primetno se trigao Hoker — a sada je važno da gledam nju. Ali, na žalost, izgleda da ona ne gleda mene nego vas.

— Ne verujem. Što bih je ja toliko interesovao.

— Zna se. Vi ste u gradu glavni, a žene vole onoga o kome se priča.

— To će proći — nasmeši se Dok metivši se plavozelenih očiju jedne

žene od koje se rastao samo dva dana ranije. — Neću vam biti konkurent.

— To vam ne bih ni savetovao — umešao se barmen koji je čuo njihov razgovor. — A ni vama — dodao je pogledavši Hokera. — Ona je devojkica Monti Pikforda zvanog „Bik”. Upravo, Monti smatra da je ona njegova devojkica.

— To me ne čudi — odgovorio je Gregori — devojkica je prava bomba. A zar je taj Monti tako nezgodan?

— Više nego što možete da zamislite. Prošle nedelje prebio je jednog kauboja sa Klarkovog ranča tako da je siromah mladić još u krevetu. Uostalom, nije bez razloga dobio nadimak „Bik”.

— Toga se valja pričuvati. Pazite mister Holmse, jer po svemu sudeći, naša lepotica je zainteresovana za vas. Gledajte kakve vam poglede dobacuje — šalio se dalje Hoker.

Crnokosa lepotica zaista je upadljivo posmatrala Holideja i dok je gitarista na svom instrumentu izmamljivao uvodne akorde, ona se primakla skoro do ivice podijuma i zapevala ne skidajući oka sa Doka. On se pravio kao da ne zapaža njene izazovne poglede, ali su mu reči pesme, očigledno upućene njemu, golicao do uha. Bila je to jedna poznata i rado pevana romansa koju je Dok često slušao provodeći u salunima mnoge časove usamljenosti, a crnokosa devojkica ju je pevala sa puno osećanja, čak sa toliko da je to odudaralo od njenog malo nametljivog izazovnog držanja. Holidej nije mogao izdržati da je ne pogleda.

— Šta kažete, nećete mi biti kon-

kurent, je li? — nabacio je Hoker kao slučajno — jesam li vam rekao kakav je to dragulj?

— Kad peva zaista izgleda fantastično. Unosi se u pesmu — složio se Holidej.

— To je pravi talenat. A pogledajte šta radi publika. Uzdišu užarenih očiju i zavide vam.

— Baš kao i vi — začnuo ga je Dok.

— Da, baš kao i ja, ali, izgleda mi da vam neću dugo zavideti. — Odjednom je Hoker jedva primetno promenio dotada šaljivi ton. Pogled mu je bio kao prikovao u pravcu ulaza, i Dok je instinktivno i sam pogledao da vidi razlog promene njegovog držanja.

— Hm, to će biti on — prevaleo je preko usana ni previše zainteresovan ni previše ravnodušan.

— Izgleda — složio se Hoker. — Kakva životinja.

Na ulazu u salun stajao je čovek nešto više od srednjeg rasta temeljne telesne građe, i srazmerno sićušne glave na mišićavom hrvačkom vratu. Morao je imati više od stotinu kilograma težine, ali ništa od toga sala, već sam mišić i kost. Nešto duže ruke su mu visile pored tela sa čvornovitim šakama nalik na lopate, kao završetkom. Neuredna čupava kosa videla mu se ispod šešira zabačenog na potiljak, a krupne oči besno su palile kao dva užarena ugarka. Sve u svemu, da nije bilo malo nesrazmerne glave u odnosu na ostalo telo, Monti Pikford bi se pre mogao smatrati zgodnim pa čak i imponiranim nego ružnim čovekom, jer je svojom prirodnom snagom ulivao izvesno poštovanje. Tak-

vog snažnog mogla ga je poželeti mnoga usamljena žena Dalekog zapada, gde se gruba snaga i sposobnost za napor skoro identifikovala sa lepotom. Ali, u ovom momentu ta Montijeva svojstva nisu bila ni malo po volji dvojici putnika iz dilijanse. I ne samo njima, jer su, suđeci po iznenadnoj tišini koja je odjednom zavladovala u salunu i ostali gosti pomalo strepnili od neželjenog ispoljavanja te Montijeve snage. Pevačica je, međutim, nastavila da peva ne dajući nikakvog značaja njegovom dolasku, ali su ipak, pogledi koje je upućivala Holideju postali diskretniji.

— Linda! — prekinuo je Monti pesmu — jesam li ti rekao da ne počinješ pre nego što ja dođem?!

Pevačica je nastavila ne obraćajući pažnju na njegove reči i posle nekoliko umešno izvedenih tonova završila pesmu praćena toplim akordima gitare. Holidej je spontano zapljeskao, a Hoker mu se pridružio. Pljesak njihovih dlanova, ma koliko diskretan, odjeknuo je u tišini saluna kao jasno štekatanje kolta. Tek posle par sekundi Dok i Grogori su shvatili da, sem njih dvojice, niko u salunu ne aplaudira pevačicu Lindi, što je bilo čudnovato, jer je divno otpevana pesma, zasluživala aplauz. No, razlog za to obojici je odmah bio jasan. Monti Pikford je stajao skrštenih ruku, a to je ostalima koji su znali njegovu narav značilo da aplauza nema. No, Dok i Hoker to nisu znali.

— Hm! Izgleda da smo se malo zaleteli — šapnuo je Hoker. — Ovak nam to neće oprostiti.

Holidej je pogledao i u njegovim

čeličnoplavim očima Hoker je zapazio nešto što dotada nije uočio, neki izraz tvrde neprobojnosti, izraz iza koga se mogla naslutiti samo čvrsta, nepokolebiva odlučnost. Taj izraz Hoker je video i ranije u očima svojih drugova kada su u ratu pred juris stavljali bajonete na pušku spremni da, ako već ginu, život prodaju što skuplje.

— Slušajte — došapnuo je Hoker Holideju prateći krajčkom oka Pikforda koji im je prilazio — pustite vi sada mene, da ja vodim igru. Ako ste vi veštiji sa revolverom ja sam sigurno spremniji u pesničenju. Ostanite po strani.

Dok nije imao vremena da odgovori ni da se složi niti da se ne složi sa Hokerovim predlogom, jer je Monti već bio na korak-dva daleko i mada su meta njegove ljutnje bila oba stranca, po pogledu kojim je šarao sa Holideja na Hokera i obratno, videlo se da će oluja sručiti prvenstveno na ovog prvog. Hoker je to lukavo osetio i u trenutku kad je Monti već bio na domaku ruke, pošao je bajagi ka po dijumu tako da se stavio između Montija i Doka. Nenaviknut da između sebe i svoje žrtve naiđe na prepreku, Monti je šćepao Hokera za rame u nameri da ga odgurne, ali pre nego što je to učinio, Hoker se izvio kao zmija i u okretu zadao Montiju strahoviti udarac u plexus, a odmah zatim još jedan u vrh brade. Iako težak i temeljan kao planina, Monti se zateturio i obarajući iza sebe stolove i goste koji su za stolovima sedeli, srušio se daleko na pod.

— Nije bilo drugog izlaza — re-

kao je Hoker Doku pomalo nervoznim glasom. Sad će biti šta će biti.

Holidej jedva da je čuo Hokerove reči izgovorene, ustalom, više sebi u bradu nego drugima. Gledao je začuđeno Pikforda koji se na drugom kraju saluna izvlačio ispod prevrnutih stolova i stolica kao da nije primio udarac koji bi po njegovom mišljenju izbacio iz borbe i nekog osrednjeg šampiona teške kategorije. Ali, Montiju kao da taj udarac nije ni najmanje naškodilo, jer je ustajući samo zatresao glavom nekoliko puta, a onda se kao bik u stampedu zaletio na Hokera koji ga je čekao sa pesnicama sišnutim u gard.

Ako je Monti bio snažan borac koga ni najžešći udarac nije mogao da izbacii iz stroja, Hoker je, ako ništa drugo, bio u najmanju ruku lukav. Praveći se da namerala da protivnički napad hrabro dočeka bez izmicanja, držao je stisnute pesnice ispred lica sve dok skokovima od kojih se tresao pod, Monti nije stigao do njega, a onda je naglo pružio ruke, dohvatio ovo ga za zglavkove ruku, povukao ga ka sebi, munjevito legao na leđa, dočekaio Montija na noge i koristeći njegov zalet odbacio ga sebi preko glave, kroz vrata čak na trem, gde je ovaj glavački tresnuo na ledinu.

U salonu je zavladao tajac. Niko od prisutnih nije verovao da će se neki došljak usuditi da prvi udari Montija, strah i trepet Kenon Sitija, a još manje je očekivao da će njegov sukob početi ovako nepredviđenim obrtom. Jer, upr

kos Hokerovom visokom stasu i mišićavom izgledu, ipak je svima izgledala neverovatna lakoća kojom je on odbacio Montijevu stotinu kilograma tešku telesinu i svi su verovali, uprkos prvom dobro plasiranom strahovitom udarcu koji je „Bika” odneo čak u ugao saluna, da će Monti u drugom naletu zgaziti došljaka. Njihova predviđanja, se, međutim, nisu ostvarila i u tišini koja je nastala, dvojica ili trojica smelijih gostiju su pohitali vratima da vide šta je sa Montijem, ali su ih, kada su stigli do ulaza, vrata saluna odbacila u stranu kao da su vreće pune perja. Sa trema je kao uragan u salun uleteo razjareni Monti, izgrebanog lica i očiju zakrvavljenih i iskolačenih od ljutine. Usporivši malo zalet, osmotrio je samo gde se nalazi protivnik, a onda se ustremio na njega kao zahuktala lokomotiva, zamahnutih pesnica kojim kao da je želeo da zgromi ono ga ko mu se nalazio na putu.

Hoker je ovaj put dočekao napad i tek tada se videlo koliko je on tvrd i umešan borac. Uzmičući pred protivnikom, on je vešto eskivirao i blokirao Montijeve udarce, nastojeći da brzom pokretima tela i igrom nogu izbegne one najteže, da bi se na kraju, sateran uza zid vešto sagnuo i provukao Montiju pored ruku ostavljajući besnom napadaču prazan prostor. To se ponovilo još jedanput, jer se Monti, našavši se sam naspram praznog zida, okrenuo i ponovo krenuo u napad, mlateći iz sve snage pesnicama teškim kao maljevi i

nastojeći da protivnika prvim udarcem smoždi, pretvori u kašu. Ali, njegovi uraganski, besom vođeni naleti ostajali su bez efekta, jer su njegove pesnice stalno nailazile na prazan prostor ili na čvrsto, neprobojan Hokerov gard. Pesnicama, mišićama, laktovima on je vešto pokrivao lice i sve što je Pikford u ta dva naleta uspeo, bio je jedan skliznuti udarac u grudi od koga se Hoker, istina zaneo, ali nije osetio jačih posledica.

— Huljo! — zaškripao je zubima Pikford — udaraš mučki! Iznenada! Platićeš mi to kućkin sine!

Hoker nije odgovorio na uvredu već je oprezno, skriven iza pesnica odmerio protivnika. Pikford je bio snažan, čak i za njegovu atletsku građu neoubičajno snažan, a udarao je strahovito, udarcima od kojih su kosti pucale. Hoker je u svom životu izborio mnoge duele, ali mu se činilo da nijedan nije bio tako težak kao ovaj. Zahvaljujući samo njegovoj izvanrednoj čvrstini uspeo je da izdrži serije udaraca kojima ga je zasipao „Bik”.

— Greg — šapnuo je sebi u bradu — ovaj put si se upetljao u nešto što ti nimalo nije trebalo. Ako primim samo jedan čist udarac gotov sam, nastavio je da razmišlja dok je ukrštao poglede sa Montijem. Zgaziće me kao vašku. Moram da igram na izdržljivost, zaključio je razmišljajući kako da izdrži sledeći napad.

Holidej je stajao pri kraju šanka i posmatrao dvoboj dva gorostasa.

Jer, ako je Pikford bio sušta sirova snaga. Hoker je bio oličenje veštine i lukavosti. Igra na dobru kartu, procenio je Dok. Namerava da Pikforda izmori, a onda da ga nokautira. Ali, to može i da mu ne uspe. Ako ga Monti potkači, leteće perje. Šta bi tek bilo sa mnom? nastavio je razmišljanje. Ja bih morao da upotrebim oružje. Ipak je sreća da je Hoker naleteo.

Njegovo razmišljanje trajalo je sasvim kratko, samo vreme koje su protivnici odmeravajući jedan drugog iskoristili za predah. Posle to ga je Monti stisnutih vilica ponovo pošao u napad ovaj put malo opreznije. Nije jurišao kao pomahnitali bivo, ali je udarao još strašnije, i Hoker je s mnogo muke jedva uspevao da odoli njegovim ubitačkim udarcima.

U jednom trenutku Pikford je uspeo da razbije Hokerovu odbranu i da mu zada jedan snažan udarac u predeo srca, od čega se ovaj zateturao do šanka. Pikford je priskočio i zasuo ga serijom ubilačkih udaraca. Pesnice teške kao maljevi spustale su se nemilice na Hokerovu glavu, pesnice, ruke, ramena, grudi, a Pikfordovo naporno huktanje mešalo se sa Hokerovim stenjanjem od primljenih udaraca.

— Ubite ga! — zavapio je barman. — Od ovakvih udaraca i volu pucaju rebra!

Holidej je ćutao do krajnosti zabrinut za svog novopečenog prijatelja. Ma koliko da je Hoker ostavljao utisak vrsnog i čvrsog borca, serija primljenih udaraca bila

je suviše teška i za čoveka veće snage i fizičke težine. To mišljenje je delila i većina prisutnih u salunu, smatrajući izgleda, velikim Hokerovim uspehom i samo njegovo ostajanje na nogama. Po njihovom uverenju samo sekundi su delili ovog samoubilački hrabrog borca od pada i poraza.

— Pašće! — viknuo je neko iz pozadine posle jednog žestokog Pikfordovog krošea koji je Hoker uspeo samo delimično da blokira.

— Neće još! Pogledaj mu oči! Još gleda iza pesnica.

— Mek je u pravu. Stranac još nije grog!

— Ama, vidite li kako ga Monti melje?

— Melje! Vraga melje! Lupa kao po džaku, ali samo spolja. Nije mu zadao još nijedan udarac u lice.

— Tačno kaže Šort! Bilk se samo uzalud zamara. Stranac je pečen bokser.

— Možda je profesionilac!

— Šta kažeš! Pazi, toga se nisam setio.

— Mora biti da jeste. Ko bi drugi izdržao ovoliko tabanje.

— Ja ipak mislim da će ga Monti prebiti. Posle toga jadnik neće valjati ni bogu ni ljudima.

Ali, pokazalo se da je Hokera lakše udarati nego tući. Priteran uz šank on je izdržao niz najtežih udaraca štiteći lice prsa i pleksus laktovima i pesnicama kao neprobojnom gvozdenom barijerom. Izdržao je i opet se odvojio od napadača skoro isto tako brzo i lako kao na početku borbe, a Pikford je nastavio da ga progoni korak po

korak, minut za minutom u obračunu koji se produžio toliko da je Hokeru izgledao dugačak kao večnost.

Njegove muke, istrajnost i napor bili su nagrađeni, jer je posle jednog nasrtaja u kome je podelio de setak jarosnih ali praznih udaraca, Pikford zastao da uzme dah. I Hoker je u tom dubokom predahu video zračak nade, jer „Bik” nije bio programiran za dugotrajnu borbu. Pre nego što se bilo ko mogao pribрати, Hoker je iz odbrane prešao u napad i u deliću sekunde zadao protivniku dva čista, kratka ali oštra udarca, desni pa levi kroše, od kojih se snagatoru zatresla glava kao lopta.

Pikford je kriknuo kao ranjeni bivo i jurnuo na drskog protivnika, ali ovaj put Hoker nije ustuknuo. Uzmakao je samo toliko da amortizuje Pikfordovu težinu i da dobije prostora za zamah, a onda iz sve snage raspalio ovoga po nezštićenom delu lica, a zatim još jednom i najzad svoj kontranapad završio dubokim udarcem u pleksus.

„Bik” se zaneo i ustuknuo. Prvi put u toku duela. Kratak žagor odobravanja prostrujao je prostori jom, a onda je opet nastala tišina u kojoj se čulo samo ubrzano disanje boraca. Malo uzdrmanog samo pouzdanja, Pikford je žmirkajući odmerio protivnika i u tom pogledu Hoker je otkrio senku iznenađenja ili čak poštovanja. Pikford je, izgleda shvatio da ova borba neće biti ni kratka ni laka.

Iz uglova saluna kratak žagor

propratio je Hekorevu ofanzivu. Uverenje da će Monti smlatiti protivnika sada više nije bilo jednostavno i pojedinci su čak, stidljivo ali bez dvoumljenja, proricali Hekorov uspeh.

— Stranac je žilav kao matoribivo. Monti će dobiti svojel

— Ne lupaj gluposti. U celom kraju nema čoveka koji bi ga mogao tući.

— A Strejči? Sećate li se šta je Strejči pričao? Da je jedan goroseča tamo u Ajdahu dobro namlatio Montija.

— Ne verujem — opet je nastavio onaj drugi. — Uostalom, to je bilo u Ajdahu. Ovde je Monti najjači.

— Jeste, ali stranac je izdržljiv. Pogledaj ga. Ni trunke umora u nje mu.

— Tačno, Pouvi! A pogledaj Montija. Zadihan je i znoj mu izbija po licu. Ovde će biti svašta.

— Ja navijam za stranca — umešao se četvrti posmatrač. Monti mi se zgadio.

— Imaćeš prilike da ga žališ — predskazivao je prvi.

Kao da je čuo tihi razgovor posmatrača, Hoker je sa preteći isturenim pesnicama lagano pošao ka protivniku. Ocenio je, izgleda, da je „Bik” dovoljno zamoren i da su snage boraca sada više ujednačene. Izjednačenim snagama njegova veština pružala mu je mnogo više šansi na uspeh, te stoga nije bilo mesta oklevanju koji bi Montiju pružilo mogućnost da se pribere i odmori. U nekoliko koraka prišao je „Biku” koji ga je čekao ukopan

nogama u pod kao gromadni hrast i izmamivši ga da se otkrije, zadao mu jedan za drugim dva oštra udarca.

Pikford je ustuknuo, jer su udarci bili jači nego što je izgledalo. Hoker je priskočio, načinio varku telom i naveo Montija da otkrije prsa, a onda mu zadao strahovit udarac u pleksus, „Bik” se previo i izgubio dah, ali je ipak bio dovoljno pribran da zaštititi lice i blokira Hokerov udarac koji bi ga poslao na pod. Gregova pesnica udarila je u čvornovate Montijeve ruke, ali je Hoker ipak posle toga plasirao još dva krošea od kojih se Monti zaneo.

Borba je uzimala drugi tok. Od strahovitog napadača Pikford se pretvorio u jadnu, neumešno branjenu žrtvu. Očigledno da dotada nije bio u položaju da se brani, te zbog toga nije ni znao kako da se zaštititi od lukavih, brzih udaraca koje je Hoker s vremena na vreme plosirao. Bez one volovske snage koja je njegovim napadima davala strahovitu ubojitost, Monti je izgledao kao vreća za lupanje po kojoj je Hoker udarao kako je hteo. Ipak, zahvaljujući džinovskoj snazi, Pikford je izdržavao udarce, i mada se ljuljao na nogama još je povremeno nasrtao ne bi li, kakvim slučajem, protivnika nasumce pogodio. Ali, Hoker je brižljivo motrio na svaki njegov pokret i nastojao je da ne načini grešku kada je već na domaku pobeđe.

Borba je dugo trajala, ali je ishod već bio izvestan. Niko više nije sumnjao da će taj mršavi, koštu-

njavi došljak dobro prodrmati siledžiju Kenon Sitija. Oni kojima je Pikfordovo divljenje došlo do grla sve glasnije su navijali za hrabrog stranca. Nisu se više plašili da iskažu svoje nesimpatije prema čoveku od koga su dugo vremena zazirali.

Kraj je došao brzo. Ulučivši momenat kada je posustali, Monti pokušao da pesnicom dokači protivnika, Hoker mu je zadao jedan žestok udarac u bradu, a zatim, kada se ovaj zaklonio pesnicom, još jedan u pleksus. Monti je muklo zastejao i mahinalno pošao rukama dole, otkrivajući lice koje je Hoker bez milosti zasuo udarcima. Za nekoliko sekundi krvlju podliveni uboji zatvorili su Montijeve oči a iz nosa i usta potekli su mlazevi krvi. Još uvek pri svesti, Monti je pokušao da uhvati dah, ali ga jedan strahovit udarac u bradu presekao. Bio je to i poslednji udarac, jer se „Bik” od njega srušio na pod i posle uzaludnog pokušaja da ustane ostao da leži onesvešćen.

Hoker je pobedio!

Graja je propratila njegovu pobeđu i u salunu je nastala neopisiva gužva. Svako je želeo da čestita pobedniku i za tren oka oko Hoker se stvorila gomila kroz koju se ovaj s mukom probio. Prilazeći šanku doviknuo je barmenu glasom koji se jedva čuo od galame.

— Viski gazda! Dupli viski!

— Alal vam vera, čoveče — čestitao mu je barmen hitajući da ga usluži. — Ovakvu tuču nisam gledao godinama. To zaslužuje da se proslavi i zato ja častim!

— Dajte mi taj viski inače ću pasti od umora — nestrljivo je rekao Hoker dograbivši čašu. — A što se tiče čašćavanja, to ne prihvatam, jer se nisam tukao zbog vas nego zbog nečeg sasvim drugog.

— Znam, znam — srdačno je prihvatio barmen — ali, i ja imam drugih razloga da častim ako niste znali.

— A kakvih?

— Pa, ovaj Monti Pikford mi je dva tri puta demolirao salun, a posle ovoga verovatno da mu tuča više neće pasti na pamet.

— Mislite?

— Da, da! Polomljen nameštaj me je koštao preko sto dolara. Ova pouka sačuvaće mi znatnu svotu novaca.

— E ako je tako, onda prihvatam. Ja ne volim da bilo kome šta dugujem i čast primam samo od prijatelja. To mi je princip.

— Primite ovo kao malu otplatu duga. I još nešto. Ubuduće uvek možete piti na račun ove kuće! Koliko god želite, je li vam jasno!

— Hm — odmahnuo je glavom Hoker smešeci se toliko barmenovo izdašnosti. — Bojim se da ne bankrotirate, jer ja nisam uvek ovako skroman.

— Ne brinite za to — umešao se Holidej koji je dotada stajao po strani. — Još nisam video barmena koji je bankrotirao zbog toga što je nekoga častio pićem. To je sve neka vrsta reklame. Dajte i meni jedno pivo — dodao je obraćajući se barmanu.

Barmen se žurno okrenuo da na-

toči piće, a za to vreme Dok je odmeravao Hokeru.

— Čovek u vama može lako da se prevari. Ne izgledate tako jaki, ali sam se sada uverio da ste prvoklasni borac. Takvog kao što ste vi još nisam sreo. Izdržljivi ste kao in dijansko kljuse.

— Tamo gde sam bio nije bilo druge nego da se naučim istrajnosti i izdržljivosti. Inače ne bih bio ovde sa vama.

Holidej ga je pogledao upitno. Nije bio njegov običaj da postavlja ljudima pitanja, ali ovaj ga je čovek sve više interesovao.

— Čudite se? Ne biste se čudili kada bi znali gde sam proveo poslednjih desetak godina. Ali, to je duga priča i ostavićemo je za drugu priliku.

— Kako god želite — prihvatio je Dok njegovo objašnjenje držeći se principa da ljude treba pustiti da rade ono što sami misle da je za njih najbolje.

— Još jedno pivo — dodao je okrenuvši se barmanu.

— I meni viski — pridružio mu se Hoker.

Do tog trenutka gužva u salunu se stišala i crnooka Linda je ponovo zapevala. „Ti si ceo moj život“ nežna melodija sentimentalne popularne pesme zatreperila je vazduhom teškim od znoja i duvana i dva poznanika su se upola okrenuli pevačici. Laktom naslonjen na šank Dok je dobacio Hokeru.

— Slušajte Hokere, izgleda da se niste uzalud tukli. Ova mačka pilji u vas kao da namerava da vas pri-

— Neće joj to baš tako lako poći za rukom. Uostalom, zašto me ne zovete po imenu. Kratko Greg, kako me obično zovu.

— Nemam ništa protiv, Greg — prihvatio je Holidej — onda i vi mene možete zvati Džon ili ... ništa, kratko Džon.

Holidej se zamalo izdao. Već mu je na vrh jezika bilo da kaže „Dok” a to bi značilo da se izda. No, uzdržao se u poslednjem trenutku.

— Dobro Džone. Ionako ćemo biti prinuđeni da se bolje upoznamo, jer će proći najmanje nekoliko dana pre nego što „Vels Fargo” pošalje dugog vozača. Dotle ćete morati da ostanete ovde.

— Meni to ne smeta. Nikuda ne žurim i svejedno mi je da li ću u Kenon Sitiju ostati neki dan duže. A vi, zar vi ne nastavljate put?

— Ne, moj cilj je Kenon Siti. Nisam ni nameravao da putujem dalje.

— Tako! Onda se sve uklapa u vaše planove. Uključujući i Lindu koja vas očigledno sve više respektuje. Imate sreće.

— Sreće — nasmehnuo se Greg gorko. — Ne mislim tako. Ali, ako me sada služi, dosta vremena joj je trebalo da dođe.

— Ljudi kažu da se sreća svakom nasmeši bar jednom u životu. Mudrost je znati iskoristiti taj momenat.

— To ste tačno rekli. I ako mi sreća zaista pruža ruku, nemojte sumnjati da ću znati da iskoristim šansu.

Razgovor između Holideje a Hokera trajao je samo nekoliko mi-

nuta i za to vreme neko je s obližnjeg pojila za stoku doneo kofu vode i pljusnuo je na glavu Montija Pikforda koji je još uvek ležao onesvešćen. Džin se prenuo iz nesvestice i seo na pod brišući vodu s lica i glave. Zbunjeno je gledao oko sebe kao da ne shvata gde se nalazi i zašto svi bulje u njega, a onda mu je do svesti došlo saznanje o prethodnom događaju. Ustao je pomazući se rukama i pogledao po salunu kao da nekoga traži. Videvši Hokera naslonjenog na šank uputio se njemu. Svi su zamukli jer nisu znali šta Monti namerava. Ovaj, je ipak, nesigurnim korakom prešao prazan prostor koji ga je i delio do šanka i zastao na metar daleko od dvojice prijatelja. Iako ga je krajičkom oka pažljivo motrio Greg se pravio kao da ga ne primećuje.

— Evo ti ruka, momče — zagrmio je Monti pružajući Gregu ruku. U životu me još niko nije tako istabao i ako nemaš ništa protiv, ja bih ti čestitao. Ti si borac kakvog nisam dosada sreo.

— I ti si dobar — prihvatio je Greg pruženu ruku — u jednom momentu sam posmilio da je samnom svršeno. Da si imao još samo malo snage ne bih izdržao.

— Osetio sam ja to, i milo mi je da priznaješ. Sem što i srčan ti si i iskren čovek, a Monti Pikford to cení. Ako ti nekad zatreba pomoć samo mi se javi, jer ja ne ostavljam na cedilu prave ljude. Takvih ovde ima malo.

— Slušaj, pa ti nisi tako loš mo-

mak kao što neki ovde misle — iznenadio se Hoker.

— Sve zavisi šta ljudi smatraju rđavim. Za mene nekoliko modrica i napuklih rebara nisu strašna stvar. Ali, ima mekušaca koji cmizdre čim ih čovek malo grublje pomiluje.

— Verujem, ali ja ne bih želeo da još jednom doživim tvoje milovanje — nasmejao se Greg. — Hoćemo li popiti po jednu u čast novog prijateljstva?

— Nego šta! Ja sam uvek spreman za tuču i čašu dobrog viskija. Daj dva viskija! — grmnuo je Mon ti barmenu.

Barmen je pohitao da ih usluži zadovoljan što je bura prošla i što je nemili događaj uzeo povoljan obrt. Zategnutu atmosferu punu mučnine i straha zamenila je opšte veselost i žagor raspoloženih gostiju. Sve je obećavalo da će se veče završiti nesvakidašnjim slavljem. U jednom trenutku kada je aplauz Lindi privukao pažnju prisutnih, barmen se nagnuo prema Hokeru i šapnuo mu.

— Mister Hoker, ako sam vas dobro razumeo vi nameravate da neko vreme ostanete u Kenon Siti-ju?

— Da!

— Imate li neki poseban razlog za to?

— To je moja stvar — kratko je odbrusio Greg.

— Oprostite, nisam mislio da se mešam u vaše stvari. Mislio sam nešto sasvim drugo.

— Ne vređam se, ali ubuduće gledajte svoja posla.

— Pa, to baš i radim. Hteo sam nešto da vam predložim, možda će vas interesovati.

— Šta to?

— Ne znam da li ovde imate neki posao, ali ako tražite zaposlenje, spreman sam da vam ga ponudim.

— Kakav posao? — upitao je nezainteresovano Hoker, prinoseći čašu ustima.

— Gledao sam vas maločas. Vi imate talenta u ophođenju sa ljudima ... naročito sa neobuzdanim ljudima — dodao je pokazajući glavom na Pikforda — taj vaš talenat bi mi mogao da koristi.

— Šta mislite, da vam čistim lokal od pijanih i nemirnih gostiju?

— Ne, nego da se nadete tu kad neko suviše digne glas ... Tek s vremena na vreme. Imali biste dosta slobodnog vremena ... stan, hranu i trideset dolara nedeljno.

— Hm, priznajem da uslovi nisu loši, ali pustite me da malo razmislim. Ne volim da se zalećem.

— Dobro, dodajte tome i besplatno piće kao što sam maločas rekao — navaljivao je barmen.

— U redu, u redu, ponuda je povoljna nemate potrebe da nudite više — osmehnulo se Greg — ali moj princip je da ne padam s neba u rebra.

— Dobro, razmislite kad kažete. Ponuda važi i dalje. Mislim da se ne biste kajali. I da vam ne bi bilo daleko — osmehnulo se barmen lukavo.

— Oh, taj razlog je vrlo ubedljiv, stara lisice — nasmejao se Greg. — Ali ipak, neka odluka ostane do sutra. Princip je princip.

U tom trenutku Linda je ponovo zapevala i Hoker se okrenuo prema pozornici. Pogled mu se zadržao na mestu gde je maločas stajao Holidej. Njegova čaša je stajala prazna, ali njega nije bilo. Monti podnaduo od uboja buljio je u pozornicu gladno proždirući pogledom pevačicu, a ostali gosti, neki na nogama a neki sedeći piljili su u istom pravcu.

— Zaista neobičan čovek — pomislio je Greg sluteći da je Holideju bilo dosta društva za taj dan.

Hoker nije ni slutio koliko je bio u pravu. Doku je zaista dojadila gužva u salunu i zaželeo je da pred odlazak na počinak još jednom udahne svež planinski vazduh. Neprimetno je izašao iz saluna i odmah se našao na srebrnastoj mesečini koja je sa neba zalivala Kenon Siti. Mlak povetarac milovao mu je obraze i lepršao krajevima dugačkog sakoa otkrivajući pištolj sa drškom od slonove kosti. Večeras nije hteo da seda za zeleni sto. Sreća je toga dana bila i suviše štedra prema njemu i nije hteo da previše kuša njenu izdašnost. Stigavši do ivice grada, a to je bilo samo par stotine metara daleko od centra, zastao je i naslonio se na ogradu korala. Iz senika se čulo vruskanje seña pod konjskim zubima, a iz prerije je dopiralo kevtavo zavijanje usamljenog prerijskog vuka.

— Sam! Baš kao i ja — pomislio je Dok donekle utešen saznanjem da sem njega ima još stvorenja na

svetu kojim je surovi život namesitio tegobnu usamljenost.

Rezignirano je otresao pepeo cigare i pošao ka hotelu.

IV

Te večeri isti srebrnasti sjajni mesec obasjavao je jednu bednu udžeru na tridesetak milja daleko od Kenon Sitijsa. Dosta velika ali nezgrapno sklepana građevina od brvana i nepečene cigle ni po čemu nije ličila na gostionicu, sem po velikoj drvenoj tabli na kojoj je, grubim slovima ispisan, jedva nazirao naziv „Džosijeva krčma” sa krčgom viskija i pečenim govečetom na raznju nacrtanim sa leve i desne strane naziva. Škiljavo svetlo žmirkalo je kroz mesecima neoprane prozore, a nekoliko konja dre-malo je spuštene glave pored pri-vezišta.

Tišinu letnje noći poremetio je topot konjskih kopita i malo kasnije pred krčmom se zaustavio konjanik na umornom konju. Bio je to Sledž O'Konor, jedini preživeli sa današnjeg napada na diližansu. Skljokavši se iz sedla, Sledž je povodeći se od dugog jahanja, umora i gladi prešao preko trema i ušao u krčmu gde ga je dočekalo nekoliko pari podozrivih očiju. Za šankom je naslonjen na laktove dre-mao krčmar ružnog lisičijeg lica, blizu usađenih sitnih očiju uvek budnih kao u sove, koji je samo kratko odmerio pogledom pridošlicu i nastavio da drema. Nije se pomerio ni kada je Sledž prišao šanku i poručio viski i večeru.

— Hej, viski i nešto za večeru —

ponovio je promuklim glasom Sledž.

— U ovoj kući porudžbina se unapred plaća, prijatelju, a viski i večera koštaju pet dolara — odgovorio je krčmar ne dižući glavu.

— Rekao sam viski i večeru — ponovio je po drugi put Sledž zapinjući oroz pištolja uperenog u krčmarevo čelo. — Natoči viski, ako ne želiš da ti prospem mozak.

Krčmar je zinuo i trepćući očima napunio čašu koju je stavio pred Sledža. Ovaj je kao davljenik zgrabio čašu i sasuo tečnost sebi u grlo.

— Još! — izustio je vraćajući čašu na šank.

Krčmar je natočio još jednu čašu, a Sledž je i sadržinu ove progutao jednim gutljajem držeći sve vreme zapet pištolj uperen Krčmaru u glavu.

— Večeru! — naredio je malo manje promuklim glasom, jer mu je viski odmah dao snage koja je nedostajala njegovom izmorenom telu. — Požuri, jer sam gladan! I zapamti: piće i večeru daješ na kredit, jer sam bez novaca!

Krčmar se okrenuo ka šporetu i podjarivši vatru stavio tiganj u koji je bacio nekoliko tankih komada šunke. Posle nekoliko minuta prijatan miris prženog dimljenog mesa ispunio je prostoriju i krčmar je na ugrejani tiganj razbio tri komada jaja.

— Još! — dobacio je Sledž — gladan sam.

Krčmar je ćutke poslušao i dodao još jaja i kad je jelo bilo gotovo, izručio sve na tanjir i stavio ga

pred gosta. Sledž je šćepao tanjir kao gladan vuk i prebacivši pištolj u levu ruku počeo da trpa u usta velike komade hleba, šunke i jaja ne obazirući se na to što ga je jelo peklo u ustima. No, uprkos tome što mu je pažnja bila skoncentrisana na hranu, Sledž je jednim okom neprestano motrio na krčmaru, znajući da mu Šepavi Džosi neće oprostiti njegovu drskost i da će vrebati pogodan trenutak da večeru piće i uvredu naplati ako ne bude moguće drukčije ono životom izglađnelog putnika.

Ko zna koliko dugo bi se nastavila igra mačke i miša između Šepavog Džosija i Sledža da se u tom trenutku nije začuo topot konja koji se ubrzo zaustavio pred krčmom posle čega je u prostoriju ušao još jedan gost. Bio je to čovek visine iznad prosečnog rasta, muškarca, mišićav, krupnog hoda, oštih crta lica i prodornih očiju ispod nadvišenih gustih obrva. Za razliku od Sledža koga niko nije poznavao ni pozdravio, novodošavši je krčmaru, a i jednom ili dvojici gostiju, bio poznat, jer su ga oni snishodljivo dočekali glasnom dobrodošlicom.

— Halo Frenki, jesi li najzad stigao momče? Oslovio ga je krčmar pružajući pridošlici ruku preko šanka.

— Jesam! — odgovorio je kratko novodošavši koga je krčmar nazvao Frenkijem, praveći se da ne primećuje krčmarevu ruku. — A ti, kako si ti Džosi, idu li poslovi? — zapitao je prelazeći pogledom po prisutnima.

— Pa tako, idu nekako, ali ne kao u vreme kad si ti bio ovde.

— Vidim i sam, inače ne bih večeras zatekao samo snuždena lica ... i nekoga kome se igra oružjem iako ovde nije mesto za to — dodao je uočivši Sledža koji je baš završavao večeru držeći još uvek revolver naperen na Šepavog Džosija.

— Spusti revolver stranče — obratio se Frenki Sledžu. — Ovde ti ne preči nikakva opasnost ... sem ako si žaca — dodao je na kraju.

— Ne, nisam žaca. Naprotiv, bežim od njih i tražim tebe ... ako si ti Frenki Lintok brat Fica Lintoka — odgovorio je Sledž vraćajući revolver u futrolu.

— Jest, ja sam Frenki Lintok, Ficov brat — odgovorio je bivši robijaš brzo, i oči su mu radosno zasijale. — Donosiš li mi neku poruku od njega?

— Od njega na žalost ne. Donosim ti poruku o njemu.

— O njemu? Kako to misliš?

— U trenutku kad sam se rastao od njega on nije bio u stanju da pošalje poruku.

— Zašto? — zapitao je Lintok oštro.

— Zato što je bio ranjen ili čak možda mrtav.

— Ranjen ili mrtav? Zar ne znaš tačno? — podozrivo je odmerio Lintok Sledža koji mu nije ulivao mnogo poverenja.

— Ne znam, jer nisam imao vremena da sačekam lekarski izveštaj

— odgovorio je Sledž sarkastično.

— Ali, to ću ti ispričati nasamo u

četiri oka, jer ta priča nije za svačije uši.

— Hm, dobro — progundao je Frenki mrgodno. — Džosi daj jedan viski i dođi ovamo — dodao je sedajući za Sledžov sto. — Pričaj sad ali tiho!

U nekoliko rečenica Sledž je ispričao detalje događaja koji se toga dana odigrao kao i sve što je događaju prethodilo, izostavljajući razumljivo, da pomene svađu između njega i Fica kao i pretnje koje su jedan drugome uputili. Najviše se pri tome zadržao na samom prepadu i onome što je neposredno usledilo, nastojeći da svoju ulogu prikaže u što povoljnijem svetlu.

— I nisi video ko je pucao na Fica? — upitao je mračno Lintok.

— Ne! Ja sam stajao malo dalje i motrio na put, kad su odjednom odjeknuli pucnji. Video sam samo da Fic i ostali leže na zemlji. Verovatno da je neki od putnika imao skriven revolver u rukavu ili negde drugde i da ih je iznenadio.

— Zašto nisi prišao bliže da bolje vidiš ko je pucao?

— Bih to učinio, ali su na mene pripucali i ostali koji su odmah dočepali oružje — slagao je Sledž. — Uzvratilo sam paljbu ali nisam mogao ništa da učinim.

— Hm — zašao je Lintok. — Ona ćemo to morati da saznamo.

— Čini mi se — nastavio je Sledž — da je prvi potegao pištolj jedan visok mršav tip.

— Proverićemo to. Je li tebe neko prepoznao?

— Ne! Nosio sam masku.

— Pametno! Fic je bio mudar mo-

mak i da je poživio, bio bi mi od velike koristi. Ovako mi preostaje samo da ga što dostojnije osvetim.

— Istu želju imam i ja — ponovo je slagao Sledž.

— Dobro, onda smo u tome saglasni. A sad da pređemo na posao — obratio se Frenki Džosiju koji je dotada bez reči sedeo za stolom i besnim pogledima sekao Sledža. — Ja sam sada tu, i sve što mi treba to je jedan dobar konj i oružje.

— I jedne i drugo te čekaju, Frenki. Ti znaš da ja mislim na sve.

— Znam i to neću zaboraviti, kao što nisam ni ranije zaboravljao usluge koje si mi činio. Imaš li još nešto mog novca?

— Tja, jedva par stotina dolara — počeo je da uvija Džosi izbegavajući da pogleda Frenkiju u oči. — Znaš, troškovi oko tvog puštanja iz zatvora bili su prilično veliki.

— Dobro, ne gnjavi, daj ovamo šta imaš. Postaraću se da uskoro ne budem bez novaca. A šta je sa ljudima?

— Ovde te čekaju dvojica. Tu je Mak „Šonja” i „Debeli” Vilijems sa kojima si već nešto radio. Ako bude trebalo, naći će se još ljudi koji jedva čekaju da ti se pridruže.

— Ne, ne treba, zasada je dosta, jer velika grupa privlači pažnju. A ti — obratio se Lintok Sledžu — šta ti nameravaš?

— Ja bih ti se pridružio, ako nemaš ništa protiv.

— Ne, naprotiv. Ti mi izgledaš kao ozbiljan čovek, a sem toga jedini ćeš moći da prepoznaš tog dasu koji je sredio Fica.

— Ali, najpre mora da plati piće i večeru — usprotivio se Džosi. Viđeo si da me je držao na nišan!

— Jesam i platiće. A sad nam spremi nešto za jelo pa da idemo na spavanje. Sutra treba rano ustati, jer Kenon Siti nije blizu.

— Misliš da pođete tamo? — Upitao je Džosi ustajući.

— Da. Pre svega moram da pronađem čoveka, koji je udesio Fica, a sem toga, čuo sam da tamo ima banka u kojoj se može naći gotovine. Može se desiti da jednim udarcem ubijem dve muve.

Rekavši to, Frenki se zavalio u stolicu i zavivši cigaretu počeo da odbija guste dimove. Sledž nije mogao da pronikne u njegove misli, ali mu se po načinu kako je govorio i kako se držao, činilo da je Frenki čovek od akcije i da nije pogrešio što mu se pridružio. Posle mnogo dana neizvesnosti i gladovanja prvi put je sedeo za stolom sit i napit i budućnost mu se činila mnogo lepšom nego na početku tog nesretnog dana.

V

U Kenon Sitiju je osvanuo sunčan i topao dan i još po jutru moglo se videti da će u podne biti još toplije i neizdržljivije nego prethodnog dana. Pod toplinom vatrenog, neumornog sunca brzo je nestalo priyatne noćne svežine koju je povetarac donosio sa snežnih vrhova stenovitih planina i pre nego što je sunce odskočilo iznad krošnja drveća, većina stanovnika grada zatvorila je prozore i spustila drvene

kapke ne bi li u tami kuće ostalo sačuvano nešto hladovine.

No, nisu svi beznađežno bežali od sunca i toplote koju je ono nešteditelje prosipalo na grad, preriju i uzdignute planine, kako se činilo, blizu, kao na dohvat ruke. Džordž Melvil i njegova supruga Kristin želeli su da svoj pripudni boravak u Kennon Sitiju iskoriste da što bolje upoznaju okolinu grada i ogranke Stenovitih Planina o čijim prirodnim lepotama su pričali neverovatne priče.

— Rekoste da želite da iznajmite čezu? — upitao je hotelski portir koji je istovremeno obavljao dužnost momka, nosača, čistačice i sve ostalo.

— Da, čezu i konja — odgovorio je Melvil.

— Mogu naručiti čezu za vas. Ako želite, možete i sami otići do gradske štale. To je stotinu koračaja niže u ulici.

— Tako će biti bolje. Hajdemo Kristin.

Bračni par Melvil je izašao iz hotela i uputio se niz ulicu ka mestu gde se nalazila štala. Lepuškasta Kristin bila je čutljiva i uprkos sunčanom danu i haljini živahnih boja izgledala je setno, nasuprot njenom suprugu na čijem se licu ogledalo nevešto skriveno zadovoljstvo i nešto što se moglo nazvati radosnim iščekivanjem.

— Zašto si tužna, draga. Zar se ne raduješ što smo blizu cilja?

— Da, ali žalosti me pomisao da je Arturova nesreća počela možda baš ovde gde ja sada gazim. To je potresno, zar ne?

— Jeste, ali život je takav. Niz manje ili više potresnih priča... i poneka sa srećnim završetkom... kao što je naša — završio je kicoš grleći Kristin oko struka. — Ne misli više na to, draga. Učinićemo ono što želiš, i stavićemo tačku na prošlost. Seti se da život za nas tek počinje.

— Znam Džordže. Ponekad se pitam šta bih radila bez tebe. Sad kada je Artur mrtav ti si mi sve što imam.

— Ne govori o tome, mila. Zar nismo odlučili da delimo i dobro i zlo. Samo, jesi li sigurna da si zapamtila sve pojedinosti.

— Sigurna sam. Artur me je naterao da ponavljam reči za njim sve dok nisam naučila napamet svaki detalj plana.

— Hajdemo onda. Evo, već smo kod štale. Hej, stari — obratio se Melvil konjušaru — treba mi jedan konj i čezu. Imaš li?

— Naravno mister. Ovde imamo sve vrste vozila i konja sem „Vels-Fargo“ dilijanse. Hoćete da se provozate sa gospodom po okolini?

— Tako nešto.

— Daću vam jednu dobroćudnu kobilu. Zove se Besi. Pitoma je i sluša svaki pokret uzde. S njom nećete imati nikakvih problema.

— To nam odgovara. A reci mi poznaješ li ovaj kraj?

— Odlično! Živim ovde više od četrdeset godina. Poznajem svaku stopu na dvadeset milja okolo.

— Znaš li neku jarugu kroz koju protiče mali potocić.

— Ima u okolini dosta jaruga

kroz koje protiče potok, mister. Ne znam na koju mislite.

— Pa, ako dugo živiš ovde onda znaš dolinu u kojoj se odigrao jedan od poslednjih okršaja za vreme rata.

— Oh, znam, kako da ne. Vi mislite na Dolinu Tišine. Onu u kojoj je satrvena jedna četa južnjaka. A zašto tražite to mesto?

— Tamo je poginuo brat moje žene, pa želimo da ga vidimo. Znaš kako su žene sentimentalne.

— Kako ne bih znao. Moja Lujza je pola godine plakala kada sam prodao kravu koju je ona muzla. Eh, bolje bi bilo da sam mogao da prodam Lujzu — šapnuo je stari konjušar namignuvši.

— Možda, ali nije momenat za šalu — odbio je Melvil uzdržljivo konjušarevu šaljivu opasku. — Spremi nam te čeze.

— Odmah mister — pohitao je konjušar bekeljići se Melvilu u leđa, misleći, svakako, da mora biti glup onaj ko ne prihvati šalu izrečenu bez zadnjih namera.

Posle nekoliko minuta gazda štale, jer on je u isto vreme bio i štal-ski sluga i konjušar, izveo je iz boksa jednu ridastu kobilu i upregao je u sjajne lakovane karuce sa sedištem presvučenim mekanim boksom. Melvil je stavio u kola jednu dugačku torbu od nepromočivog platna, pomogao Kristin da se popne, a zatim i sam skočio na sedišta. Prihvativši dizgine obratio se starom šaljivčini.

— Gde reče da se nalazi ta Dolina Tišine?

— Nije daleko odavde. Pođite dalje niz ulicu i kad izađete iz grada

skrenite prema istoku. Na oko pet milja daleko od grada naići ćete na jednu veliku bukvu. Skrenite desno i ući ćete u Dolinu Tišine. To u stvari i nije baš prava dolina već više plato između dva brežuljka. Poznaćete je još i po tome što tamo postoje ostaci indijanskog groblja.

— Hvala! — odgovorio je Melvil kratko i pucnuvši jezikom poterao kobilu niz ulicu. Ispred saluna iz hladovine su ih ispratili radoznale oči nekolicine dokoličara, a na izlazu iz grada njihov prolazak izazvao je lavež jednog psa koji je dotada dremao ispod granatog drveta. Iza poslednjih kuća dočekala ih je tišina prerije.

Rida Besi tromo je kaskala skoro čitav čas dok je došla do velike bukve o kojoj je konjušar govorio. Melvil je potegnuo uzdu nadesno i kobila je poslušno skrenula u udoljicu oivičenu sa dva blaga izdignuta brežuljka i tankim potočićem čije korito je sada bilo skoro suvo. Tu i tamo mogao se videti pokoji žbun šipraga na blagim padinama obraslim 'sasušenom' travom, i poneko drvo bukve i hrasta. U proleće dolina je morala izgledati kao rajski vrt, ali u julu, posle žestokih vrućina, vreline sunca i nedostatak vlage odneli su život raskošnoj prirodi. Zašavši nekoliko stotina metara u udoljicu, Melvil je zaustavio kola.

— Čini mi se da smo stigli. Možeš li da prepoznaš teren o kome ti je govorio Artur?

— Mogu! — odgovorila je tiho Kristin. — Žbunje, retko drveće, blag nagib, po gde koji kamen. Sve je baš onako kao što mi je pričao.

— Onda da potražimo stenu i hrast na vrhu brega.

— Da, samo ta stena mora biti malo dalje. Kako mi je pričao, oni su se bili ukopali na ulazu u jarugu, i tu su dočekali napad Jenkija. Kad je video da im neće odoleti, uzeo je još tri čoveka i poneo zlato malo dalje od poprišta bitke.

— Ali, ne verujem da je stigao daleko — primetio je Džordž Melvil. — Ako je u sanducima bilo toliko zlata kao što ti je rekao, onda ga nisu mogli odneti daleko.

— Verovatno! Jedan od trojice je pao, pogoden zalutalim metkom, tako da ih je ostalo samo trojica.

— Onda mora biti blizu — nastavio je Džordž vozeći kola laganim hodom. Ah, eno nekog kamena, tamo u orom žbunjaku. Vidiš li ga?

— Vidim. Sa leve strane potoka. To će biti. Samo što se slabo vidi od žbunja.

— Ne mari ništa — promrmljao je Melvil užurbano silazeći iz kola. Ne obazirući se na svoju ženu potrčao je ka žbunju i sa nekoliko nestrpljivih pokreta polomio i izgazio šiblje oko povelikog trouglastog kamena čiji je šiljasti vrh podsećao na vrh piramide. Završivši sa rasčišćavanjem stao je da se osvrće oko sebe kao da nešto traži, upirući pri tome pogled padinom brežuljka tamo ka njegovom vrhu.

— Gde je to drvo, Kristin, vidiš li ga — pitao je usplahireno.

— Ne znam, Džordže, ima dosta drveća, ali po Arturovom kazivanju moralo bi biti ono tamo pri vrhu — odgovorila je mlada žena pokazujući prstom.

— Kako si ono rekla, hrast, je li?

— Da, tako mi je rekao. Hrast na vrhu brežuljka i kamen nalik na piramidu. Je li ono gore hrast?

— Koliko vidim jeste. I nalazi se skoro na samom vrhu. Našli smo mesto, Kristin, našli smo ga.

— Da, Džordže, izgleda da smo ga našli, ali ipak, ne volim što smo ovamo došli sami. Trebalo je da obavestimo vlasti.

— Pa da nas ismeju ako se desi da ne nađemo ništa? Ne! Bolje je ovako. Najpre ćemo proveriti da li je zlato tamo gde ga je Artur zakopao, a onda nam je kao nalazačima osigurana nagrada.

— Ali, meni nagrada nije potrebna. Imamo dovoljno za život, a na ovaj put sam pošla samo zato da bih Arturovom imenu vratila čast.

— Znam mila, ali poslušaj ti samo mene i nećeš se kajati. Na kraju, ako ne želiš tu nagradu za sebe, možemo je iskoristiti za dobrotvorne svrhe.

— Dobro Džordže, ti si pametniji od mene kada je u pitanju novac. Možda je tako bolje.

— Naravno da je bolje — prihvatio je Džordž zadovoljan, a na usnama mu je zaigrao osmeh pritaženog zadovoljstva. — Kako beše dalje?

— „Stani na mesto koje je u pravoj liniji od stabla na vrhu brega i vrha piramide i na dvadeset metara udaljenosti od kamena”. Tako mi je doslovice rekao Džordž — postavila je Kristin.

— Ha, čekaj da vidim... vrh piramide... vrh brega... stablo — govorio je više za sebe Džordž. —

Tu smo na pravoj liniji. Sad treba odmeriti dvadeset metara od kame-
na — nastavio je prilazeći kamenoj
piramidi. Jedan... dva... tri... —
počeo je da odbrojava čineći krup-
ne korake i pošto je dvadesetak pu-
ta koraknuo stao je na jednom me-
stu obraslom travom.

— Ovde! — kliknuo je sijajući
očima.

Zatim je hitro pritrčao kolima,
izvadio torbu od šatorskog platna i
iz nje izvukao jedan mali ašovčić.
Ne obraćajući pažnju na Kristin
vratio se u dva skoka do mesta na
kome je maločas stajao i iz sve sna-
ge počeo da kopa, ne obazirući se
na žegu i znoj koji mu je curio niz
lice.

Posle nekoliko minuta grozniča-
vog kopanja od čega se na mestu
gde je radio otvorila dosta široka
i duboka rupa Melvil je zastao.

— Kako je to moguće? — izgovor-
io je upućujući to pitanje više sebi
nego svojoj ženi koja ga je sve vre-
me čuteći posmatrala. A zatim. —
Jesi li sigurna da je baš dvadeset
metara?

— Sasvim sigurna. Ali, tvori ko-
raci...

— Svaki moj korak je tačno me-
tar, za to ne brini. Mora biti da je
nešto drugo. Da nije dublje?

— Ne, nije. Rekao je da su radili
brzo i da su sanduke jedva zatrpali
u zemlju. Tačno oko dve pedi du-
boko.

— Kako je onda moguće da ih
nema. Dobro, raskopacu još malo,
ali, počinjem da sumnjam u srećan
ishod.

Rekavši to, Melvil se prihvatio

ašova i produžio da kopa. Posle pola
časa uzaludnih napora od čega mu
je košulja bila natopljena znojem,
rupa je bila široka nekoliko kvad-
ratnih metara, a duboka više od
pola metra, ali zlata nije bilo. Tres-
nuvši ašov o zemlju Melvil je seo
i besno pogledao Kristin.

— Šta ovo treba da znači ~~Kristin~~
Kao što vidiš, zlata nema.

— Ne znam. Džordže. Postupili
smo u svemu onako kao što je Artur
rekao. Proveri i sam: hrast na vrhu
brega, kamen nalik na piramidu,
dvadeset metara od piramide u pra-
voj liniji. Sve se slaže.

— Sve se slaže, a zlata nema. Pi-
tam se da li ga je taj tvoj Artur
uopšte zakopao?!

— Džordže!

— Šta Džordže! Ne bi to bilo pre-
put da neko ne kaže istinu.

— Možda, ali u pitanju je Artur,
a sem toga tajnu mi je otkrio pred
smrt, kada je znao da će umreti.
Nije moguće da me je lagao.

— Onda si ti kao prava guska
nešto zabrljala. Sigurno nisi sve za-
pamtila.

— Džordže? Kako to govoriš? Ni-
kada nisam mogla da zamislim da
ćeš me tako...

— Šta nisi mogla da zamisliš?
Da si guska?! Sigurno da si guska
kad nisi zapamtila tako važnu stvar

— nastavio je Melvil da obasipa
Kristin uvredama punim prekora i
razočarenja. Znaš li koliki je novac
u pitanju?! Ne znaš... Milioni! Te-
ški milioni! A ti kao neka glupaca
ne zapamtiš, ono što treba...

— Ali Džordže — branila se lepa
žena glasom drhtavim od zadržava-

nog jecanja — možda je neko našao zlato pre nas i odneo ga. To je moguće.

— Kažeš moguće! A ja kažem da ga nikad nije ni bilo. Tu priču je izmislio taj tvoj idiotski Artur da bi se pravio važan ili možda ti. A ja, budala, upecao sam se na tako jeftinu laž!

— Upecao si se na laž! Još i to! A ja sam mislila da me voliš i da si me uzeo iz ljubavi?! Oh, jadna ja — zavapila je jadna žena srušivši se na zemlju — zar sam morala da doznam nešto ovako.

— Hajde ne cmizdri. Kao da prvi put čuješ da se ljudi više upravlja ju interesima nego osećanjima. Kakvu sam budalu oženio — lupio se Melvil šakom po čelu.

Kristin Melvil je sedela na buse-nu zemlje i sa šakama po licu gorko jecala. Nije mogla da shvati šta se to desilo sa njenim čovekom i sve što je u tom trenutku osećala bio je jad, skoro bolan jad zbog nečeg što ni sama nije znala kako da nazove. Ona nikada nije mnogo volela Džordža, tačnije rečeno, nije ga obožavala kao svog prvog muža Artura koji je u njoj probudio i do kraja života sačuvao bezgraničnu mladalačku ljubav, ali ga je ipak volela, jer je u njemu našla oslonac i pažnju koja joj je nedostajala u dugim mučnim godinama Arturovog odsustvovanja. I kada je Artur na nesreću umro ne sačekavši da izađe iz zatvora na koji je osuđen pod optužbom da je sakrio jedan deo zlata koji je pripadao Konfederaciji, ona je smatrala za sasvim prirodno da se uda za čoveka koji joj je i

pre toga mnogo puta rekao da je voli. Ni tada a ni kasnije nije ni pomišljala da ju je Džordž Melvil uzeo samo zbog, malog nasleđstva koji je nasledila od oca i koje su u međuvremenu zajedno potrošili, niti joj je ikada palo na um da se u njegovom interesovanju za zlato konfederata krije neka zadnja, sebična namera.

— Znači li to Džordže da me nikada nisi voleo i da si me uzeo za ženu samo zbog novca? — upitala je očajno, a ipak sa iskrom nade da će Džordž energično razbiti njena strahovanja.

Melvil se na to pitanje cinično nasmejao i sa strane prezrivo pogledao Kristin.

— Mala računica u životu nikada ne škodi, draga moja. Računao sam i na to da ću se jednog dana dočepati zlata koje je tvoj dronjavi muž navodno sakrio. Znao sam ja još pre nego što sam te upoznao zbog čega je on osuđen iako je to bila tajna.

— I zbog toga si mi prišao, i činio sve ono što si činio? Godinama si me obmanjivao samo zbog tog novca?

— Eh, ne budi previše ogorčena. Nisi ti baš bila za odbacivanje i proveo sam s tobom i prijatnih časova. Ali, ova prevara sa zlatom to je svinjarija koju ti nikada neću moći da oprostim. Sve planove o budućnosti gradio sam na zlatu kojega nema, i možda ga nije ni bilo. Ispao sam naivan!

— Ne, nisi ti ispao naivan, već ja. Godinama sam ti verovala i najzad sam poverovala da za mene život ipak nije završen. Mislila sam da te

je sam bog poslao da me izvučeš iz očajanja. A sada vidim da te nije poslao bog nego pakao! — jecala je Kristin neutešno.

— Ostavi se pridika, mala moja, to je za male đake a ne za iskusne ljude kao što smo ti i ja. Život nije igrarija već mučna i bespoštedna borba. Svako želi za sebe podobro parče životnog kolača, a malo ko ga dobije. Ja nisam ništa gori od drugih.

— Sad mi je jasno zašto si me vukao ovamo. Nisi ni imao nameru da zlato predaš Federalnoj vladi. Hteo si ga za sebe — nastavila je žena glasom punim optuživanja.

— Pa naravno! Zar misliš da bih bio toliko lud da se zadovoljim sa bednih deset procenata koje bismo dobili kao nalazači, kad sam mogao da uzmem sve.

— E pa, onda mi je drago da ga nismo našli. Kad već nisi nameravao da postupimo onako kao što je Artur na samrti želeo, onda nije šteta što se ni ti nećeš njime da koristiš. To bi bila nepravda i neoprostivi greh.

— Kućko! — dreknuo je Džordž i priskočivši ženi prilepio joj žestok šamar od koga je ona pala nauznak. — Zar tako govoriš sa mnom. Sad ću ti pokazati kako Džordž Melvil kažnjava žensku osvetoljubivost.

Govoreći to razljućeni Melvil je podigao Kristin u nameri da nastavi sa šamaranjem, ali se ipak predomislio. Ruka mu je zastala u vazduhu.

— Slušaj, ne kušaj li ti mene? — zapitao je gledajući podozrivo ženu u oči. — Da nisi slučajno izmislila ove podatke da bi proverila kako

ću se držati. Ako je to u pitanju — nastavio je stiskajući besno zube — ne zaboravi da sa mnom nema šale. Mogao bih svašta da ti učinim.

— Šta da mi učiniš? Da me ubiješ, da li to misliš? Ništa me više ne bi iznenadilo kad si ti u pitanju. Sad mi je jasno da si kompletan nitkov.

— Ne vređaj, droldjo, i zapamti šta ti kažem. Ako si me slagala, nećeš od toga imati nikakve koristi. Naći ću te makar se sakrila na kraj sveta.

— Nećeš imati potrebe da me tražiš — odgovorila je žena rezignirano. — Govorila sam istinu.

— I rekla si mi tačne mere koje ti je Artur dao?

— Da!

— Onda je on zlato sakrio na drugo mesto, a s tobom i sa mnom se poigrao. Lupež!

— Ne nazivaj tako jednog časnog čoveka koji je umro za ideju koju je voleo.

— Glupak! Glupak i lupež!

— Ti to ne razumeš — odgovorila mu je Kristin, prezrivo. Za tebe ne postoji ništa sveto i dobro sem zlata. Ipak je sreća da sam to bar sada saznala.

— Idi do vraga sa tvojim nagvaždanjem, o moralu. Ja idem odavde, a ti ako želiš da ostaneš moraćeš da pešačiš — završio je Melvil razgovor uzimajući ašov sa zemlje i polazeći kolima.

Kristin je još nekoliko trenutaka ostala da sedi na busenu zemlje klonulih ramena i umorno otpuštenih ruku u krilu. Činilo se kao da joj je saznanje o Džordžovoj podlosti na

pleća navalilo teret teži od Stenovitih Planina u čijem podnožju se odigravala ova drama. Ustala je ipak i umornim korakom pošla ka kolima na koja se popela bez pomoći nekad uslužne Melvilove ruke. Taj njegov gest nije joj ni zasmetao, šta više, sasvim joj je odgovarao. Činilo joj se da bi joj se zgadilo na dodir te ruke od koje više nije očekivala ništa dobro. Između dva bića koja su sedela jedno pored drugog zjapila je provalija nepoverenja i prezira.

Put od doline do grada koji su u dolasku prevalili nošeni optimizmom i nadom koja je, iako različitog motiva ipak bila zajednička. U povratku su prešli čuteći, kao dva stranca koji se nikada nisu sreli niti poznavali. Kada su se prve kuće Kenon Sitija pojavile pred njima, Kristin je duboko uzdahnula. To je bilo sve, jer među njima više nije bilo šta da se kaže.

VI

Polu časa kasnije na ulazu u udoljicu pojavio se jedan konjanik i pritegnuvši uzde bacio pogled oko sebe kao da nešto osmatra. Zatim je, pustivši konja da polako hoda, pažljivo zagledao svako drvo, kamen i žbun kao da traži nešto što je davno video, i čega se sada ne može da seti. Taj konjanik nije bio niko drugi nego Gregori Hoker.

— Hm — promrmljao je sebi u bradu — to bi moralo da je ovde koliko se sećam. Tačno, zapamtio sam ova dva brežuljka i potok. Levo je breg obrastao retkim drvećem. Dabome — rekao je zadovoljno ne-

što glasnije — ono je hrast na vrhu brda samo mi drvo izgleda nešto manje. Čovek zaboravlja — dodao je opet sebi u bradu.

Konj ga je polako nosio dalje.

Ovde smo ležali i čekali napad. Sećam se dobro. Pored mene je ležao Luk, pa Abrams, pa Dejvid Linkolson, pa Metju Langlen, pa Red Hardi... sve dobri prekaljeni momci sa stotinu okršaja iza sebe. Eh, tako je to bilo. Tamo kod onog drveća su stajala kola sa sanducima punim zlatnih poluga — nastavio je da razmišlja gledajući u pravcu jedne granate bukve. Odatle smo Harrison, Bejte i ja i kapetan Artur Čendler poneli sanduke na rukama da Jenki ne bi čuli klopavanje kola. Bila je tek zora. Koliko smo ono išli? Trudio se da se priseti Hoker, pedesetak ili stotinu koraka? Koliko? Možda skoro dve stotine. A onda me je zalutali metak okrznuo po glavi. Bio je to prvi metak ispaljen u tom okršaju i poslednji koji sam čuo, jer se do kraja nisam probudio iz nesvestice. — Tu sam! — skoro da je uskliknuo Greg — eno onog oblog kamena pored koga sam ležao kad sam se probudio iz nesvestice. Našao sam mesto gde je...

Pošao je pogledom ka jednom određenom mestu udoljice i reč mu je zastala u grlu. Baš na tom mestu ka kome mu je kliznuo pogled i za koje ga je vezivala dosta nejasna uspomena, zjapila je široka sasvim sveže iskopana rupa. Greg je skočio s konja i pritrčao rupi koja je zjapila prazna i nema.

— Prokletstvo! — uzviknuo je. —

Neko je bio ovde... i to pre kratkog vremena.

Rekavši to glasno, iako je govorio sam sa sobom, Greg se osvrnuo na sve strane. Nije video nikoga i svuda je vladala tišina julskog podneva. Nije se čuo cvrkut ptica, šuškanje miša u travi ni šum lišća. Svuda samo potpun mir.

— Bio i otišao — zaključio je. — Da li je našao ono što je tražio? — upitao se.

S tom mišlju Greg se ponovo okrenuo ruci. Po širini i dubini procenio je da je onaj ko je tu bio dosta tačno znao šta traži i gde to što traži treba tražiti, jer sem te jedne rupe u blizini nije bilo drugih tragova kopanja. Ali, ono što je Grega bunilo bila je činjenica da se kopač nije mnogo mučio i da je brzo oduštao od kopanja, jer rupa nije bila duboka, a nije bilo nikakvog traga da je iz nje nešto izvađeno. Došavši tako do zaključka da nepoznati tragač nije našao ono što je tražio, Greg se malo smirio i počeo da traži tragove.

— Gle — promrmaljao je — otisak tanke štikle. Ovde je bila neka žena... i muškarac ako je verovati ovom drugom otisku. Dakle par. Očigledno stranci, jer ovdašnji ljudi ma šta tražili, ne bi došli ovamo po ovakvoj vrućini. Gle ukosnica — rekao je glasno digavši sa zemlje nešto što mu je privuklo pogled. Sedeska ukosnica! — dodao je još glasnije upinjući se da se seti gde ju je video.

Misis Melvil!

Da, misis Kristin Melvil je imala ovakve ukosnice. Setio se toga, jer

ju je za vreme vožnje dugo posmatrao, privučen blagim izrazom njenog lica i plavim, jasnim, mada malo umornim očima. Kristin Melvil je bila ovde, a muškarac je svakako bio njen muž.

— Sto mu gromova — pomislio je Greg u sebi. Otkuda oni ovde? Kako su saznali tajnu. Samo on, Harison, Bejts i kapetano Čendler su znali gde je zlato zakopano, a svi sem njega su mrtvi. Harison i Bejts su poginuli u okršaju, a Artur Čendler je umakao i tek kasnije je zarobljen i osuđen na robiju gde je i umro.

A njegova žena? Čendler je bio oženjen i njegova žena se zvala Kristin. Znao je to pouzdano, jer se Čendler nekoliko meseci pre tog okršaja oženio. Mora biti da je to ona — sledio je dalje svoju misao Greg. — Kristin Čendler, sada Kristin Melvil. To je sigurno ona.

Znači da je Artur Čendler poverio svojoj ženi tajnu o zakopanom zlatu!

Da li je baš to? Vratio se u sećanju na dan poslednjeg sukoba kada su ih Jenki onako tragično izmasakrirali. Osvestio se od zadobijene rane i video leševe Harisona i Bejtsa na dvadesetak metara daleko od sebe. Sanduka sa zlatom nije bilo na vidiku, ali je nedaleko od tela dvojice njegovih drugova video sveže utabanu i zaravljenu rupu.

Srećom, Jenki nisu zapazili tragove kopanja niti su slutili šta se tu krije.

Na istom mestu sada je zjapila sveža iskopana široka rupa. Neko je

tražio zlato, a taj neko mogla je biti samo Kristin Čendler.

Pa ipak, nešto se nije uklapalo u Gregovu viziju događaja. Mada je vreme učinilo svoje, ipak mu se činilo da iskopana rupa nije baš na istom mestu. I bila je i nije bila. Gledao je, odmeravao, procenjivao i upoređivao sa rastojanjima koje je duboko urezao u memoriju i nešto mu se nije uklapalo u sliku koju je zapamtio. No nije mogao tačno da definiše šta odudara od davno viđene slike terena i pošto je više od dva časa proveo na mestu kopanja i pošto je uzaludno pokušavao da posmatranjem, merenjem, pipanjem nogama i trupkanjem u cilju osluškivanja zvuka pronade mesto gde je zlato zakopano, odustao je od daljeg traganja i pošao nazad u grad.

Greg, prijatelju, pomislio je u sebi, ovaj poduhvat neće biti jednostavan. Biće potrebno da se prekopa velika površina ove jaruge. A to se ne može izvesti neprimećeno.

Zamislilo se i izvadilo duvankešu.

Ali, pre svega moram da saznam da li je Kristin Čendler pronašla zlato, zaključio je paleći cigaretu. Mada mislim da ga nije našla.

Tek posle toga napraviću plan šta da radim, razmišljao je penjući se u sedlo.

Švičnuo je konja uzdom po vratu i napustio mesto sablasti, preturajući u glavi razne mogućnosti za rešenje zagonetke i planove šta mu dalje valja raditi. Zanet mislima nije primetio da ga kroz spareno lišće jednog žbuna budno prati pogled dva sjajna crna oka.

VII

— Izgleda da ovdašnja klima ne utiče dobro na raspoloženje — primetio je barmen šaljivo Hokeru poslužujući ga pivom.

— Zbog čega mislite? — Upitao je Greg.

— Pre pola časa vratili su se gospodin i gospođa Melvil ljuti i natmureni kao da im je grad ubio žetvu. A i vi ste smrknuti kao nebo pred oluju.

— Vi sve vidite — promrmljao je Hoker pomalo zlovoljno.

— Pa, to mi je u neku ruku dužnost. Moje zanimanje je da baratam sa raspoloženjima ljudi.

— A po čemu to zaključujete — postavio je Greg pitanje, što je mogao naivnije, zainteresovan da od barmena čuje nešto bliže o raspoloženju bračnog para. Jer, njihovo rđavo raspoloženje moglo je da znači samo jedno: da nisu imali uspeha.

— Po mnogo čemu. Jutros su odavde izašli gučući kao dva goluba, a vratili su se nakostrešeni kao jastrebovi.

— Logičan zaključak. I šta još?

— Pa on je, izgleda, bio više ljut od nje. Imam utisak, da je izgubila nešto vredno. Prošli su pored portira a nisu uzeli ključ od sobe, a on joj je na to dobacio „Zaboravila si ključ! Opet isto. Sad i sama vidiš da sam u pravu. Nešto si morala zaboraviti!”

— Pa šta? — pravio se Greg nezainteresovan.

— Pa, jasno je da mlada dama ima slabo pamćenje i da zaboravlja stvari. Mora biti da je i jutros nešto

zaboravila i da im je šetnja zbog toga presela.

— Hm, to se uklapa u moje pretpostavke — progundao je Greg sebi u bradu.

— Šta rekoste?

— Ništa, onako nešto za sebe.

— Oh, izvinite, ne mislim da smetam. O, dobar dan mister Holmse, vi se niste žurili jutros — pozdravio je barmen Holideja koji se u tom trenutku pojavio.

— Ne bih se ni sada žurio da me galama nije isterala iz sobe.

— Galama? — začudio se barmen.

— Pa, dobili ste sobe iz dvorišta a tu je obično tiho. Ako želite možemo...

— Nije u tome stvar — prekinuo ga je Dok — galama je dolazila iz susedne sobe, a vi tu ne možete pomoći.

— Oho — načulio je uši Greg.

— Ah, da, gospodin i gospođa Melvil. On je bio ljut kad su došli. Znači, nastavio je?

— Aha — klimnuo je glavom Dok.

— Kad pomislim šta sve muževi ne prebacuju svojim ženama ne žalim što se nisam oženio — nabacio je lukavo Greg.

— Tačno, zagrizao je Dok bačeni mamac. — Onaj Melvil je nekoliko puta lupnuo da joj neće oprostiti što mu je otela milione.

— Milione? — prsnuo je u smeh barmen shvatajući Melvilove optužbe kao očiglednu glupost. — Ne izgleda mi tako bogata!

Holidej je slegnuo ramenima. Melvilovo trućanje ga nije interesovalo. Hoker je, pak, bio zanet mislima. Iz

ovoga što je čuo nametao se nedvosmislen zaključak da Melvilovi nisu našli zlato. Ono je, dakle, još bilo tamo gde je zakopano, ukoliko ga neko u međuvremenu nije slučajno našao. Ali, takav događaj nije mogao ostati tajna u mestu kao što je Kenon Siti. Dva sanduka zlatnih poluga je novost koja se ne može sakriti. Ako je postojao neki slučajan srećan nalazač on bi, ako je i hteo da sakrije sreću, koja ga je zadesila, morao na neki način pokazati svoje bogatstvo.

— Ko je najbogatiji čovek u Kenon Sitiiju — upitao je iznebuha barmena.

— Najbogatiji čovek? — Zbunio se barmen. — Ne znam kako da vam kažem. Ovde nema baš bogatih ljudi. Svako ima ponešto, ali to što ima to je mrtav kapital: zemlja, nešto stoke, kuće i takve stvari. Nema bogataša u pravom smislu reči. A zašto pitate?

— Onako samo pitam. — Izbegao je Hoker odgovor.

— Ako ste mislili da nekoga opljačkate, o tome nemojte da mislite. Novca ovde nema... izuzev u banci. Ostali tavoru, uključujući i mene.

— Hm, znači poslovi ne cvetaju. A da li se neko zbog toga odselio iz Kenon Sitiija za poslednjih desetak godina — upitao je kao uzgred Greg imajući u vidu sasvim određen cilj.

— Niko! Od rata naovamo samo su se doseljavali. Čujte, ovde ne cvetaju ruže ali se dobro živi. Za skromnog čoveka to je dovoljno.

— U pravu ste. Možda je tako bolje — složio se Greg sa barmenom

skrivajući zadovoljstvo zbog onoga što je čuo.

Holidej se pitao zbog čega Hoker postavlja takva pitanja barmenu kad po onome koliko ga je on upoznao Greg nije bio čovek koji bi nešto činio iz puke radoznalosti. No, naučen da gleda svoja posla prestao je odmah da razmišlja o tome, tim pre što ga je više interesovao bračni par Melvil i razlog njihove svađe. Ne zbog nekog bogatstva koje je možda postojalo samo u fantaziji Melvila, već zbog mlade žene tužnih očiju koja mu je, kako mu se činilo, u nečemu bila slična. Od prvog susreta pitao se šta je vezivalo te dve osobe različite po karakteru, temperamentu i osećajima. Jer, Dokovom iskusnom oku nije promaklo lukavo igranje vodnjikavih Džordžovih očiju niti samozadovoljan, samoživ, lažan osmeh koji mu je sve vreme lebdeo na licu.

— Jadna žena — izgovorio je glasno.

— Šta rekoste — trgaó se iz misli Hoker. Za vreme kratkog ćutanja on je sve što je čuo složio u mozaik i izvukao zaključak da za njega igra nije izgubljena. Nije bilo sumnje da Kristin i Džordž Melvil nisu našli zlato, niti ga je pre toga neko drugi našao, jer bi se to bogatstvo za toliko proteklih godina moralo negde pokazati pošto niko, pa prema tome ni neki eventualni nalazač, nije napustio grad. Zlato je, dakle, tu, samo ga je trebalo naći, a on je za to imao dovoljno snage i strpljenja. Godine provedene u zatvoru za koje vreme je mislio samo o tome kako će izaći i staviti šapu na milione,

usadile su u njega odlučnost da istraje, odlučnost čvršću od litica Ste novitih planina. Trunuo je u zatvoru kao vojnik Konfederacije samo za to što nije hteo da pogazi svoju vojničku reč, pa je bilo pravo da mu Konfederacija bar delimično naknadi patnje i žrtve koje je za nju podneo.

— Rekoh jadna žena — ponovio je Holidej.

— Mislite na Kristin Melvil?

— Da, na nju.

— U pravu ste. Njen muž je po svemu sudeći preispoljna bitanga.

— Nije lepo da ogovaram goste — umešao se barmen — ali mislim da ste u pravu.

— A ona to ne zaslužuje. Tako je blaga i krotka. Na stranu što je i dosta privlačna. Ali, ljudi retko dobijaju ono što zaslužuju — konstatovao je Greg.

Dok je slegao ramenima i pružio konobaru čašu da mu natoči još jedno pivo i očekujući piće okrenuo se u pravcu stepeništa. I tako je ostao... jer je na stepeništu stajala Linda.

Stajala je i gledala ga svojim tamnim krupnim očima. Gledala ga je nemo, a ipak rečito, jer je njen pogled palio onom skrivenom neiskazanom željom koja tek katkad izroni iz duše zaljubljenih kroz šapat usana vlažnih od poljubaca. Ostala je tako nekoliko trenutaka a onda pošla ka njima njišući izazovno bedrima od čega joj se suknja plela oko dugih vitkih nogu.

Greg je bio poneo čašu usnama, ali mu je ruka zastala na pola puta. Zurio je u Lindu opčinjen njenom

lepotom. Baš kao što je ona bila opčinjena Holidejem. Jer, bez obzira što su Holidej i Hoker stajali zajedno, ona je prilazila zbog Doka.

— Gle, evo naše divne dame zbog koje je sinoć mogla da padne krv — pozdravio ju je Holidej skidajući galantno šešir.

— Čime možemo da vas počastimo — snašao se Hoker.

— Ničim! Nikad ne pijem sa gostima — odgovorila je Linda bez uvijanja. To je moj princip.

— Ali Linda — umešao se barmen — mister Hoker je sinoć upao u nevolju zbog tebe. Možda bi mogla da učiniš izuzetak.

— Mister Hoker nije upao u nevolju zbog mene nego zbog sebe. On to dobro zna.

— Možda, ali učinio mi je uslugu što je pretukao...

— Ako je tebi učinio uslugu — presekla ga je Linda — ti pij s njim. Ja ostajem pri svom principu.

Govoreći to, Linda nije skidala oka sa Holideja. Njihovi pogledi su se sreli, i ostali ukršteni. Dok se jedva primetno nasmešio.

Iznenadivala ga je i svidala mu se oštroumnost lepe pevačice. Odnedak, možda više instinktivno nego svesno, nashutila je da se Hoker sam uvalio u tuču i da je Pikfordova meta u stvario bio on Holidej. I nije se ustezala da to kaže i ako je u očima većine ljudi otvorenost žene pripisivana lošem vaspitanju, pa čak i nečem gorem.

— Niste moj tip, mister Hoker — dodala je ponovo se obraćajući kauboju. Ne volim snagatore i nasilnike. A vi ste snagator isto kao i Monti

Pikford.

— Ali, ja snagu ne koristim sebično. Ne zabranjujem lepim pevačicama da uveseljavaju goste.

— Svejedno, dosta mi je mišica i pesnica i škrgutanje zuba. Moj izbor su oduvek bili ljudi od duha i takva ću ostati — dodala je piljeći skoró drsko Holideju u oči.

Holidej se ponovo nasmejao. — Sreća što je Monti Pikford daleko; inače bi ljudi od duha mogli začas da ostanu bez glave.

— Ne plašim se za vas mister Holmse. Više strahujem za one koje vi pogledate — rekla je Linda mazno.

— Hm, kako se uzme. Moj princip je da nikad ne napadam prvi — odgovorio je Dok dvosmisleno. Kao što vidite, ima nas još sa principima.

— To mi se dopada i već sam se uklopila — rekla je Linda privijajući se toliko blizu uz Doka da je ovaj skoro osetio toplinu njenog jedrog, zrelog tela. — A koliko sam po jučerašnjem događaju videla, ako se nađete napadnuti vi ne odstupate.

— Ne, ne odstupam. I to je moj princip — prihvatio je Holidej izazov sa jedva primetnim zagonetnim smeškom na licu.

— Imaću to na umu — rekla je pevačica i dodirnuvši Holideja maramicom po licu prsnula u smeh. — Do viđenja mister Holmse, videćemo se večeras nadam se. I vama mister Hokere, iako, ponavljam, ne volim snagatore.

Pevačica se udaljila njišući kukovima, a tri sagovornika su je ispratili pogledima. Hoker se, pola stvar-

no a pola bajagi razočaran lupio šakom po čelu.

— Eto šta znači sreća! Rizikuješ da te neki ljubomorni kostolomac premlati i za to dobiješ samo jedno kratko do viđenja. A drugi beru med iako nisu ni prstom makli.

Holidej je otpio gutljaj piva i šeretski se smešeći odbio gust oblačić dima.

— Rekoste maločas da čovek retko dobija ono što zaslužuje. To je, izgleda tačno, dragi moj Hokere.

VIII

Podne je davno bilo prošlo i užaren sunčev kotur počeo se spuštati sa zenita, ali je dnevna žega još pritiskala Kenon Siti kada je Džordž Melvil na iznajmljenim kolima praćen začuđenim pogledima konjušara, ponovo napustio grad. Ovaj put stari štaladžija nije pravio šale, jer mu se nije svidela Melvilova naduvena njuška, ali se ozbiljno čudio šta je taj uobraženi fićfirić neprijatnog izraza lica mogao da traži u planinama po drugi put u toku jednog ovako sparnog dana. Objašnjenje koje je dobio prvi put činilo mu se razumno. Sada ga nije ništa pitao ali je počeo da razmišlja.

— Čudni ljudi — progundao je — odu raspoloženi i vrate se svadljivi kao da su mladi ljubavnici. Sad opet ide sam. Zar ga toliko interesuje mesto gde mu je poginuo ženin brat? Ne izgleda mi kao čovek koji je toliko privržen porodici.

Džordža, međutim, nije zanimalo da zna o čemu je razmišljao vlasnik štale jer je bio okupiran svojim mis-

lima. — Prokleta ženturača — cedio je besno reči kroz zube — kako je mogla da ne zapamti ono što je najglavnije. Da mi je samo da znam da li je ona džukela njen muž Artur zaista zakopao to zlato ili ga je odneo negde drugde? Di, brže kljusino — izdrao se na konja i ošnuo ga uzdama. — Šta si ukrutila noge kao da su drvene!

— Ali, neću da odustanem — nastavio je da priča sebi u brk Džordž tresnuvši nogom o pod kola. — Ako treba, prekopaću pola Stenovitih planina, ne zvao se Džordž Melvil. Neće me izigrati neka konfederat-ska hulja!

— Biće to možda posao od mnogo meseci. Šta da radim za to vreme sa Kristin? — setio se odjednom.

Šta sa Kristin? Posle onoga što joj je rekao među njima je sve svršeno. Znajući Kristin, bio je ubeđen da neće više hteti da živi s njim.

To ga se nije mnogo ticalo. Nešto malo novaca što im je bilo preostalo čuvao je on u svom džepu. Kako je bio mudar što je Kristin uverio da je staranje o novcu posao za muškarce i da tu brigu treba da prepuusti njemu.

Naivna guska! Ali, dugo je odbijala da se uda za njega. Sve zbog onog Artura. Sad će mu platiti za sve zavatlavanje i cirkus koji je zbog nje izvodio.

A zlato?! Kad bi ga se dočepao bio bi milioner! Dva sanduka zlatnih poluga je dovoljno za dug, luksuzan život. Dovoljno da nadoknadi sve što je dotada trpeo. Ali, gde je zlato?

Razmišljajući tako došao je pono-

vo do mesta gde su jutros već jednom kopali. Zaustavio je konja, sišao s kola i obišao celu udoljicu uzduž i popreko proveravajući ne postoji li, možda, još jedan kamen sličan onom koji su zajedno našli.

Ništa! Nikakve druge slične stene nije bilo.

— Vraga! Nema ništa — gundao je nezadovoljno. — Nema drugog kamena sem ovog koji smo odmah našli... Nema ni drugog drveta koji odgovara. Hrast na vrhu... to je onaj, drugi ne može da bude. Ono drugo je bukva...

— Da nije možda Artur pogrešio drvo?! Možda je bukva! — obradovao se Melvil u jednom trenutku, ali se odmah rashladio. — Ne verujem da je ta greška moguća. U Vest Pointu dobro znaju da razlikuju drveće.

Ipak za svaki slučaj Džordž je proverio svoje sumnje i odmerio dvadeset koraka od stene držeći se pravca bukve i opet raskopao nekoliko kvadratnih metara ali s istim rezultatom kao i jutros. Zlata nije bilo.

Umoran od kopanja i vrućine Džordž je seo na ivicu rupe i maramicom obrisao znoj sa čela. Shvatio je da ostvarenje njegove želje neće biti ni lako ni brzo. Svejédno, pomučice se.

U tom trenutku učinilo mu se da je čuo iza sebe neki šušanj, kao da je neko pomerio suv list u žbunju. Okrenuo se i nije opazio nikoga. — Možda zmija — pomislio je i okrenuo se svojim mislima.

Ali, šum se ponovio.

Melvil je ustao. Pogledao je u

pravcu mesta odakle je šum dopirao ali nije primetio ništa neobično. Samo nekoliko žbunova razbacanih tu i tamo po padini. Opreznim korakom uputio se najbližem koji se nalazio na petnaestak metara od mesta kopanja.

Prilazeći žbunu neprimetno je u unutrašnjem džepu sakoa opipao mali revolver. Za svaki slučaj morao je da bude obazriv. Ako ga neko uhodi nije smeo da zna da je naoružan.

Stigavši na korak dva od žbuna zastao je iznenađen. Zgrčen iza tankih šibljika čučao je jedan Indijanac odeven u dronjke i sa pocepanim cipelama iz koje su izvirivali prsti. Čučao je i uplašenim pogledom gledao Melvila u oči.

— Šta radiš tu huljo? — izdrao se Melvil.

Indijanac je ćutao, i treptao očima.

— Čuješ li šta te pitam pseto? Jesi li gluv?

— Šareni Konj nije gluv — promucio je Indijanac.

— Šta radiš ovde? Zašto me uhodiš? — Grmeo je Džordž.

— Šareni Konj nije uhodio. Pro-lazio je ovuda.

— Nisi me uhodio, vraga! A šta si tražio u dolini?

— Ovo je mesto gde su nekada bili grobovi predaka Šarenog Konja. Sveto mesto. Zato ga bledoliki zovu Dolina Tišine.

— Dolina Tišine Lepo rečeno, jer zaista jeste dolina tišine. Kad si pošao da obideš pretke zašto nisi otišao kod njih nego si došao da mene špijuniraš.

— Bledoliki je nešto radio i Šareni Konj je hteo da vidi šta. Mislio je da će bledoliki sahraniti nekog svoga.

— E, nije trebalo da gledaš šta radim. To neće biti zdravo za tebe — izrekao je Džordž hladno zaključak do koga je za poslednjih par minuta došao.

Za uspeh njegovog poduhvata tajnost je bila neophodna. Kopanje, eventualno nalaženje i odnošenje zlata moglo se izvesti samo ako za tu operaciju ne bi znao niko sem njega. Što se tiče Kristin, nije sumnjao da će ona ćutati. Prinudio bi je na to raznim igrama, eventualno pretnjom ili ukazivanjem na nemile vetljancije sa policijom što ona nikako nije volela. Ali, šta učiniti s Indijancem? Kako njega sprečiti da priča o ovome šta je video? I kako sprečiti da iz njegovog pričanja ljudi ne izvuku logične zaključke.

To je mogao da postigne samo na jedan način!

Mašio se džepa i izvukao mali „deringer“. Indijanac je trenutno shvatio šta znači taj pokret, ali i da je imao oružje pri sebi ne bi imao vremena da ga upotrebi. Pokušao je da ustane, valjda u želji da umakne smrti koja je već pružala prema njemu svoje ledene koščate ruke, ali ga je kratak, rezak pucanj preduhitrio. Poskočio je kao da ga je nešto ubilo i bez glasa se skljkao na zemlju.

Mršavo telo se nekoliko puta zgrčilo, a onda se umirilo. Šareni Konj je bio mrtav.

— Reče da si pošao da obideš pretke crvenokošće. Pa, nadam se da

ćeš mi biti zahvalan što sam ti pomogao da zauvek ostaneš s njima. Ha, ha — nasmejao se Melvil svojim poluglasno izgovorenim rečima — Džordže, ti postaješ i duhovit.

Šta ću sad s njim, prisetio se odjednom. Da ga zatrpam u jednu od ovih rupa? Hm... ne, neću to. Ne bih mogao da podnesem prisustvo njegovog leša u blizini. Odneću ga i baciću ga u neku jarugu. Šakali će za dan uništiti svaki trag da je ikada postojao.

Melvil je dohvatio Indijanca za noge i počeo ga vući ka kolima — lak je, sama koža i kost. Nije mu život mnogo vredeo. — dodao je smejući se. — U velikim lovištima imaće mnogo više divljači.

Došavši do kola Melvil je stao i već je hteo da natovari leš kad se nečega setio i zastao.

— Krv! Isprljaću kola, a nemam čime da ih operem. Prokleta mrcina komplikuje mi stvar. Moram da smislim nešto drugo. Da, ispregnuću konja pa ću leš natovariti konju na leđa.

Zaključivši da će tako biti bolje, Melvil je ispregao mirnu Besi, skinuo joj am da na njemu ne bi ostala neka kap krvi i prebacio telo preko konjskih leđa. Zatim je povéo konja uz breg tražeći pogledom pogodno mesto gde bi se mogao otarasiti nemilog traga svog zločina. Pri tome je proklinjao ceo indijanski rod i da mu se toga trenutka na dohvatu ruke nalazilo celo pleme Čejena, verovatno se surovi čovek ne bi ustezao da ga jednim pokretom ruke zbriše sa lica zemlje, ako bi to bilo u njegovoj moći.

— Strvina matora! — kleo je Melvil. — Kao da Džordž Melvil

nema drugog posla nego da sahranjuje dronjavog crvenokožog starčelju! Grom i pakao! Ali zato će ga kojoti razneti pre nego što prođe dvadeset četiri časa.

Govoreći tako sebi u bradu pola šapatom pola glasno, Melvil je naišao na jednu malu čistinu udaljeniu nekoliko stotina metara od mesta zločina. Kao da je slučaj išao zločincu na ruku, na kraju čistine zjapio je ponor dubok pedesetak metara, verovatno nekadašnja vododrina iz perioda od pre nekoliko milenijuma. Ponor je bio uzan, a njegov dno obraslo gustim trnovitim žbunjem i Melvil je stagavši do nje ga zadovoljno pliesnuo rukama.

— Kao poručeno! Ovde te, stari moj, nikada neće naći ni preci ni potomci.

Finim perćerezom Melvil je presekao konopac kojim su ruke mrtvog Indijanca bile vezane ispod koniskog trbuha i telo se mlitavo sručilo na zemlju. Melvil je dohvatio leš za noge, dovukao ga do ivice provalije i gurnuo ga nogom u ponor.

— Zbogom geliki poglavice. Pozdravi svoje lepuške pretke!

Telo je poletelo niz strminu, nekoliko puta se odbilo od litice i na kraju tresnulo na dno. Čuo se tup pad praćen krcanjem polomljenog granja koje se sklopilo iznad tela, a onda se sve umirilo i na planinske obronke se ponovo vratila grobna tišina.

Melvil je ostao još nekoliko sekundi na ivici zagledan u ponor, a onda se okrenuo da pođe.

— Hajdemo kljusino, naš posao je zavr...

Reč mu je zastala u grlu. Na desetak metara od njega na konjima je sedelo nekoliko konjanika. Tačno rečeno njih šest. Sedeli su u sedlima i čuteći posmatrali čoveka pred sobom koji je razrogačeno buljio u njih. Kada i kako su mu prišli a da ih ne čuje, Melvil nije znao, ali je bilo jasno da su videli šta je učinio.

— Gle, gle, gospodin kicoš u ulazi ukopnika. Malo neobična uloga za čoveka takvog ranga. Kakve sve zanimljivosti čovek ne vidi u životu — prozborio je jedan od konjanika.

Melvil je čutao i stajao ukóčen kao oduzet.

— Hm — nastavio je povisok snazan čovek gustih izrazitih obrva koji je verovatno bio vođa te grupe — nešto bismo mogli da čujemo kad smo vas već videli. Nemojte nam samo reći da vam je ukopavanje mrtvih Indijanaca hobi.

Melvil je i dalje čutao. Prvi trenutak iznenađenja bio je prošao i on je grozničavo tražio bilo kakvo logično objašnjenje kojim bi ovim ljudima mogao da objasni svoj postupak. Oni nisu bili policajci, jer nijedan nije nosio šerifsku značku na prsima. Dakle, obični građani. Trenutna opasnost bila je manja, ali svedok ubistva nikada nije poželjna ličnost, makar se radilo o običnom bezvrednom Indijancu. Morao je stoga što brže da smisli šta da kaže.

— Tja, ima ljudi koji ne vole da govore — nastavio je posle kraćeg ćutanja Frenki Lintok, jer to je bio on, obraćajući se delom Melvila a delom svojim pratiocima. — Pa dobro, pustite mene da govorim. Vi ste prolazili ovuda pa ste slučajno

našli na mrtvog Indijanca i vaša samarićanska duša se smilovala na jadnog pokojnika.

— Da — zaustio je Melvil — ovaj, ne...

— Ne, naravno ne, jer bi takvo objašnjenje bilo glupo.

— Da — ušeptrljao se Melvil — u stvari to...

— Hm — prekinuo ga je Frenki mrgodno, očigledno uživajući u njegovoj zbunjenosti. — Vi znači smatrate da je ovo što sam rekao glupo. To nije pristojno reći čoveku koga prvi put u životu vidite... a pogotovo nije zgodno da kažete meni — dodao je posle kratke pauze. — Ja sa osetljiv na uvrede.

— Ne, nisam to mislio — sasvim se zbunio Melvil osećajući da se događaji odvija nepovoljno po njega.

— Nisam mislio da vređam gospodina. Baš sam hteo da vam ispričam šta se desilo.

— Da čujem — presekao ga je Frenki kratko.

— Pa vidite — počeo je Melvil procenivši u međuvremenu da šestorica konjanika nisu ni policajci ni poštteni građani, jer poštteni građani u ovo doba dana i u takvoj grupi ne bi imali šta da traže u brdima, već da je upitanju grupa ološa koja se vrzma u potrazi za lakim plenom — ja sam izašao na piknik i lepo sam sedeo tamo dole u dolini, kad se ovaj uljez prišuniao i napao me. Valjda je hteo da se dočepa mog konja i odela. Naravno, da sam mu dao ono što zaslužuje — završio je ohrabren razložnošću priče koju je smislio.

Frenki Lintok ga je pažljivo slušao ne menjajući izraz lica. — Zna-

či, ubistvo u samoodbrani — zaključio je posle kraćeg razmišljanja.

— Baš to — prihvatio je Melvil skrivajući zadovoljstvo.

— Pa naravno, šta je čovek drugo mogao da radi nego da crvenokošca otprati na drugi svet. Svaki od vas bi tako postupio, zar ne? — obratio se Frenki svojim pratiocima.

— Dabome — odobrila su dva-tri glasa...

— Smaći crvenokožog lupeža je dobra stvar, takoreći bogougodno delo — nastavio je Frenki piljeći u Melvila, — Delo kojim se svako može ponositi, je li tako prijatelji — opet se okrenuo svojim motreći ispod oka Melvila.

— Nego šta — zagalamili su ostali.

Melvil je pobledio. Malopredašnji optimizam je počeo da ga napušta. Ovaj visoki konjanik mračnih obrva bio je inteligentniji nego što je mislio. Nije tek onako pričao ovo što je rekao... Imao je u glavi neku skrivenu nameru, a to što je nameravao nije obećavao ništa dobro.

— Pa da! Pred nama je pravi čovek. Heroj! Zaslužio je crvenu značku za hrabrost takoreći. Samo, pada mi na pamet, zašto je želeo da sakrije to svoje herojsko delo? — završio je Frenki dižući zamišljeno oči ka nebu.

Čutanje! Frenkijevi pratoci su odmerili Melvila pogledima punim sumnje. Zaista, za stanovnika Dalekog zapada nije bilo logike u Melvilovom postupku. Indijanac je bio građanin trećeg reda, neprijatelj, divlja zver. Svako je mogao nekažnjeno ubiti Indijanca i da za to ne da nikakvo objašnjenje. Melvilov

postupak bio je, otuda, nelogičan i oduzimao je ubedljivost njegovoj priči.

— Stvarno me čudi takav postupak — nastavio je Frenki, praveći naivno lice. — Ali, nešto sam zaboravio — dodao je odmah kao da se priseća. — Ima skromnih ljudi kojima slava smeta. Da, biće da je to. Ovaj gospodin kicoš je svakako jedan od tih. Skroman čovek koji je hteo da izbegne hvalospeve i pompu.

Frenkijevi pratioci su u nedoumici gledali svog vođu. Nije im bilo jasno šta smeru. Ali, zato je Melvil shvatio da mu razbojnik sprema klopku. Sprema je zlobno, svirepo, smišljeno... Kao što pauk plete mrežu. Oblio ga je znoj... Hladni znoj uprkos toplini julske dana.

— Pa dobro, ima svakakvih ljudi, šta mi tu možemo. Nego, mi smo umorni od jahanja. Zar ne bi bilo dobro da se malo odmorimo. Mogao bi gospodin kicoš da nas odvede do mesta gde je piknikovao — nabacio je kao uzgred Frenki Lintok.

— Da se odmorimo — začudio se Sledž. — Znaš da nemamo vremena...

— Imamo vreme Sledže — presekao ga je Frenki — vodi nas kicoše.

— Ali, nema potrebe. Možemo — zaustio je Džordž.

— Polazi! — zarežao je kroz zube Frenki.

Melvilu nije ostalo ništa drugo nego da posluša. Nevoljno je uzeo Besi za uzdu i poveo je ka uvali. Konjanici su pošli za njim niz brežuljak, sve do mesta gde su stajala ispregnuta kola i dve iskopane rupe.

— Gle, gle, ko je bio tako vredan. — Bajagi se začudio Frenki. — Valjda ne vi, mister kicoše?

Melvil je pokušao da zabašuri odgovor i napravio se da nije čuo pitanje.

— Po ovoj vrućini? Taj čovek je stvarno sumanut. Ali vredan. Šta mislite mister kicoše?

— Pa, to je... ovaj...

— Neki čovek dođe po julske danu, i zapne da kopa. Kopa na jednom, pa na drugom mestu. Prepodne... i poslepodne, sudeći po zemlji — zaključio je Frenki kruneći prstima grudve zemlje. — Ko li je mogao da bude tako šašav?

Melvil je ćutao. Hladan znoj ga je sve više obliavao. One nejasne zle slutnje koje su ga obuzimale počele su da se ostvaruju. Upao je u kanđe opasne i lukave zveri.

— Ko je taj, mister kicoš? Vi ste ovde piknikovali. Jeste li ga videli?

— Ja... ne... nisam... — mucao je jedva čujno Melvil.

— Niste ga videli? Usred bela dana? Čudno — iscerio se razbojnik prilazeći korak po korak Melvilu.

— A sada, dosta je bilo igre zvekanje. Reci mi šta si ovde tražio i zašto si kopao ove rupe. Ali pazi — dodao je zgrabivši Melvila za revere kaputa — ne laži, jer ću ti odrati kožu s leđa. Jesi li čuo?

— Je-jesam — zapleo se Melvil. — Nisam ni nameravao da vas lažem. Hteo sam da zakopam crvenokošca — lupnuo je prvo što mu je palo na pamet.

— Jednog crvenokošca u dve rupe — primetio je Frenki na šta su se ostali grohotom nasmejali. — Rekao sam ti da ne trpim laži — na-

stavio je i pljusnuo Melvillu žestok šamar.

Melvillu se jezik spleo tako da nije uspeo ništa da odgovori.

— Sem toga, rupe mi nimalo ne liče na grobove. Jeste li ikada videli ovakve okrugle grobove? — zapitao je Frenki svoje prijatelje. — Niste? Nisam ni ja. Šta si tražio ovde, nitkove? Govori!

Melvill se mučio i otvarao usta kao da će nešto reći, ali zvuk iz grla nije izlazio. Kolebao se šta da radi. Da kaže istinu? Nikada! To mu ni na kraj pameti nije bilo. Premeštao se s noge na nogu kao djačić koji ne zna odgovor na postavljeno pitanje.

Strahovit udarac pesnice oborio ga je na zemlju. Lice mu se trenutno nadulo od uboja, a iz usta mu je pocureo tanak mlaz krvi. Ustajući, Melvill je ispljunuo jedan zub.

— Dakle, da te čujem huljo, šarena. Šta si tražio u ovim rupama? Nešto što je tu ostavljeno je li?

Melvill je samo isprekidano mucao. Strah od batina, a žeđ za zlatom su ga naterali da se u njemu toliko da je od toga skoro izgubio moć govora.

Nov udarac pesnice srušio ga je u jednu od iskopanih rupa. Krv mu je sada obilno tekla iz nosa i usta niz bradu na zgužvano i isprljano odelo. Drhtao je od straha i slabosti, ali je smogao snage da ponovo ustane.

— Sledže i ti Nouk, pridržite malo gospodina kicoša dok razgovaram s njim. Izgleda da mu je pozlilo pa mu treba pomoć.

Sledž i razbojnik koga je Frenki nazvao imenom Nouk pritrčali su

Melvillu i digli ga na noge uhvativši ga čvrsto za mišice. Frenki je polako prišao, pogledao svoju žrtvu u oči, a onda joj zadao jedan udarac u pleksus. Melvill je bolno zastenjao, iskolaičio oči i otvorio usta, da uzme daha, ali ga je odmah stigao drugi i zatim i treći udarac.

— Ima ljudi kojima treba pomoći da kažu ono što žele. A ovo je najbolji način da im se pomogne — iscerio se cinično Frenki i Sledž je tek sada shvatio da pred sobom ima pravu krvoločnu zver i da Frenki Lintok nije bez razloga nosio nadimak „Puma”.

Zlikovac je pričekao sekund-dva, a onda još par puta udario Melvilla po licu.

— No, jesi li se prisetio šta si tražio u rupama?

Mada je Melvill i sam bio zločinac i nitkov velikog kalibra, bilo je žalosno videti ga u tako jadnom stanju. Odelo mu je bilo zgužvano, prašnjavo i mestimično umrljano krvlju, košulja iscepama, kravata otkinuta, a lice krvavo i podnaddulo od mnogobrojnih udaraca. Jedno oko mu je bilo zatvoreno velikim krvavim podlivom, a u ustima mu je nedostajalo nekoliko dotada zdravih zuba. Pa ipak, još nije bio spreman da popusti.

— Ne znam, verujte — s mukom je prevaleo preko jezika i podnaddalih usana — šta hoćete od mene? Ja sam geolog i tražio sam minerale.

— To već bolje zvuči. Vi ste, znači od onih ljudi koji tragaju za raznim stenama — počeo je Frenki opet učtivim tonom.

— Tako je.

— I kopali ste ovde nadajući se da ćete naći neki kamen koji bi bio interesantan za tu vašu nauku.

— Da, vi me shvatate.

— Shvatam naravno, ali ne shva tam zašto ste kopali dve rupe jednu blizu druge i to približno iste dubine.

— Pa, nadao sam se da ću naći različite uzorke.

Na to je Frenki začutao i zverski pogledao Melvila, a odmah zatim na Džordžovo lice i trbuh sručila se serija teških udaraca od kojih su puvale kosti i otkidala utroba. Melvil je stenjao, ječao, uvijao se i grčio ostatke lica, ali ništa nije moglo da ga zaštití od surovog Frenkijevog divljanja.

— Dosta! — jeknuo je jedva glasom koji je nalličio samrtnom ropcu! — Kazaću!

— To već zvuči pametnije. Da čujem!

— Tražio sam... — Melvil je zastao kao da još uvek želi da odustane ali je, videvši u Frenkijevom oku plamen ubilačkog besa, brzo dodao... — Tražio sam zlato!

Reč „zlato“ prevalio je preko usana, bolno kao da s njom otkida komad sopstvenog srca.

Banditi su zastali kao omađijani. Dragoceni žuti metal oduvek je nad većinom ljudi imao neku natprirodnu moć, a oni nisu bili nikakav izuzetak. Naprotiv, za njih je zlato bilo čarobna bormula pomoću koje se moglo lepo i bezbrižno živeti, dakle, pojam onoga za čime su njihove bezobzirne duše žudile i za koji su bili spremni da plate svaku cenu. Čak i Frenki koji je sem lakomosti posedovao i svojstva čoveka

kome su nasilje i želja da vlašću nad ljudima bila sastavni deo bića, zastao je i pogledao Melvila.

— Zlato? Kakvo zlato?

— Zlato Konfederacije — prevalio je s mukom Melvil.

— Oho — zadovoljno je izustio Frenki koji je od samog početka instinktivno osećao da će iz Melvilovog ponašanja proizići nešto nesvakidašnje. — Zlato Konfederacije. Zar misliš državno zlato?

Melvil je klimnuo glavom.

— Interesantno — malo se iznenadio Frenki. — A kako si došao na to da ga ovde tražiš?

— Saznao sam od jednog čoveka da je ovde zakopano.

— I jesi li ga našao?

— Nisam. Nema tu zlata.

— Hm — zamislio se Lintok. — To znači da ili je taj čovek slagao tebe ili ti lažeš nas. Pazi, rekao sam ti već da ne volim laži.

— Ne, ne lažem časna reč — zavapio je Melvil setivši se strahovitog batinanja koje je izdržao. — Sad govorim čistu istinu. Tražio sam to zlato, ali nisam uspeo da ga nađem. Po svemu sudeći i nema ga.

— Čekaj malo — prekinuo ga je Lintok. — Ne brzaj sa zaključcima. To što ga ti nisi našao još uvek ne znači da ga nema. Ti nisi iz Kenon Sitija.

— Ne nisam!

— Odakle si?

— Iz Džeksona. Misisipi.

— Hm, prevalio si veliki put. To znači da si verovao onome ko ti je rekao gde je zlato zakopano.

U tom trenutku Sledž je prišao Lintoku i šapnuo mu na uho: — To je jedan od putnika sa diližanse.

— Znam — odgovorio je Frenki — ali ostavimo to zasada. Dakle — nastavio je obraćajući se ponovo Džordžu — imao si puno poverenja u onoga ko ti je to rekao.

— Da.

— A pošto se takve stvari ne poveravaju bilo kome s ulice, to znači da je taj čovek tebi vrlo bliska osoba. Je li tako?

Melvil je shvatio da sa čovekom lukavim i surovim kao što je ovaj koji ga ispituje neće moći da igra na prevaru i da su od momenta kada je bio prinuđen da svoje slučajne poznanike dovede do mesta gde se nadao da je zlato zakopano, njegove šanse da sam u tajnosti traga za nestalim bogatstvom apsolutno ravne nuli. Bilo kojim tokom krenuli događaji on će odsada morati da računa na činjenicu da još šest ljudi zna za njegovu tajnu i da više nijednog sekunda neće biti sam u pokušaji da pronade zlato. Nije, dakle, bilo razloga da od sebe pravi budalu, trpi mučenje i izlaže život opasnosti. Trebalo je razbojнике privoleti na saradnju, a kasnije će već videti.

— Slušajte, da igramo otvorenim kartama. Ja sam u vašim rukama i možete da radite sa mnom sve što vam je volja, ali mislim da je i za vas i za mene korisnije ako igramo fer-plej. Ja ću vam pomoći da nađemo zlato ako je ono ovde, a vi ćete meni dati jedan deo, tek koliko da ne ostanem praznih šaka. Važi li?

— Tako je trebalo govoriti od početka. Ali hajde, nismo zlopamtila. Dobio si dosta batina i neka se

završi na tome. Ako nam pomogneš da nađemo to zlato i ako ga nađemo, dobićeš i ti svoj deo — prihvatio je Lintok Džordžovu ponudu znajući da ga obećanje ne vezuje i da ga može prekršiti u svako doba ukoliko Melvil ne bude od stvarne koristi. — Ionako ga svakako ima dosta.

— Ima — potvrdio je Melvil — treba da bude dva sanduka zlatnih poluga.

Nastao je tajac. Sledž je otegnuto zviznuo i Nout je blesavo zinuo od čuda. Samo je Frenki Lintok ostao miran. Iza njegovih neprozirnih očiju krile su se misli koje se nisu mogle dokučiti.

— To je prilična svota i ako su tvoje informacije tačne, mi bismo mogli postati bogati ljudi. Ali, kao što vidimo, ti nisi našao zlato. Otкуда znamo da li je uopšte ovde?

— Moja žena tvrdi da jeste?

— Tvoja žena? Kakvi sve šmokljani nemaju žene — podsmevao mu se Lintok. — Bio sam, znači, u pravu kad sam rekao da ti je tajnu poverila neka bliska osoba.

— Jeste, bili ste u pravu.

— A otkuda ona zna?

— Njoj je tajnu na samrti poverio njen muž koji je zakopao zlato.

— Hm, časna žena, častan pokojni muž. Trebalo bi da je obaveštenje tačno.

— Slušaj Frenki, sad sam se setio — javio se jedan od Lintokovih pratilaca. Pre deset godina sam bio u zatvoru za osuđene vojnike Konfederacije i čuo sam da se pričalo o nekom oficiru koji je sa-

krio zlato, ali nije hteo ništa. da prizna i zato je bio osuđen.

— Čudno kako svaka tajna nađe put do svetlosti dana. Može biti da je tvoja priča tačna, kicoše i u tom slučaju možeš se nadati le poj budućnosti... A i svi mi — dodao je obraćajući se svojim pratiocima.

Banditi su radosno zažagorili.

— Polako, ne pravite razanj dok je zec u šumi. Naš novi prijatelj nije našao ništa, pa se isto može desiti i nama.

— Ja verujem da je zlato ovde, samo je moja žena nešto zabrblija la.

— Onda ćemo je naterati da se seti — upao je jedan od razbojnika.

Frenki ga je pogledao hladno. — Ja ovde odlučujem šta ćemo raditi, Džojse, to treba uvek da imaš na umu.

— Znam Frenki, samo sam mislio...

— Dobro, ali ubuduće zadrži za sebe to što misliš. Kažeš da je tvoja žena naučila od svog muža gde je zlato zakopano ali da je verovatno nešto pobrkala — nastavio je Lintok obraćajući se ponovo Melvilu.

— Ja tako mislim. Nameravao sam da prekopam ovaj deo doline, ali, bolje je da pre toga pokušamo s njom. Možda je nešto zaboravila.

— Učinićemo tako. A gde je sada tvoja poštovana supruga?

— U hotelu u Kenon Sitiju.

— Mogao bi da je pozoveš da dođe ovamo ili tako nešto.

— Na žalost ne bih mogao. Ne bi me poslušala, jer smo se jutros posvađali.

— Braćne razmirice zbog novaca — podsmehnuo se Lintok. — Tvoja usluga nam neće biti od velike koristi kako mi se čini.

— Ipak hoće. Možete je oteti, a ja ću vam reći kako se to može izvesti.

— Da čujem.

— Naša soba je na spratu, broj 6. U hodnik može da se uđe kroz prozor sa krova verande.

— A kako ući u sobu?

— Onaj ko ode tamo zakucaće na vrata i reći će da joj nosi poruku od mister Holmsa. Onda će sigurno otvoriti.

— Holmsa? Ko je taj? Neki njen miljenik? — zapitao je Lintok podmešljivo.

— Ne, nego jedan čovek koji je doputovao s nama.

— Smešnih li stvari. Veliki si mi ti laf kad žena neće da otvori vrata sobe tebi a hoće nekom slučajnom saputniku.

— Ne podsmevaj mi se — zacrvleo se Melvil — ima razloga što je tako! Taj putnik nije neki običan čova.

— Nego? — zapitao je Frenki sa puno iščekivanja.

— Neki tip od one vrste koja može da iznenadi nekim postupkom. Uz to je i zgodan i elegantan.

— A čime on to može da iznenadi — zainteresovao se kao uzgred Frenki.

— Čudite se ali ovo je sušta istina. Juče je taj čovek likvidirao trojicu bandita kao od šale.

— Je li?

— Da! Na nekoliko milja ispred Kenon Sitija napali su nas drumski razbojnici. Taj Holms je čutao kao i mi ostali, ali je u jednom trenutku oteo pištolj stražaru koji nas je čuvao i sa tri metka sredio trojicu napadača. Četvrti je pobjegao.

— I niko mu nije pomogao — trudio se da proveri Frenki.

— Ni govora, ko bi bio lud da rizikuje.

— A šta je bilo sa pljačkašima?

— Ništa! Pali su na mestu mrtvi i danas su sahranjeni.

— I taj Holms ih je sam pobio.

— Rekao sam već. Sam samcit. A zašto pitate?

— Zato što je jedan od ubijenih moj brat i što nameravam da se grozno osvetim onome ko je to učinio — procedio je Frenki Lintok kroz zube.

Melvil je u čudu zurio u Frenkija. Ipak je imao sreće. Pomislio je šta bi mu se desilo da je nekom nesrećom učestvovao u likvidiranju razbojnika. Ovakvo je sva težina osvete imala da se sruči na onog Holmsa koji mu inače nije bio mnogo simpatičan. Uostalom, niko mu nije kriv, nije trebalo da se pravi važan, i štiti onu babuskeru. Sad će dobiti ono što je zaslužio.

Za to vreme Frenki Lintok je bezizraznog lica zavio cigaretu i povukao nekoliko punih dimova. Ako ne računa smrt brata Fica koga je voleo, ostali događaji razvijali su se bolje nego što je očekivao. Bio je na putu da se dočepa golemog bogatstva, a gubitak brata

osvetiće tako da će se o tome pričati u celoj pokrajini.

— Ostaje da rešimo još neke po jedinosti. Gde ćemo se skloniti? Kad otmemo uvaženu suprugu našeg novog ortaka treba negde da je smestimo.

— Ja znam — javio se Sledž — u planini na dva milja odavde postoji jedna napuštena rudarska koliba. Mogla bi da nam posluži kao idealno skrovište.

— Hajdemo onda tamo — složio se Lintok. — Kad se smestimo, dogovorićemo se na koji nači da šćepamo gospođu... kako reče da se zoveš?

— Melvil. Džordž Melvil.

— ... gospođu Melvil, To ćemo izvesti još večeras, jer u ovakvim situacijama odlaganje nije dobro. Hajdemo!

Šestorica ljudi, a s njima i sedmi Melvil, pojahali su konje i uputili se ka planini. Na zapadu sunce se lagano bližilo horizontu i njegov sjaj rumeno je bojio okomite ste novite litice, udaljenih planinskih vrhova.

— Veče će biti burno — pomislio je Sledž i zadovoljno protrljao ruke.

Holidej je leškario na širokom krevetu od fino livenog mesinga, sjajno uglaćanog vrednom rukom portirove dobroćudne žene koja je obavljala dužnosti sobarice, i ležerno pušio svoju omiljenu tanku havanu, cigaru od najfinijeg kubanskog duvana. S ulice je kroz otvoreni prozor dopirao žagor ljud

skih glasova, kloparanje kola, topot konjskih kopita, udaljeno zvočenje nakovnja u kovačnici mesnog kovača i potmuli bat čizama po tremu ispred saluna. Prvi kauboiji kao laste u proleće stigli su u grad da utole žeđ pivom i viskijem i da po ko zna koji put svojim bahatim ponašanjem i glamom uznemire skromne građane u njihovom mirnom snu.

Naviknutom na život u salunima, Holideju to nije smetalo. Naprotiv, dok je leškario utonuo u misli sva ta galama budila je u njemu osećaj stvarnog, realnog života u kome je većina učesnika imala neko manje neko više vredan, određen cilj. Koliko se to razlikovalo od njegovog života ispunjenog lutanjem koje se, činilo mu se, nikada neće završiti. Kenon Siti je bio živi dokaz tog verovanja iz koga je u njegovoj duši izrastalo očajanje pothranjivano tokom slepe neumitne sudbine.

Zar je morao da se desi prepad, zar je bilo nužno da stara Alfida Mekintoš u odbrani dragog joj me daljona otkrije razbojnikovo lice, zar nije mogao revolver potegnuti neko drugi, a ne baš on.

Mogao je, možda, ali nije. I za to mu se činilo da ga je zlućada sudbina svirepo gurnula u okršaj sa životom. Okršaj u kome je važno samo jedno pravilo: preživeti danjašnji dan.

Da li su se i drugim ljudima događale slične stvari kao njemu? Ne, izgleda da nisu. Pomislio je na Grega Hokera tog simpatičnog po malo zagonetnog čoveka bez odrede

nog zanimanja. On je znao šta hoće. I Alfida Mekintoš... I Snajder, pa čak i Melvilovi. Istina, Kristin Melvil je ostavljala utisak promašene romantičarke, ali to nije smetalo da na trenutke izgleda srećna i zadovoljna.

Odbio je jedan gust dim, i duboko uzdahnuo. Napolju je već bio mrak i prve svetiljke zažmirile su kao dremljive oči umornog noćobdije. U sporednoj ulici na koju je izbijalo dvorište hotela, zaustavila su se četiri konja i malo kasnije škripa crvotočnih stepenica najavila je dolazak novih gostiju.

Trenutak kasnije na susednim vratima začulo se kucanje.

— Ko je? — Jedva je čuo neki ženski glas.

— Jeste li vi gospođa Melvil? — upitao je neko.

— Da, ja sam — čuo se glas kroz vrata. — Šta želite?

— Imam da vam predam poruku.

— Poruku? Kakvu poruku. Ako je od mog muža onda se odmah vratite!

— Ne nije od vašeg muža. Poruka je od mister Holmsa.

Sve dotada razgovor u hodniku nije dopirao do Holidejeve svesti i on ga je primio kao i ostale uzgredne šumove. Ali, pri pominjanju njegovog imena trgao se. On nikome nije poslao nikakvu poruku. Neko se nedozvoljeno služio njegovim imenom, a to sigurno nije činio sa poštenim namerama.

Moraće da izvidi u čemu je stvar!

Ustao je i dohvatio opasač sa re

volverom koji je visio na stolici. Bela sedefska drška sablasno se belasala na bleđoj svetlosti petrolejskih svetiljki i Dok ga je izvuкао, iz futrole. Prijatna hladnoća metala sasvim ga je vratila svrnosti i on je bez mnogo razmišljanja prišao vratima i tiho ih otvorio.

U tom trenutku do njegovih ušiju je dobro prigušeni krik.

— U pomoć!

Poziv je bio jedva čujan, kao da se otima iz usta pritisnutih šakom, ali ipak dovoljno jasan da bi Holidej u njemu prepoznao glas mistic Melvil. Neko je bio u njenoj sobi i ona je dozivala u pomoć.

Dok je otvorio vrata i sa revolverom u ruci zakoračio u hodnik, a istog trenutka iz sobe Kristin Melvil izašao je jedan čovek odeven u iznošeno kaubojsko odelo sa širokim šeširom natučenim duboko na čelo tako da se pri slaboj svetlosti njegovo lice jedva naziralo. Videvši Holideja, čovek je šmugnuo nazad u sobu, i sekund docni je pojavila su se druga dvojica vukući između sebe Kristin Melvil.

Otmica! Sevnulo je Doku u glavi.

Nije bilo sumnje da su tri nepoznata čoveka pokušavali da kidnapuju mistic Melvil, jer su je uključestenu između sebe, usta zapuštenih grubom šakom jednog otmičara, vukli ka otvorenom prozoru terase. Očigledno da su nameravali da je kroz prozor i preko terase odvuку iz hotela. Uzalud se ona očajnički koprcala i pokušavala da viče, jer je za dvojicu otmičara nje

na snaga bila suviše mala. Treći je išao za njima sa rukom na dršci pištolja ali, očigledno, sa željom da pucanje izbegne, jer se velika buka nije uklapala u njihov plan otmici.

— Stanite! — naredio je Dok promuklim glasom.

Napadači su se čvrsto zbili oko Kristin, znajući da Dok neće rizikovati da puca i eventualno pogodi njihovu žrtvu. Treći otmičar je čvrsto stegao dršku pištolja.

— Stanite nitkovi! — Procedio je Dok kroz zube besan zbog svoje nemoći.

— Zadrži nas ako možeš — cinično je dobacio jedan od otmičara.

Holidej je grozničavo razmišljao. Ako puca, može pogiditi ženu, a ako ne interveniše, oni će je odvesti. Nije smeo da rizikuje ali se grozio pomisli šta se sve može desiti Kristin ako dopadne ruku bez obzirnih nasilnika koji se nisu ustezali da otmicu izvrše skoro na očigled svih građana i pred nosom gradskog šerifa.

Dok su mu se takve misli u maglenju plele kroz glavu, njegov pogled se sreo sa Kristininim. Ako su joj usta bila začepljena pogled joj je bio rečit, pun molbe, preklijanja za pomoć. I to je prevagnulo.

Odlučio je da nešto pokuša. I kao da je ta odluka našla put do njegovog lica, treći otmičar je pategao revolver. Brzo, podmuklo, u polutami hodnika skoro neprimetno. Dok ga je video tek kada je crna metalna cev zinula ka njemu.

Ali, pre nego što je otmičar pritisnuo obarač, Dokov „linkoln“ je platio i vrelo tane se tupo zarilo u meso. Bez jauka otmičar se skljkao na zemlju a zapet pištolj mu je ispao iz ruke.

Holidej je pritrčao prozoru terase i izvrio krajičkom oka, ali ga je fijuk kuršuma koji se zario u okvir prozora prinudio da ustukne. Pošto je prvi metak ispaljen i tajnost operacije osujećena, nije bilo razloga za otmičare da ne upotrebe oružje. Meci ispaljeni iz dva kolta zasuli su mesto gde se Dok pojavio ali bez pogotka. Sa svoje strane Holidej nije smeo da puca.

Tišinu koja je nastala posle prvog pucnja prekinula je galama i bat čizama. Nekoliko ljudi potrčalo je uz stepenice do hodnika i prozora na spratu kroz koji je minut ranije odneta Kristin i jedino što su izvirivši kroz prozor ugledali, bilo je lepršanje haljine svetle boje jasno vidljive pri slaboj mesečini.

Kristin je pala u ruke otmičarima.

— Šta se desilo?

— Ko je pucao?

— Jeste li čitavi mister Holmse?

— Gledaj neko je ranjen. Ne, mrtav!

Uzvici su se nizali jedan za drugim i svi su buljili u Holideja očekujući objašnjenje. Dok je međutim čutao i gledao čoveka čije je zgrčeno telo nepomično ležalo pored prozora.

— Šta se desilo mister Holmse — prišao je Doku konobar. — Vi-

đim ovde još jednog udešenog čovuka. Je li to opet neki vaš podvig?

— Oteli su misis Melvil — smrk nuto je odgovorio Holidej.

— Misis Melvil? Ko?

Holidej je odmahnuo glavom. — Ne znam!

— Jeste li ih videli?

— Da, ali sasvim nejasno. Svetlost je slaba.

— Nikoga niste poznali?

— Ne!

— Šteta! A ovaj ovde?

— Potegao je pištolj. Nisam imao izbora.

— Verujem, opasan hitac. Tačno u srce... uprkos slaboj svetlosti. Ko li je taj?

U tom trenutku uz stepenište se probio šerif i prišao Holideju. — Rekosmo da se mnogo ne pojavljujete po gradu i da ne izvodite predstave — obrati mu se tiho.

— I nisam izvodio predstave. Izašao sam iz sobe i naleteo na ovoga i još dvojicu. Vukli su misis Melvil.

— I?

— Odveli je. Ovaj je htio da puca na mene. Bio sam prinuđen da se branim.

— Uvek samoodbrana. Kako baš sve trči na vas!

Dok ga je pogledao i umorno klimnuo glavom. Opet mu nisu verovali. Kakav je to prokleti pehl koji ga prati, kakva igra sudbine koja mu neprekidno nameće ulogu ubice?

— Mislite šta hoćete, ali, ja sam se držao dogovora. Zar je trebalo da mirno gledam kako kidnaperi odvođe bespomoćnu ženu?

— Ne, to ne, ne budite na kraj srca. Niko vas ne optužuje. No recite mi gde je njen muž?

Dok je samo slegnuo ramenima.

— Izašao je danas poslepodne i još se nije vratio. Odgovorio je umesto njega barmen.

— Kuda je otišao?

— Ne znam. MoJda ga je neko video.

— Ja sam ga video. Iznajmio je čezze u štali i odvezao se u preri-ju — javio se jedan rošavi brkajlija.

— Kako to da se još nije vratio. Je li bio naoružan?

— Ne bih rekao. Nije imao opa sač.

— Hm, čudnovato. Ako se radi o običnoj vožnji onda je trebalo da je dosada stigao u hotel.

— Ne verujem da je išao u šetnju po ovakvoj vrućini. Bilo mu je valjda dosta jutros, primetio je brkajlija.

— Kako?

— Pa, bio je i jutros na vožnji. Sa ženom. Vratili su se posle dva časa. Ko bi bio lud da poslepodne ponovo ide.

— Hm — pogledao ga je šerif.

— Da nije taj njegov odlazak u vezi s otmicom.

— Eh, šerife, javio se barmen — to bi bio prvi slučaj da neki muž otme sopstvenu ženu, a ovaj Melvil mi nije izgledao tako lud.

— Nije momenat za šalu. Ovaj je gotov — dodao je šerif opipavši puls poginulom otmičaru. — Da li ga neko poznaje?

Prisutni su čutke odmahнули glavom.

— Dobro — završio je šerif — neka neko pozove ukopnika, da odnese leš... a vi pođite sa mnom da date izjavu.

Holidej je bez reči pošao za šerifom. Ali, kada je izašao na ulicu šerif se uputio na drugu stranu prema gradskoj štali.

— Kuda? — upitao je Holidej.

— Idem najpre do štalara Džoš. On je Melvilu iznajmio kola. Hoću da čujem šta će mi on reći.

— Ako vam ne smeta pošao bih i ja.

— Možete! Vaša zapažanja mi mogu biti od pomoći. Vi ste u nekoliko mahova pomogli i slavnom Vajatu Erpu.

— Eh, sitnica!

— Ne budite skromni. Zna se šta ste vas dvojica činili.

U tome su stigli do štale. Još na vratima Džoš ih je dočekao pitanjima.

— Kakva je to gužva u salunu. Čuo sam pucanj i istrčao, a neki tipovi samo što me nisu oborili konjima!

— Jesi li ih prepoznao? — upitao je šerif.

— Ma ne, ko bi ih video u mraku. Ali, čudi me nešto.

— Šta?

— Učinilo mi se da je između dva čoveka jahala neka žena... i to u haljini. Svašta se čoveku priviđa u pomrčini... da nisam star...

— Nije ti se priviđalo. To je za ista bila žena.

— Šta kažeš? Opet neka nova Kalamiti Džejn?

— Ne, nego misis Melvil!

— Misis Melvil? Ona što je da-

nas sa njenim naduvenim glupavim mužem išla da obiđe mesto gde joj je poginuo brat?

— Ne znam da li je išla i gde je išla. Reč je o onoj lepuškastoj ženi koja je s mužem juče doputovala dilažansom.

— To je ona. Jutros su došli kod mene i iznajmili kola. Pitali su za Dolinu Tišine. Ona je simpatična, a on prava njuška. Popodne je on opet uzeo kola, ali se nije vratio.

— Jeste li zapazili nešto neobično? — umešao se Holidej.

— Neobično? Ništa naročito. Ah, da, on je nosio veliku torbu od šatorskog platna. Učinilo mi se da je u njoj neki alat... samo ne znam čemu bi mu bio potreban.

Holidej se zamislio. — A je li popodne nosio tu torbu?

— Jeste!

— I još se nije vratio?

— Ne. Ostao je duže nego jutros, mada ne znam zašto. Sada nema s kim da se svađa.

Dok je začutao. Pošto ni šerifu nije palo na pamet nijedno drugo pitanje, njih dvojica su otišli do šerifove kancelarije gde je Dok potpisao izjavu o događaju od te večeri. Pošto je i ta formalnost završena, klimnuo je glavom šerifu, pozeleo mu je laku noć i izašao napolje. Nije ga pitao šta namerala da preduzme u vezi otmice misis Melvil niti ga je to interesovalo. Pretpostavljao je da šerif zna šta mu je dužnost i nije nameravao da mu bilo šta savetuje tim pre što šerif nije ni tražio nikakav savet. Nezavisno od toga šta su drugi nameravali razmišljao je

što on sam da preduzme. Nije imao nikakvih obaveza prema Melvilu ni prema njegovoj ženi, ali je njena diskretna seta pobuđivala u njemu neko maglovito saosećanje i osećaj bliskosti.

Nije smeo da tu skromnu i prefinjenu ženu prepusti njenoj sudbini.

U takvom raspoloženju Holidej je prešao dobar deo puta od zaborava do hotela i što je duže razmišljao njegova odluka je bila sve čvršća. U tome je sreo ukopnika sa njegovim crno obojenim kolicima na kojima je ispod crnog pokrova ležao poginuli otmičar, i Dok je zastao i skinuo šešir. Za njega, na kolicima više nije ležao razbojnik već nešto što je nekada bilo ljudsko biće.

U salunu je naišao na gužvu i neopisiv žagor. Prepad na dilažansu i otmica mlade žene bili su tema razgovora. Dva izvanredna događaja ta dva dana! Tako nešto nije se desilo u Kenon Sitiju već mnogo godina.

— Čujte mister Holmse — čekao je barmen Holideja služeći ga istovremeno pivom koje ovaj nije ni stigao da poruči — zahvaljujući vama, ovaj grad je živnuo. Svi kažu da nikada nisu videli lafčinu kao što ste vi.

— Preteruju — pomalo rezignirano je odgovorio Dok.

— Ne preteruju. Vi ste za dva dana izveli dva slavna dela. Istina, otmicu niste osujetili, ali ste banditima pokazali da još ponekad ume da barata oružjem.

Holidej je ćutke otpio gutljaj

piva i pogledao po salunu. — Možda, ali, dosada se to nije primjećivalo.

— Šta mislite ko stoji iza otmiče?

Dok je samo odrečno mahnuo glavom.

— Melvil se još nije vratio. To mora da ime neke veze.

— Možda! Ali, maločas rekoste drugačije.

— Šalio sam se. U svakom slučaju, čudno je da još nije došao u hotel. Ne bi me iznenadilo ako se i njemu nešto desilo.

— Zašto tako mislite? — zainteresovao se Holidej.

— Nisu samo njih dvoje nestali iz Kenon Sitija. Iščezao je i Šareni Konj.

— Ko je taj? — zapitao je Hoker koji se u međuvremenu neprijetno pridružio.

— Šareni Konj? Poglavica Čejena bez plemena. Njegovo pleme zbrisano je kod Terki Krika, a on je na svoju nesreću ostao živ. Poslednjih godina živio je u jednoj čatrli nedaleko od Doline Tišine i svakog dana je posećivao groblje predaka.

— Po čemu znate da je i on nestao? — upitao je Hoker.

— Po tome što nije došao da popije svoj viski. To se nije desilo već pet godina. Bila kiša ili sneg, sunce ili vetar, Šareni Konj je svakog dana dolazio da ispije svoju porciju, a danas ga nema. Znači da mu se nešto desilo.

Hoker je ozbiljno pogledao barmena. Styari su se očigledno komplikovale, jer nije slučajno da su misterijom okružene sve ličnosti

koje su na neki način bile u vezi sa Dolinom Tišine, tačnije rečeno sa zlatom. Postavljalo se sada pitanje šta ili ko je uzrok toj misteriji.

— Nešto ste zabrinuti? — primetio je Holidej obraćajući se Hokeru.

— Ne — slagao je Hoker.

Mada mu se Dok, ili kako ga je on zvao Holms, svidao, nije smatrao oportunistom da ga upućuje u svoje brige i strahovanja. Taj Holms je bio hrabar i mogao mu je dobro doći u ovoj situaciji, ali, sjaj zlata je bio suviše veliko iskušenje za svakoga. Mogao je Holms poželeti da sve zlato uzme za sebe baš kao što je i on to želeo.

— Nisam zabrinut — ponovio je posle kraćeg razmišljanja. — Ali mi se ne sviđa kad se sa ženama postupa grubo.

— Samo to? — upitao je Dok gledajući ga u oči.

— Samo to — ponovio je Hoker ne uklanjajući pogled.

Obojica su nastojali da iz pogleda onog drugog pročitaju šta taj drugi zna ili naslućuje. Ali, njihovi pogledi nisu otkrili ništa. Dvojica nedokučivih, ostali su nedokučivi.

Oči u oči, jedan pred drugim, stajali su nekadašnji prekaljeni ratnik i kockar visokog stila. Ni jedan ni drugi nisu znali za strah, i jedan i drugi su dobro umeli da kriju svoje misli. Obojicu je život naučio da na drugoj strani, na puškomet, ili na dohvat ruke, stoji neprijatelj spreman da iskoristi svaku njegovu neopreznost.

— Interesuje me šta će šerif preduzeti — rekao je uzgred Hoker.

— Šta mislite da bi mogao da preduzme?

— Traganje. Ali, ne znam da li će uspeti nešto na nađe.

— I šta ako ne uspe?

Hoker ga je pogledao. — Ne znam. Videćemo!

Holidej je znao šta znači to „Videćemo”. U sebi je već bio doneo odluku da pomogne u traganju za misis Melvil. Sa šerifom ili sam. Najverovatnije sam, jer će šerif svakako organizovati poteru, a veliko društvo nije bio njegov stil.

Dok je ispio svoje pivo i Hoker svoje. Poželeli su jedan drugom laku noć už kratko prijateljsko „videćemo se”. I zaista su tako mislili.

Holidej je pošao u svoju sobu. Na stepeništu je zastao da mahne rukom Lindi koja je u tom trenutku izašla da zapeva svoju prvu pesmu te večeri. Linda mu je odmah nula i usnama poslala poljubac kroz vazduh. Dok se osmehnuo, još jednom joj mahnuo.

Hoker je u pravu, pomislio je. Linda je zaista lepa.

Sa tom mislju je zaspao.

X

Zora je zatekla Hokera daleko od grada. Tek što se prvo bledilo dana zabeležilo na istoku, on je ustao i otresavši sa sebe trinje se na pošao na česmu da se umije. Ostao je da spava u štali iako mu je barmen ponudio da stanuje u hotelu. Nije mu bilo u planu da

sebi tovari na vrat bilo kakve obaveze pre nego što bude načisto da li je zlato na mestu gde je ostavljeno ili nije, i zato je više voleo da, bar za prvo vreme, ostane svoj gazda.

Hladna voda je odagnala sanjivost i pošto se na brzu ruku obrijao, Greg je ušao u štalu da odabere konja za sebe. Iz malog sobička u uglu izvirivala je Džoova glava i kao da je pogodio Gregovu nameru štalar mu je dobacio.

— Možeš da uzmeš zelenka, on je sveže potkovan. Samo pazi da i tebe neko ne potkuje.

— Neće, nema razloga za to.

— Budi oprezan momče. Možda je tako mislio i onaj priglupi kicoš ali kao što vidiš nije se vratio. A ko se ne vrati kad treba, taj se nikada neće ni vratiti.

— Možda mu se slomio točak.

— Nije! Na Džoovim kolima točkovi se ne lome. Uostalom, mogao je doći na konju.

Hoker je ćutke slegao ramenima.

— Verovatno i ti opet ideš u Dolinu Tišine?

— Možda! A po čemu mislite da „opet” idem?

— Nisam ja slep momče. Četrdeset godina živim na Zapadu i znam da razlikujem zemlju od zemlje. Zato ti i kažem da se pripraviš.

— Hvala na upozorenju.

— Zasada još nemaš na čemu da mi zahvaljuješ. Ne znam šta tražite u toj Dolini Duhova ali, u svakom slučaju, tu nešto zaudara. Kicoš reče da njegova žena hoće da obiđe mesto gde joj je poginuo

brat. Neka je i to u redu, ali, ko ju je onda odveo? Duh njenog brata? Ne, bogami nije. A ti mi možeš reći da tražiš grob nečije sestre. Mene nije briga, ali kažem ti da se pričuvaš. Imao sam sina koji je naličio na tebe pa te zato i upozoravam.

Reći starog Džoš a odzvanjale su Hokeru u ušima dok se približavao Dolini. Slutio je da nestanak Džordža Melvila i otmica njegove žene moraju biti u vezi sa tim mestom. Logičkim povezivanjem činjenica došao je do tačnog zaključka da je neko zatekao Melvila pri kopanju i da je sluteći ili znajući, šta je Melvil tamo tražio želeo da se dočepa i druge osobe koja je znala za tajnu. Krug onih kojima je postojanje zakopanog zla ta bilo poznato brzo se povećavao.

— Prokletstvo! — glasno je izustio Greg. — Zar su baš sad morali da dođu. Kao da se sve zaverilo protiv mene!

Mučila ga je misao ko je umešao svoje prste u njegove planove i kako se u celu aferu uklapao nestanak Indijanaca. Da nije on ubio Melvila, a onda pobegao? Ako je Melvil oskrnavio sveto mesto Čejena, onda je tako nešto moglo lako da se desi.

Ne, neće biti da je to. Šareni Konj ne bi imao razloga da otme misis Melvil. Nju je mogao da šče pa samo neko ko je zainteresovan za zlato. A to sigurno nisu bili Indijanci, zaključio je Greg sebi u bradu.

Dakle, belci! I to više njih. Banda! Verovatno neka razbojnička banda koja se vrzma po okolini i

koja je igrom slučaja naišla na Melvila.

— Videvši ga da kopa, banditi su ga pritegli i on je sve izbrbljao. Naravno, tako je sigurno bilo! Ma mlazi! — Ljutio se Greg glasno — Ne znam zašto se ljudi poduhvataju nečega čemu nisu dorasli.

Pošto je došao do zaključka da je neka nepoznata banda kidnepovala Melvila i njegovu ženu, a možda i Indijanca, Hokeru je bilo jasno da se trag kojim treba poći u traženju nestalih osoba sigurno nalazi u Dolini Tišine. U stvari, Greg je to na neki način pretpostavljao i ranije, i zato se pola na sumce a pola svesno bio uputio u tom pravcu, ali sada je logičkim razmišljanjem došao do uverenja da će ono što ga interesuje naći baš tamo. Uostalom, nije ni bilo druge niti kojom bi se moglo poći, jer se među mnogobrojnim tragovima u gradu i okolini, tragovi otmičara nisu mogli razaznati.

Tako je stigao do granate bukve i ulaza u dolinu. Motrio je budno oko sebe ne bi li opazio nešto sumnjivo, ali dolina je bila pusta. Nije očekivao zasedu, ali je valjalo biti oprezan. Jašući laganim hodom došao je do mesta gde su stajale ispregnute karuce.

— Gle — promrmljao je — Džoš je bio u pravu. Svi točkovi su celi. — Skočivši s konja prišao je bliže. — Da vidim ima li tragovala.

— Još jedna rupa — izustio je iznenađeno kada je uočio drugu rupu udaljenu desetak metara od prve. — Džordž je bio vredan, nema

šta. Ali, ni u njoj ništa — dodao je prišavši do ivice.

Greg je osmotrio bližu okolinu i uprkos tvrdom terenu uočio tragove nekoliko konja. — Bilo ih je bar pola tuceta — progundao je. — Ali, nisu se dugo zadržavali. Sa mo dva opuška cigarete, a to znači najviše petnaestak minuta. Eh, Džordž je, znači, brzo propevao. Prokleti mekušac. Uostalom, da je neki čovek ne bi lagao onu jadnu ženu.

Sa mesta kopanja trag razbojnika jasan i dosta svež vodio je u pravcu planine. Pored ispregnutih čeza, skinutog ama i tragova na mestu kopanja, taj trag je upotpunjavao sliku koju je zamislio Greg. Razbojnici su naišli na Melvila, prinudili ga da prizna šta traži i kad im je rekao povelili ga sa sobom na Džošovoj Besi. Verovatno da nisu otišli daleko, jer su do mraka stigli u grad i oteli misis Melvil. Trebalo je dakle, poći za njima i videti gde se kriju, a onda zavisno od situacije, skrojiti plan šta da se preduzme. Ali, pre nego što pođe, Greg je hteo da za svaki slučaj još malo baci pogled po okolini.

Prošetao je gore dole pedesetak metara u krug, ali nije spazio ništa interesantno i već je hteo da pođe kad mu se pogled zadržao na jednom žbunu, tačnije na zemlji iza jednog žbuna na kojoj je uočio jednu tamnu mrlju. Prišao je bliže i na nekoliko metara od mrlje zastao. Bila je to sasušena lokva krvi!

— Vraga! — procedio je kroz zube. — Ovde je neko ubijen. Melvil? Da li su ga ubili — zapitao se.

Osvrnuo se oko sebe i pretražio okolni šiprag ne bi li našao leš, ali leša nije bilo. Ni leša ni sveže humke. — Možda nije ubijen, možda je samo ranjen. Da li se branio? Možda sam ga ipak pogrešno procenio.

U tom trenutku pogled mu se zadržao na nečemu što u prvom momentu nije video. Iz šiblja žbuna kod koga se sušila lokva krvi, izvirivao je čibuk, pravi indijanski čibuk, izrezbaren i ukrašen sa nekoliko orlovih pera. I sam od drveta teško se mogao zapaziti među grančicama u koje je zapeo i za to je, verovatno, ostao na licu mesta kao još jedan putokaz za Grega.

Bila je to lula indijanskog poглаvice. Ubijeni je bio indijanac, po svemu sudeći Šareni Konj!

— Ali, gde je leš? — mučio se Greg da do kraja prozre ceo tok zločina koji se odigrao. — Ko ga je ubio?

Vođen više instinktom nego tragovima koji su se na suvom i tvrdom tlu jedva razaznavali Greg je došao do malog proplanka i provalije u kojoj je počivalo telo ne srećnog Šarenog Konja. Nekoliko lešinara zalepršalo je krilima i uz letelo sa dna kada se Greg pojavio na ivici ponova, što je bio pouzdan znak da dole ima nečega. Leš ili ranjenik? Postojala je neka sasvim mala nada da se dole na dnu ponora nalazi živ čovek i Greg je, rizikujući život, sišao da

proveri. Na žalost trud mu je bio uzaludan. Šareni Konj je bio mr-tav i već upola raskomadana, a ne koliko lešinara vrebali su da zavr-še započet posao čim se Greg uda-
lji.

Pošto se s mukom uzverao iz provalije, Hoker je zastao na po-
ljani da predahne i sredi utiske. Situacija mu je bila jasna. Pred sobom je imao bandu razbojnika spremnih na sve, tim pre što se ra-
dilo o zlatu velike vrednosti.

Šta je mogao da uradi sam pro-
tiv tolikog broja ljudi? Veoma ma-
lo sem ako ga posluži neka izuzet-
na sreća, a u izuzetnu sreću nije
baš mnogo verovao. Da potraži ne-
čiju pomoć?

Ponovo se setio Holmsa. On je
bio hrabar, odlučan i vešt na piš-
tolju. Sem toga, činilo se da je po-
šten. Osobenjak nema sumnje ali
pošten. Uprkos svom ranijem gle-
danju na ceo poduhvat, moraće da
o Holmsu razmisli kao o potenci-
jalnom savezniku.

— A misis Melvil? I njen muž?
— Hoker je uzdahnub i skočio na
konja. — Eh, nikada ništa ne ide
baš onako kako čovek želi. No,
najpre treba da ih nađem, a to
može da bude i opasno.

Opipao je pištolj i proverio da
li se lako vadi iz futrole. Zatim je
poterao konja tragom razbojnika.

Trag je vodio ka severu, u pla-
ninu, vijugavim, primitivnim pu-
tem koji davno već niko nije ko-
ristio. U stvari to i nije bio put
već neka vrsta utabane staze po-
put onih koje naprave životinje
idući svakodnevno na pojilo. Trag
je nastavio stazom skoro dve mi-

lje, a onda je naglo skretao ka
istoku i nekih stotinu metara da-
lje sasvim se gubio na stenovitom
terenu. Ni najbolji indijanski tra-
gač više nije mogao da ga prati.

— Neka nosi vrag lukave lisi-
ce — izustio je Greg zaustavivši
konja. — Šta sad?

Osvrnuo se i osmotrio prostor
oko sebe. Okruživale su ga plani-
me čiji su šiljati snegom optoče-
ni vrhovi parali plavetnilo neba.
Kuda poći, gde tražiti? Otmičari su
mogli biti iza svakog od ovih ne-
pristupačnih prevoja i trebalo je
biti ptica pa otkriti gde se nala-
ze. Ali nešto je ipak govorilo gde
ih treba tražiti! Pravac kojim su
se kretali. Ako su imali neki cilj
oni su se njemu uputili odmah na
početku i svako kasnije skretanje
verovatno je bila igra zametanja
traga.

Da, to je bilo jedino rešenje, je-
dina mogućnost da ih nađe. Tamo
gde prestaje vidljiv trag počinje
logična misao. Trebalo je nastaviti
utabanom stazom i videti kuda će
ga ona odvesti.

Našavši rešenje, Hoker je za-
dovoljno poterao konja uz brdo.
Neki osećaj mu je govorio da nije
pogrešio i da je na dobrom putu.

XI

Jutro je u napuštenoj rudarskoj
kolibi počelo neuobičajeno za grupu
bandita koji su tek dvadeset četiri
časa bili zajedno. Mada se Frenki
Lintok držao kao šef bande, što je
neosporno i bio, svi poslovi nisu se
odvijali spontano kao što to biva
kod dobro uvežbane ekipe. Vatra u

peći nije gorela, kafa nije bila skuvana, a doručak još manje, a to je u Frenkiju izazivalo zlovolju.

— Šta je ovo? — breкнуo se kada je otvorio oči. — Svi još spavaju. Ustajte — viknuo je glasno. — Nismo ovamo došli da se izležavamo nego da radimo. Ko je na straži?

— Niko — odgovorio je Sledž posle kraćeg snenivanja.

— Kako niko — izdrao se Frenki. — Pa, jesmo li odredili smene?

— Jesmo, ali za noćas. Poslednja smena je završena oko pet časova — javio se Vilijems. — Ja sam poslednji stražario.

— I hoćeš da kažeš da od pet niko ne čuva prilaz kolibi?

— Ne, mislio sam da nije ... — zaustio je Vilijem.

— Ništa nećeš misliti kad budeš visio na vešalima, idiote! — izdrao se Frenki. — Ko je još video da se drži zarobljena žena, a da se ne čuva straža. Pa, mogla je potera da nas upegla bez po muke. „Šonjo“! — dreкнуo je besno. — Trči na stražarsko mesto i ne napuštaj ga dok ti ne dođe smena.

Mak zvani „Šonja“ potrčao je da posluša Frenkijevu naredbu zaboravši na kafu i doručak. Vođa bande je besno odmerio ostale.

— Odsada se ovo više ne sme desiti. Zapamtite da duže živi onaj koji spava samo jednim okom. Ti Vilijemse — dodao je mirnije — naloži vatru i skuvaj kafu, a ti Sledž dovedi ovamo onog kicoša i njegovu ženu. Nemamo vremena za gubljenje.

Sledž je bez reči poslušao i ušao u jednu malu odaju u koju je za tu

noć bila zatvorena Kristin. Kada je razbojnik otvorio vrata val svetlosti odagnao je tamu; jer je čumez bio bez prozora i Sledž je ugledao Kristin koja je zgrčena ležala na podu.

— Ustanite i dodite ovamo. Šef hoće da razgovara sa vama.

Trljajući utrnule ruke Kristin je ćutke poslušala i izašla u glavnu prostoriju gde ju je čekao Lintok. Sledž je pošao da dovede Džordža koji je vezan ležao u jednoj šupici koja se naslanjala na kolibu. Iako im je ponudio svoju saradnju, razbojnici mu nisu mnogo verovali i za svaki slučaj su ga vezali da bi predupredili neku njegovu eventualnu nepromišljenost. Ne obazirući se na njegove jadikovke Sledž ga je odvezao i ugurao u kolibu. Iako se malo iznenadila njegovom prisustvu Kristin ga nije udostojila ni jednim pogledom. Od jučerašnjeg dana Džordž za nju više nije postojao. Lintok je primetio njen izraz lica i cinično se nasmešio.

— Dobro jutro, madam — dočekao ju je Frenki. — Aktivno. — Žao nam je što ste noć proveli na podu umesto na udobnom krevetu. Vi se verovatno pitate zbog čega je ovo bilo potrebno?

— Naravno! Nije mi jasno šta hoćete od mene. Ako ste očekivali bogat otkup onda ste se prevarili. Sve što imam nalazi se kod ovog gospodina.

— Eh, neko baš ima sreće. Imati tako zgodnu ženu i njen novac to je nešto što ovaj mali lupež ne zaslužuje — laskavo je počeo Frenki Lintok.

— Nemojte molim vas tako, nisam ja ... počeo je uvređeno Melvil.

— Čuti nitkove, lupež si i ne smetaj mi, inače ćeš dobiti po njušci — presekao ga je Frenki glasom od koga je Džordž ustuknuo — Vidiš da razgovaram sa jednom damom i nije učtivo da mi upadaš u reč. — Smemo li vas ponuditi kafom — nastavio je bandit obraćajući se Kristin.

— Ne, uštedite sebi trud i predite na stvar.

— Pa dobro kad baš hoćete. Ali, nemojte posle da kažete da nismo pristojno vaspitani.

— O vašem vaspitanju pobrinuće se šerif kada vas budu pohvatali — odgovorila je Kristin žučno.

— Eh, nemojte tako, može se desiti da nas šerif nikada ne vidi. — Ah — prisetio se Frenki — neka Vilijems odnese „Šonji” lonče kafe i neka ostane s njim. Četiri oka više vide nego dva.

— Kao što vidite — obratio se ponovo mladoj ženi — vodimo računa o tome, da šerif ne dođe u položaj da ispravlja nedostatke u našem vaspitanju.

Kristin nije ništa odgovorila na banditovu podsmešljivu primedbu. Bila je zbunjena i obuzeta krajnjom nedoumicom. Nije shvatala šta njen muž traži s ovim ljudima ni zašto su je oteeli i doveli ovamo daleko od sveta. Događaji iz poslednja dvadeset četiri časa uneli su u njen život konfuziju u kojoj nije znala da uvede reda. Sve što se desilo u toku jučerašnjeg dana i noći bilo je toliko različito od njenog

načina života da joj je izgledalo neverovatno, skoro nestvarno i uprkos jasnom danu i realnosti sredine u kojoj se nalazila, sve je očekivala da će se odjednom produbiti iz mučnog sna.

— Žao mi je što nismo mogli da vam pružimo više udobnosti, ali, vidite, da u ovoj kolibi to nije moguće. Uostalom, nećete dugo ostati ovde — počeo je razgovor Frenki — ako budete razumni.

— Budite sigurni da ću učiniti sve, samo da što pre odem odavde.

— To mi je drago, iako priznajem da će vaš odlazak biti za nas veliki gubitak — galantno je odgovorio Frenki. — Ali, sudbina mi ni do sada nije bila naklonjena — uzdahnio je bajagi žalosno.

Kristin ga je gledala začuđeno. Nije mogla da razume ovog razbojnika uglađenog ponašanja.

— Šta želite od mene — upitala je.

— Samo jednu sitnicu, malu beznačajnu sitnicu. Treba da nam kažete gde je vaš muž zakopao zlato Konfederacije.

Kristin je uzdrhtala. To je dakle! Zlato! I oni su, kao i Džordž hteli da se dočepaju zlata. Bednici! Svi zajedno su bednici! Džordž im je rekao zbog čega su došli i pored svega drugog razočarenja uvalio je i u ovu nevolju.

— Ne znam da vam kažem ništa više od onoga što sam rekla mom mužu — rekla je tiho — a koliko vidim, on vam je to saopštio.

— Ali, tamo gde ste rekli zlata nema.

— Šta ja tu mogu. Ako ga nema, onda ga nema.

— Ah, ne uzimajte to tako olako — rekao je oštrije Frenki. — Za to mora da postoji objašnjenje, a to objašnjenje, možete dati samo vi.

— Na žalost ne mogu. Što sam znala rekla sam.

— I tvrdite da ste svom mužu rekli tačne mere i opis mesta gde je zlato zakopano.

— Jesam! I drago mi je što ga nije našao.

— Madam, ne podležite trenutnim osećajima. Treba da se setite svega u vezi sa tim zlatom i da nam omogućite da ga nađemo. Inače, moram da vas opomenem, ja mogu da budem vrlo nezgodan.

— Ne mogu vam pomoći. Shvatite da sam govornila istinu.

— I ništa niste sakrili ni izmenili?

— Nisam!

— Niti ste nešto zaboravili?

— Mislim da nisam.

— Dobro, da vam poverujem ... zasada! No, priznajem da bi za sve nas bilo bolje da ste se setili neke nove činjenice koja bi nam omogućila da nađemo to što tražimo. Ova ko ćete morati da ostanete sa nama dok ne dođemo do cilja.

— Kako? Zar hoćete da kažete da ćete me zadržati u zatočeništvu?

— Da!

— Ali, vi na to nemate pravo. Ja sam slobodan građanin ove zemlje. Kad vas policija uhvati ...

— Neće nas uhvatiti. A i ako nas uhvati, vi od toga nećete imati koristi, jer ćete biti mrtvi — završio je Frenki ledeno.

U tom trenutku pred vratima ko-

libe začuo se bat koraka i u kolibu je utrčao Debeli Vilijems.

— Frenki, neko dolazi.

— Ko? Odakle?

— Ne znam ko. Jaše u ovom pravcu. Samo jedan konjanik i kreće se vrlo oprezno.

— Šerif?

— Ne verujem. Taj ne bi išao sam.

— Dobro! Zatvori našu zarobljenicu nazad u njenu sobu da nam ne napravi neku nezgodu, a vi pođite sa mnom do stražarskog mesta. Interesuje me ko je taj ranorani-lac.

Sledž je ugurao Kristin u mali smrdljivi čumez i zašipio za njom vrata, a onda su se on i Frenki uputili ka jednom mestu udaljenom stotinu metara od kuće sa koga se video put koji je iz podnožja vodio ka vrhu. Mak ih je dočekao i odmah pokazao prstom naniže.

— Eno ga! Već je dosta blizu.

— Kad ste ga primetili.

— Pre dva minuta — odgovorio je „Šonja” — Vilijems je odmah otrčao da ti javi.

— Dobro! Pustićemo ga da pride pa ćemo videti šta hoće. Zauzmimo busiju tamo kod one stene i prepustite komandu meni.

Uz rđav uzan puteljak mestimično zatrpan odronom kamenja ka kolibi se lagano kretao jedan konjanik. Jahao je oprezno motreći čas levo čas desno zbog čega je često zastajao, a ponekad bi pogledao u zemlju kao da nešto traži.

— Traži tragove, a to znači nas — promrmljao je Frenki.

Konjanik, niko drugi nego Greg

Hoker, oprezno je prilazio putem i stigavši na pedesetak metara od mesta gde su razbojnici čekali zašao. Dok je konj željan hladovine nervozno grizao dem i kopao kopitom zemlju, on je pažljivo obuhvatio pogledom prostor ispred sebe. Stajao je tako skoro pet minuta kao da ne namerava da krene napred.

— Šta je sad? — šapnuo je sasvim tiho Sledž — da nije nešto primetio?

— Ne verujem — odgovorio je Lintok — samo osmatra.

Lintok je bio u pravu. Greg je istog trenutka poterao konja napred skrivajući pogled ispod širokog oboda šešira. Bio je uveren da je put čist i tako upao u zasedu koju, istinu govoreći, i iskusni Indijanac ne bi mogao da otkrije.

— Stoj! Da se nisi makao! — odjeknula je oštra komanda i istovremeno se začulo metalno zapinjanje oroza na pištoljima.

Hoker je poslušao.

— Otkopčaj opasač, ali bez naglih pokreta, inače si mrtav.

Nije bilo druge, i Greg je nevoljno otkopčao opasač koji je pao kod konjskih nogu.

— A sad lepo sjaši i odmakni se nekoliko koračaji od oružja.

Pošto je Greg učinio ono što se od njega tražilo, razbojnici su izašli na put. Frenki je uzeo Gregov opasač i mašući ležerno njime prišao kauboju.

— Šta tražiš ovde? — upitao ga je.

— Vas! — Kratko je odgovorio Greg zaključivši da mu ne вреди lagati.

— A šta smo ti mi potrebni?

— Pa — otegao je malo Hoker — vi niste, ali potrebna mi je jedina osoba koja je kod vas.

— A zašto?

— Gradsko veće Kenon Sitija raspisalo je nagradu za onoga ko nađe gospođu Melvil pa sam hteo da zaradim neki dolar — slagao je Greg, nalazeći da je dosta bilo iskrenosti i da mora prikriti pravi motiv svog dolaska u planine.

— Gle? Zar su gradski oci toliko zabrinuti za svoje goste. To je nešto novo. A kolika je nagrada?

— Dve stotine dolara.

— Nije baš mnogo. Reci mi da li se mnogo ljudi odlučilo da pođe u traganje? — nastavio je Frenki ispitivanje.

— Ne znam. Ja sam pošao rano jutros i ne znam šta se u gradu dešavalo posle toga.

— Za tebe bi bilo bolje da nisi ni ti pošao. No, kada si već tu, onda i ostani. Hajde polazi — naredio je Frenki stavljajući revolver u futrolu.

Frenki i Sledž su povelj Hokera do kolibe praveći uz put šale na njegov račun, a Mak je ostao da i dalje stražari. Kod kolibe je Grega čekalo novo iznenađenje. Na jednom oborenom stablu u hladu visokog bora sedeo je Melvil sa još jednim banditom živ i zdrav i što je Hokeru bilo najčudnije, slobodan. Melvil je uhvatio njegov iznenađen pogled i zbunio se.

Nije mu bilo prijatno što ga je ovaj čovek video u društvu sa razbojnicima. Saradnja s njima u potaji bilo je jedno, a igra otvorenih karata nešto sasvim drugo. Ma ko-

liko da je bio pokvaren i spreman da za novac učini sve, Džordž je želeo da pred svetom sačuva o sebi mišljenje časnog i poštenog građanina. Hteo je deo zlata ali je istovremeno hteo i da niko ne zna kako je do njega došao i pojava slučajnog saputnika onemogućavala je njegov napor da ostane anonimn, skriven iza scene.

— Nisam se nadao da ću vas zateći ovde — oslovio ga je Hoker.

— Pa, eto, slučajnost — uzvrpoljio se Melvil ne znajući šta da odgovori.

Srećom po Melvila, Lintok nije dozvolio Gregu da razgovara i gurnuvši ga grubo ka kolibi izvuкао je Melvila iz neugodnog položaja. Sa svoje strane, pak, ni Hokeru nije bilo krivo što je bandit prekinuo razgovor između njega i Melvila, jer je u ovakvim situacijama bilo najbolje znati što manje. Zato je Greg pokorno ušao u kolibu i nije se bunio kada su ga pretresli, vezali mu ruke i gurnuli ga u ćumez u kome je dotada sedela Kristin. Lintok je ušao za njim.

— Evo vam društva, madam, pošto ćemo vašeg muža povesti sa sobom. Idemo da malo osmotrimo ono mesto a za vas, a naravno i za nas bi bilo bolje da vam u međuvremenu sećanje proradi.

Kristin je zaustila da nešto kaže, ali joj se pogled zaustavio na Gregu i ona je zamukla. Spontani uzvik joj je zastao na usnama jer je za kratko vreme naučila da ne treba uvek otkrivati svoja osećanja. Uzdahnula je i okrenula glavu na drugu stranu.

— Za svaki slučaj vašeg kavaljera ćemo svezati za ovaj stub kako ne bi došao u iskušenje da vam se suviše približi. Naravno — dodao je iz ciničan osmeh — ni njega nećemo ostaviti u bespomoćnom položaju... Pa ćemo zato svezati i vas. Naravno, sa malo prostora za kretanje. Sledž, daj to uže, a ti veži našeg gosta.

Uzevši konopac iz Sledžovih ruku Lintok je prišao Kristin i vezao joj ruke na leđima, a drugi kraj užeta privezao za jednu alku ukucanu u krovnu gredu. Tako je Kristin mogla da se kreće po krugu prečnika par metara, ali nije mogla da se približi Gregu niti da mu bilo koji način, pomogne.

— Tako, sad ne možete reći da nismo kavaljeri. Možete časkati koliko vam volja, ali sve ostaje u granicama pristojnosti. Za svaki slučaj biće tu i jedan stražar koji će vas s vremena na vreme obilaziti. Dakle, lepa damo — Lintok je uhvatio Kristin rukom za bradu i uneo joj se u lice — razmišljajte... i tek koliko da vas upozorim, znajte da nisam uvek kavaljer kao sada.

Posle tih reči Lintok je izašao iz sobe praćen Sledžom. Na ulazu u kolibu banditi su se okupili i Lintok je dao kratko uputstvo, posle čega su svi, sa izuzetkom jednoga koji je ostao da čuva zatvorenike odjahali niz planinski put. Zajedno sa četvoricom bandita pošao je i Melvil.

— Ko je onaj tip? — upitao ga je Lintok.

— Jedan saputnik iz dilažanse. Nije mi milo što me je video.

— To nema nikakvog značaja. Neće mu se pružiti prilika da to svoje saznanje saopšti bilo kome.

— Mislite ...?

— Ne mislim ništa. Sad nam se žuri, a kasnije ćemo rešiti i taj problem — rekao je Frenki opasno žmirujući očima. — Hajdemo da još jednom osmotrimo Dolinu Tišine.

XII

Topot kopita se utišao i vrata košnice su se glasno zatvorila. Škripanje poda u susednoj prostoriji značilo je za zarobljenike da je stražar u blizini i da im je put do slobode skoro nepremostivo zatvoren. Greg i Kristin su se bez reči gledali. Prvi put posle putovanja dilažansom imali su prilike da se pogledaju oči u oči, samo što je njihov položaj sada bio mnogo dručiji.

— Žao mi je što sam vas našao u ovako očajnoj situaciji — prekinuo je Greg ćutanje.

— Ja to isto mogu da kažem za vas — odgovorila je Kristin. — Samo što nas uzajamno sažaljevanje neće izvesti odavde.

— To neće, ali će bar pomoći da se bolje upoznamo. Kažu da ništa ne zbližava ljude bolje od zajedničke nesreće.

— U pravu ste! Za mene je ovo nesreća i znam šta i ko me je u nju uvalio — rekla je Kristin setno. — Ali, šta je vas dovelo ovamo?

— Vi — odgovorio je Greg posle kraćeg ćutanja.

— Ja? — iznenadila se Kristin. — Kako to mislite?

— Da vi. Pošao sam da vas tražim i upao sam u klopku.

— Da me tražite? To je lepo od vas, ali priznajem da tako nešto nisam očekivala. Ne shvatam zašto biste rizikovali zbog mene?

— Sve ima svoje objašnjenje, misis Melvil. Ali, ostavimo to za drugi put. Sada prihvatite proste činjenice i pokušajte sa mnom zajedno da nađete način kako da se spasemo odavde.

— Ne znam, mozak mi ne radi. Kad pomislim da je svemu tome kriv Džordž!

— Traženje krivca neće nam pomoći. On je bio nitkov i takav će ostati. Nije trebalo da se vezujete za takvog čoveka. To će vam biti iskustvo za budućnost. Ako budućnost za nas uopšte postoji.

— Kako ...? Zar mislite ... — Kristin je zastala u pola rečenice.

— Ne želim da vas plašim, ali jasno je da vi niste ovde bez razloga ... kao što nisam ni ja. A razbojnici obično ne vole ljude koji mnogo znaju. Možemo se nadati najgorem.

Kristin je pobledela i opustila ramena. Ni dosada nije umela da se nosi sa sudbinom, a u ovoj situaciji, posle toliko velikog razočarenja, nije imala ni snage ni volje da bilo šta preduzme. Kao očajnik u bezvodnoj beskrajnoj pustinji, puštala je da je nosi vihor događaja.

— Imate li nož? — upitao je Greg.

— Nož? Nemam. Nikada nisam nosila oružje.

— Znam to, ali mislio sam da možda imate pri sebi neki nožić ... turpijicu za nokte, ili nešto slično.

— Nemam pri sebi. A zašto bi vam to trebalo?

— Da presečem veze. Samo tako bismo imali neku šansu da se izvučemo.

— Na žalost, ništa od toga. Kad su me oteli, nisu dali vremena da spakujem šminku.

— Šteta! Možda bi nam i obična turpijica ili makaze za nokte mogli pomoći.

— Možete li da dođete do mene?

— upitao je Greg posle nekoliko minuta ćutanja.

— Ne mogu. Čekajte, pokušaću.

Kristin je ustala i načinila tri ko raka prema Gregu, ali se konopac kojim je bila vezana zategao. Lintok je tačno procenio dužinu užeta i nije ostavio Kristin ni najmanje mogućnosti da pomogne drugom zatvoreniku ili da ovaj eventualno pomogne njoj. Kosle nekoliko uzaludnih pokušaja Kristin je odustala.

— Ne vredi. Konopac je kratak.

— Prokletnik! Taj nitkov razbojnički vođa je inteligentan.

U tom trenutku vrata su škripnula i u malu odaju je ušao njihov čuvar.

— Gućete li, je li? — iscerio se ulazeći — Jeste li se dogovorili kako da podelite zlato — pokušao je da napravi šalu.

Zatvorenici nisu ništa odgovorili, ali je Kristin s interesovanjem pogledala Grega. Zlato? Da li je i ovaj čovek lovac zlata? Nije li to, možda, bio razlog što je pošao da je traži? Ali, otkud je mogao da

zna za nešto što je bilo poznato samo njoj i Džordžu ... kasnije, naravno i banditima.

Greg je ćutao. Nije zapazio držanje svoje saputnice, jer mu je pogled bio prikovan za banditov pojas na kome je pored teškog kolta visio i oštar lovački nož.

Kad bi nekako mogao da ga se dočepa!

Ali, za tako nešto nije bilo ni najmanje mogućnosti. Bio je vezan a bandit naoružan i slobodan. Trebalo je da se desi čudo pa da se takva suluda misao ostvari.

Proverivši pogledom veze svojih zarobljenika razbojnik je prišao vratima. S rukom na bravi okrenuo se i cerekajući se dodao.

— Nemojte da razmišljate mnogo o zlatu. Frenki će ga već naći pa nećete imati šta da delite.

Smejući se glasno, zalupio je vrata za sobom, a Greg ga je razočarano ispratio pogledom. Nada da će se izvući polako ga je napuštala.

Grozničavo je razmišljao kako da se dočepa nekog oruđa kojim bi mogao da se oslobodi. Pažljivo je obuhvatio pogledom prostoriju i još jednom se uverio da sem paučine i crvotočnih greda u sobi nije bilo ničega. Jedinu nož visio je o ču varevom pojasu i kako je maločas pomislio trebalo bi da se desi čudo pa da ga se domogne.

Čudo!? Pa, zašto ne i čudo?! Vredi pokušati, jer ako ne pokuša, sigurno neće uspeti. Oči su mu bljesnule kao da se nečega setio.

— Hej, prijatelju! — povikao je — zar imaš nameru da nas pomoriš žeđu?

Začulo se trupkanje čizama i bat

koraka, a onda su se vrata zatyora otvorila.

— Šta je, zašto zoveš?

— Žedan sam — rekao je Greg mirno.

— Žedan?! A što to ne reče ranije. Nisam ovde zato da me ti šetaš!

— Ma i ne mislim da jesi — pratio se Greg — ali maločas si me iznenadio.

— Slušaj, mogao bih te ostaviti da trpiš ali neću. Daću ti vode. Samo drugi put me nemoj zvati.

Bandit je izašao iz odaje i posle pola minuta vratio se noseći lonče sa vodom. Prilazeći Gregu obratio mu se zajedljivo.

— Evo vode momče. Ali ako si mislio da ću ti odvezati ruke to si se prevario. Ja ću te napojiti — dodao je trijumfalno.

— Gluposti, kakvo odvezivanje. Nisam ni mislio. Uostalom, zašto da rizikujem bekstvo kad će me i onako pustiti.

Bandit je zavrteo glavom. — Ne znam da li će Frenki biti tako milosrdan — nastavio je prinoseći lonče Gregovim usnama. — Ako se izvučeš bićeš srećan.

Greg je otpio nekoliko velikih gutljaja i odjednom jastao kao da mu je od banditovih reči voda zastala u grlu. Progutao je s mukom i brcnuo se na čuvara.

— Presede mi ovo što sam popio. Daj još malo.

Čuvar je ponovo prineo lonče Gregovim usnama i ovaj je otpio još gutljaj-dva, a onda je usnama odgurnuo lonče. Istog trenutka, pošto je razbojnik bio nagnut prema njemu pljusnuo mu je iz usta mlaz

vode u lice. Bandit se trgao i refleksno pokrio lice rukama.

— Šta... to...

Nije usepo da završi, jer ga je istog trenutka Greg iz sve snage udario čizmom u vrh brade. Razbojnik se zaneo năznak i bez glasa srušio se na pod pored Kristininih nogu.

— Brzo, izvucite mu nož! — doviknuo je Greg mladoj ženi. — Požurite!

— Ali kako ću! — zbunila se Kristin. — Ruke su mi vezane pozadi.

— Možete, možete! — hrabrio ju je Greg. — Čučnite pored njega i pipajte rukama. Ne oklevajte, jer nam je ovo možda jedina šansa da se spasemo!

Kristina je poslušala i klekla pored razbojnika koji je ležao na podu. S malo muke njene vešte ruke su izvukle nož i oštro sečivo je radosno sinulo na dnevnoj svetlosti.

— Šta sad — upitala je.

— Sada pazite. Pažljivo bacite nož na podu tako da dođe do mene. Ako ga ne bacite tako valja sve je uzalud. Ali, ako pažljivo bacite, nećete da pogrešite. Samo pribrano i biće sve dobro.

Kristin je poslušala i drhtavom rukom hitnula nož ka Gregu. Metalna oštrica sa drškom ukrašenom šarama kotrljala se malo po podu i zaustavila se na otprilike jedan metar udaljenosti od Grega.

Kristin je promašila!

Hoker je pružio nogu da dohvati nož, ali uzalud. Vrhom prstiju jedva da je uspeo da dodirne dršku. Promašaj! Zar posle svega ipak ništa! Istezao se koliko god je mogao, ali nož je ostao van domašaja.

A onda se dosetio. Kliznuo je niz stub za koji je bio vezan i seo na pod. Sada je sasvim lako dohvatio nož nogom i santimetar po santimetar dogurao ga sebi do ruku. Istina, ruke su mu bile vezane pozadi iza stuba, ali sa malo veštine i truda uspeo je da preseče veze a odmah zatim je oslobodio i Kristin koja je strpljivo čekala ishod njegovih napada.

— Hvala! — rekla je ne našavši ništa drugo čime bi nagradila Gregovu oštroumnost i požrtvovanje.

Greg nije ništa odgovorio. U toj jednoj reči bilo je sadržano više iskrene zahvalnosti i prisnosti nego što drugi ljudi iskažu stotinama frazama. Nije ništa odgovorio, ali je osetio da mu je ova skromna i nežna žena mnogo bliža nego što mu se dotada činilo.

U tom trenutku oboreni bandit se pokrenuo. Dolazio je svesti i Greg je jednim poštenim udarcem pesnice ponovo vratio u carstvo snova.

— Ovaj se duže vreme neće probuditi. Put je slobodan. Hajdemo!

Rekavši to Greg je dohvatio Kristin za ruku i povukao je ka vratima ćumeza. Zbunjena žena bi inače ko zna koliko dugo ostala na mestu sumnjajući u realnost takvog neverovatnog oslobođenja. Sada kada je razbojnik ležao onesvešćen, sve što se za proteklih nekoliko minuta desilo izgledalo je nestvarno kao upola zaboravljen san. Ali, po prirodi razuman i realan čovek, Greg je vukući Kristin za sobom izašao u veliku prostoriju i pogledom potražio svoj opasač i revolver. Ugledao ga je okačenog na zid kolibe, ali na

njegovo iznenađenje futrola je bila prazna. Revolvera nije bilo!

— Vraga! — progundao je — gde je revolver? Ne možemo poći bez oružja. Onda moram da uzmem pištolj onog bandita — zaključio je glasno okrećući se da se vrati kad...

— Vaš revolver je kod mene — začuo se neki poznat glas od koga se Kristin trgla. — Nemate potrebe da ga tražite.

Greg se okrenuo držeći još uvek jednom rukom Kristin a drugom rukom nož kojim je presekao veze i našao se licem u lice sa Džordžom Melvilom. Melvil je stajao iza dovratka tako da ga begunci nisu odmah spazili i Hokerovim koltom nišanio u kauboja, odmeravajući ga neprijateljskim očima.

— Vi?! — uzviknuo je Greg obrađovan što ga vidi ne obraćajući pažnju na revolver. — Uh, već sam se bio uplašio!

— Kao što vidim došao sam na vreme da sprečim golubove da odlete — progovorio je Melvil hladno.

Greg se trgao od tog glasa i osetio je da je ruka mlade žene uzdrhtala. Tek tada je shvatio da Melvil revolverom cilja u njega.

— Šta vam je — rekao je — ne razumem vas. Niste valjda u dosluhu sa kidnaperima vaše žene?

— Nisam u dosluhu ni sa kim već vodim računa o svojim interesima. — Odgovorio je Džordž Melvil uređeno.

— Onda sklonite taj revolver! pustite nas da pobegnemo... Još bolje, pođite i vi sa nama — predložio je Greg okrećući se da pođe ka izlazu.

— Stoj! Da se niste makli. Niko neće otići odavde dok ne dođe vreme... A neki, možda, nikada neće ni otići — dodavao je cinično se smešeci na Grega.

Greg je zastao i ozbiljno pogledao Melvila. — Šta mislite time da kažete?

— Mislim da kažem da bi bilo glupo ostaviti u životu svedoka koji bi sutra mogao da me optuži. Sad vam je, jasno?

Greg je čvršće stisnuo dršku noža. Učinio je to instinktivno iako mu u ovom položaju nož nije mogao mnogo da koristi. Istina, kao dečak i kasnije, bio je majstor u bacanju noža i mogao je sa daljine od dvadesetak metara preseći jabuku, ali, godine provedene u zatvoru učinile su da izgubi onu munjevit brzinu i preciznost kojim je raspolagao. No ipak, stiskao je zaobljenu dršku kao davljenik slamku jer nije imao drugog oružja, a onaj duboko usađeni nagon za životom gonio ga je da se brani, da očajnički pokuša i ono što je nemoguće.

— Ko vam kaže da ću pričati — izustio je Greg tiho, u pokušaju da izbegne najgore. — Po svoj prilici da vas posle ovog rastanka nikada više ne bih video.

— A ne, to je rizično. Svi obećaju da će ćutati a posle... Ne, neću da mislim. Žao mi je mister Hoke-re, šteta je što smo se upoznali.

Govoreći to, Melvil je lagano pritisnuo nožicu obarača i oroz se polako podigao. Još samo milimetar, još samo delić sekunde i vrelo tane će poneti smrt svojoj žrtvi. No, pre nego što se to desilo, Greg je munjevito zamahnuo rukom i iz sve

snage hitnuo oštro sečivo koje je dotada stiskao u ruci, a istovremeno skočio u stranu. Skoro istog trenutka grunuo je pucanj i tane se zarilo u zid kolibe na mestu gde je stajao Greg. Bio je to poslednji hitac koji je Melvil opalio, jer se odmah zatim skljkao na pod s oštrom noža u srcu.

— Uh — odahnuo je Greg ustajući sa poda. — Bilo je tesno. Jeste li vi čitavi — upito je prilazeći Kristin.

— Jesam — odgovorila je mlada žena jedva čujno piljeći netremice u Džordžovo telo. Je li... je li to kraj?

— Za njega da, na žalost. A za nas, na našu sreću, tek početak — odgovorio je ne sluteći da je time rekao nešto što će se u budućnosti ostvariti. — Hajdemo — dodao je uzimajući je blago za ruku.

Kristin je pošla, a Greg se sagao i iz Džordžove ruke uzeo svoj revolver. U prolazu je sa zida skinuo opasač i u hodu ga pripasao. Izašavši pred kolibu zastao je i pozvao Kristin.

— Ne tamo — rekao je videvši da se uputila putem kojim je došla. — Tamo verovatno stoji stražar. Moramo naći neki drugi put za bekstvo.

Tek tada je Greg pažljivo osmotrio okolinu kolibe. Mala polutrnala građevina nalazila se na jednom platou prostranom nekoliko stotina kvadratnih metara, okruženom sa jedne strane visokom strmom liticom a s druge provalijom isto tako strmim strana obraslih retkim kržljavim drvećem. Jedini izlaz sa platoa vodio je relativno blagom uza-

nom strminom kojom je uz planinu vijugala staza.

— Ne valja — progundao je Greg osmatravši strmu stenu koja se spuštala nekih dvadesetak metara u provaliju. — Jeste li se nekada verali po planinama?

— Nisam!

— Hm, bolje bi bilo da jeste, jer ćemo morati da se malo spuštamo. Čekajte časak — prisetio je Greg. — Uzeću konopce iz kuće.

U tri skoka utrčao je u kuću i posle nepun minut vratio se natrag noseći u rukama svežanj konopaca. Vezavši nekoliko čvorova dobili su uže taman toliko dugačko da se mogu spustiti do prvog ispusta u steni odakle je dalje vodila kozja staza, uzana i vrletna, ali za veštog i pažljivog čoveka ipak prohodna.

— Vi ćete prvi — rekao je Greg vezujući ženi konopac oko pojasa. — Ja ću vas polako spuštati. Kad stignete dole odvežite se.

— Dobro — pristala je Kristina pokorno.

Spuštanje je potrajalo jedva minut i čim se Kristin našla na stazi Greg je pogledom potražio dovoljno jak oslonac za koji je mogao da veže konopac. Na otprilike tri metra od ivice ponora nalazilo se jedno drvo i Greg je za njega pričvrstio uže, probao da li je dovoljno čvrsto vezano, a onda počeo polako da se spušta. Na visini od oko tri metra iznad staze je zastao, jer je konopac sada bio prekratak. Trebalo je skočiti! A staza je bila jedva više od pola metra široka.

Morao je da rizikuje!

Spustio se što je mogao niže i pustio uže. Dočekao se na noge i grče-

vito priljubio uz stenu. Uspeo je! Ni je pao u ponor!

Nastavili su bekstvo kozjom stazom oprezno, korak po korak pridržavajući se za svaki ispust, granu, koren, sasušene biljke, pukotinu u steni. Kristin se hrabro držala, iako je Greg u njenom grčevitom stisku ruke naslućivao voljom gušeni strah. Ova krotka, lepuškasta žena bila je jača i vrednija poštovanja nego što bi se to na prvi pogled moglo misliti. Za tih par časova Greg je u njoj upoznao biće sa kojim je, kako mu se činilo, čovek mogao biti iskren i blizak. Nije se pravila hrabrom, ali nije ni uzimala pred opasnošću. Jednostavno je prihvatila život bez roptanja i beskorisnog jadikovanja.

— Pazite! — opomenuo ju je Greg u momentu kad su naišli na jednu krivinu gde je kozja staza bila jedva više od stope široka. Držite me čvrsto za ruku i ne gledajte u ponor.

— Dobro — odgovorila je Kristin drhtavim glasom. — Ali, strašno je i pogledati...

U tom trenutku oštar pucanj prolomio je tišinu i tane se odbio od stene jedva metar daleko od glave begunaca. Kristin je tiho vrisnula i pribila se uz Grega.

— Hej vas dvoje — začuo se glas sa platoa kod kolibe — znate li kuda vodi taj put? Pravo u pakao! Ako ne želite da se pridružite Hromom Dabi vratite se lepo ovamo. Inače... videli ste šta mogu da dobacim do vas. Samo što ću sledeći put biti precizniji.

Greg je opgledao ka platou i na ivici ugledao stražara koga su osta-

vili onesvešćenog u kolibi. Iz nekog nepoznatog razloga bandit se osvestio pre nego što je on očekivao, i sada ih je ugrožavao paljbom „vinčesterke”.

Zar je baš sada morao da se pojavi!? Do okuke staze ostao im je još samo jedan metar. Nešto više nego jedan korak. Iza stene bandit im ne bi mogao ništa, i imali bi dovoljno vremena da se domognu ravnijeg terena i pobegnu.

— Smete li da rizikujete? — zapitao je Greg Kristin.

— Ako vi smete smem i ja. Ionaako mi je sve svejedno!

— Hej, čujete li? — doviknuo je ponovo bandit. — Nazad ili pucam!

— Pazite — rekao je Greg — ja ću da ga zavaram, a vi pokušajte da zađete iza okuke. Za mene ne brinite. Hej, ti gore — doviknuo je Greg šireći ruke — vraćamo se!

Greg je stajao na uzanoj stazi okrenut ka platou kad je začuo vrištak. Trgao se kao munjom ošinut, i ugledao Kristin nad provalijom. Visila je prstiju grčevito ukopanih u ivicu staze, očiju očajnički upravljenih ka Gregu. Ne misleći na sebe, ovaj se pružio po stazi i šćepao Kristin za ruku. Za trenutak korak smrti je zaustavljen. Ali, samo za trenutak, jer je od straha znojava Kristinina ruka kliznula iz Gregove ruke. Stravično razjapljen ponor kao da je otvarao čeljust da proguta žrtvu.

U tom trenutku odjeknuo je drugi pucanj.

— Hteli ste da me izigrate, je li? E, pazite, držim vas na nišanu. Izvuci tu šenturaču i vraćajte se ovamo ili ćete dobiti jednom za svagda. Jeste li čuli, budale?

Greg je čuo. Dobro čuo banditovu pretnju. Još uvek je eho poslednjih slogova odbijen od litica odzvanjao u njegovom uhu. Kako se sudbina grubo igrala s njima. Nije hteo da onesvešćenog bandita dokrajči, jer se kao normalan čovek gadio takvog surovog zločina, a sada mu se njegova bolećivost svetila. Držao je čvrsto Kristin i kroz stisnute ruke osećao ubrzano udaranje njenog pulsa.

— Držite me čvrsto — procedio je kroz zube stisnute od napora. — I ne bojte se. Izvući ću vas.

Kristin nije ništa odgovorila, ali je njen očajnički pogled molio rečitije od svake reči.

— U visini vaših kolena ima mala pukotina. Pokušajte da zavučete vrh noge u nju, a onda ćemo zajedničkim naporom da vas izvučemo gore.

— He, he! — cerio se cinično bandit — nikada nisam imao na nišanu takve dve ptičice. Hajde, izlazite odatle. Ako je ne izvučeš dok izbrojim do tri, poslaću vas oboje da malo poletite.

— Jedan! — odjeknulo je sa vrha.

— Dva! — odbilo se od litice brojanje puno pretnje. Kristin je nervozno pokušala da se odupre o uzanu pukotinu, ali se okliznula i ruka joj je još za santimetar kliznula iz Gregove.

— Ne brzajte, neću moći da vas zadržim. Neka nitkov puca ako hoće, ja vas ne puštam ni po koju cenu. Ne bojte se. Samo lagano i pribrano — hrabrio je Greg Kristinu i sam znojav od napora i uzbuđenja.

— Rekao sam dva — doviknuo je

zlikovac smejući se njihovom strahu. — Sledeći broj je tri!

Ali, taj broj nikada nije izgovorio. Iz čestara stotinu metara niže, grmnuo je revolver i bandit je ispuštao pušku i uhvatio se za grudi. Ostao je tako nekoliko trenutaka dok je puška zvoneći o stene padala u ambis, a onda je uz slab isprekidan krik i sam poleteo u poñor šireći bespomoćno ruke kao da želi da poleti. Sudbina koju je bio namenio drugima snašla je njega samog.

— Ostanite mirni vas dvoje — začuo se neki poznat muški glas — nema više opasnosti!

XIII

Miris pržene kafe zagolicao je Holidejove nozdrve i on se probudio iz jutarnjeg sna. Otvorio je oči i zadovoljno pogledao vedro, plavkasto nebo išarano tankim pramenovima beličaste magle. Iz dvorišta se čulo zveckanje posuda i pumpanje vode iz plitkog bunara, a u salunu vredni konobar je dovodio u red stolove i stolice pomerene tu i tamo rukom nekog neobuzdanog gosta. Počinjao je nov dan.

Dok je ostao još izvesno vreme u postelji uljuljkan u misli. Šta mu je donosio taj nov dan. Prethodni su obilovali dosta burnim i nemilim događajima. Pitao se kako je moguće da njegov život bude ispunjen samo takvim burnim i nemilim danima kad većini ljudi život teče mirno, tokom bistrog nepomućenog potoka. Ne, nije mislio da je život bilo kog ljudskog bića sačinjen od ruža i rajske sreće, ali sigurno da nije bilo mnogo ljudi koji su, kao on,

svaki dan življenja morali da plate neprekidnim bežanjem.

Ustao je i pošto se na brzinu obrijao i obukao pripasao je opasač i mahinalno proverio da li mu je pištolj pun. Metalno kliketanje okruglastog magacina sasvim ga je vratilo u stvarnost. Morao je da pohita ako ne želi da ga podnevna žega zatekne u planini.

— Dobro jutro mister Holmse — dočekao ga je nasmejano konobar — poranili ste.

— Poranio? — Dok je znao da građani malih gradova odlaze na počinak i ustaju sa kokoškama.

— Pa mislim, za vas rano, jer gosti obično nikuda ne žure.

— Sa mnom je malo drukčije. Šta je preduzeo šerif u vezi sa nestankom misis Melvil?

— Ništa zasada. Verovatno ništa neće ni preduzeti dok se ne konsultuje sa gradonačelnikom.

— Zar nije njegova dužnost da goni kidnapere? — upitao je Holidej.

— Jeste, ali šerif je potreban i ovde i nije poželjno da dugo odsustvuje iz grada... pogotovu što su nestali stranci, a ne ovdašnji građani.

— Hm — progundao je Holidej smrknuo. — Spremite mi doručak.

— I pivo?

— Ne samo kafu. Pivo kad se vratim — nasmešio se Dok — ako se vratim, pomislio je u sebi.

U gradskoj štali Holideja je dočekao uvek budan i uvek spreman za šalu vlasnik štale stari Džoš. Posle Hokerovog odlaska u ranu zoru dre muckao je još malo u svom čumezu ispunjenom prijatnim mirisom su-

vog sena i osluškivao vruskanje zoba pod snažnim konjskim zubima. Dokov dolazak u rano jutro nije ga iznenadio.

— Dobro jutro — odgovorio je na njegov pozdrav. I vi idete da tražite vruga na indijanskom groblju?

— Indijanskom groblju? — začuđio se Dok.

— Ja tako zovem Dolinu Tišine.

— Ah, tako. A kako to mislite „i ja“?

— Pa, jutros je onaj vaš saputnik koji se tukao sa Montijem rano odjahao tamo. A i juče je išao. Pre njega se na to mesto vozio onaj nestali bračni par. Da mi je znati šta vi ljudi tražite tamo!

Holidej je slegao ramenima. — Ko zna?

Džoš ga je začuđeno pogledao. — Ko zna? Svašta ću još čuti. Hoćete li da vam osedlam konja?

— Da, molim vas. Nadam se da ste ga lepo hranili ovih dana.

— Nego šta! Kod Džoša važi pravilo: Nema dobrog konja bez dobre zobi. Uostalom, videćete i sami.

Rekavši to Džoš je ušao u jedan boks na kraju štale i posle nekoliko minuta vratio se vodeći za sobom osedlanog Miga. Rasni ždrebac je izgledao, čio i dlaka mu se sijala od marljivog četkanja. Videvši svog gazdu ždrebac je zadovoljno zarzao.

— Vidite. Ovako ne rže konj koji je dremao nad praznim jaslama. Džoš zna da bez uhranjenog konja nema pravog jahanja.

Holidej se nasmešio i uzjahao Miga. Mahnuo je Džošu rukom i pošao.

— Pričuvajte se mladiću, to vam kaže stari Džoš. Ima nešto trulo u toj Dolini Tišine.

Njegove poslednje reči izgubile su se u topotu kopita.

Tek kod granate bukve koja je označavala ulaz u Dolinu Tišine Holidej je zategao vodice i usporio trk razigranog Miga. Valjalo je biti oprezan.

— Ako je verovati kafanskim pričama onda je ova dolina razlog nestanka tri osobe — pomislio je Dok — ne treba da dopustim da moja malenkost još uveća taj broj. Zato nećemo pravo u dolinu nego okolo. Hajdemo Mig — dodao je glasno poteravši konja uzbrdo.

Bez mnogo napora odmorni ždrebac je odneo svog jahača do vrha brega odakle je ovaj pažljivo osmotrio okolinu. Nigde oko njega dokle mu je oko dopiralo, nije se video živi stvor s izuzetkom nekoliko lešinara koji su uzletali iz jedne jaruge udaljene nekoliko stotina metara. Tek kada se uverio da u blizini nema nikoga i da ne može biti iznenađen, Holidej se spustio u dolinu. Po njegovom mišljenju tu je trebalo tražiti rešenje zagonetke.

— Gle! — rekao je poluglasno ugledavši ispregnute karuce. Mister Melvil je bez sumnje stigao dovde. Gle, gle, kakve su ovo rupe? Ko ih je iskopao i zbog čega — zapitao se glasno.

Ne silazeći s konja Dok je nastavio da kruži oko rupa očiju uprtih u zemlju. On nije bio tragač ni izvidnik i sve što je o Dalekom zapadu znao, naučio je za kockarskim stolom i pored šanka uz čašu piva i cigaru, ali imao je oči, razum i logiku. I to mu je omogućilo da o

zagonetnim događajima stvori približno istinitu sliku.

— Dvostruki trag karuca, i tragovi nekoliko konja... šest, sedam ili osam rekao bih po tragu koji vodi odavde. Dve iskopane rupe... Neko je nešto tražio. Šta se traži u zemlji? Nešto što ne propada, što ne trune! Melvilovi su došli prvi, znači, oni su nešto tražili a ovi kasnije su slučajno upali u igru. Ali, kako se u sve to uklapa Greg? Nije mi jasno. Znači, da i on zna isto ono što znaju Melvilovi. Bivši robijaš, dama i njen muž hohštapter. Kakvo zamešateljstvo? Ko su konjanici koji su došli u dolinu? Zbog čega su odveli Melvila? Očigledno ga nisu ubili, jer nema o tome nikakvih nagoveštaja... čaura ispaljenih metaka niti bilo šta. Zašto su odveli njegovu ženu?

Dok je mahinalno izvadio tabakeru i pripalio tanku „havanu“. Tek što je odbio prve dimove učinilo mu se da je u dolini čuo topot kopita.

— Neko dolazi — pomislio je. — Sakriću se da vidim ko je to. Verovatno ću tako otkriti nešto.

Pritisnuo je Miga petama u slabine i konj je poslušno pokasao uz breg. Negde pri vrhu stvorio se jedan plitak ili dugačak usek, raselina koja se pružila sve do izlaza iz doline u koju je Dok ujahao.

— Sad miruj Mig. Hoću da vidim ko su gospoda koja dolaze ovamo — rekao je glasno svom konju.

Nekoliko minuta kasnije na vrhu drugog brega pojavila se grupa konjanika. Jahali su brzo i bez oklevanja su se uputili pravo na mestu

gde se Dok maločas nalazio. Stigavši do ispregnutih kola konjanici su sjahali i odmah prišli rupama. Sa svog mesta Dok je izbrojao pet ljudi, ali ga je nešto iznenadilo.

— Gle, gle, među njima je Džordž Melvil. Slobodan, živ i zdrav. Šta to znači? Dobro je što sam se sakrio. Saznaću verovatno dosta interesantnih stvari.

Dok je Holidej posmatrao sa vrha brda među ljudima u dolji zapodela se živa rasprava. Dok nije mogao da čuje šta su govorili, ali je po mlataranju rukama i nejasnim glasovima koji su dopirali do njega zaključio da je diskusija vrlo žučna. Posle toga su konjanici uzeli ašove i lopate i produbili obe rupe za još pola metra, a onda su stali i ponovo počeli raspravljanje.

— Bilo bi interesantno čuti šta govore. Naročito Melvila. On je, izgleda, ključ za rešenje zagonetke. Voleo bih da ga dočepam i preslišam.

Kao da je neka nepoznata sila čula njegove reči iz grupe ljudi koji su posle zamornog kopanja seli da se odmore oko iskopanih rupa izdvojio se Melvil i uzjahavši konja pošao ka vrhu suprotnog brega. Procenivši da će do nekih saznanja najpre doći ako bude razgovarao sa Melvilom, Dok je poterao konja za njim.

Trebalo mu je nekoliko minuta dok je došao do kraja raseline i u širokom luku obišao ulaz doline. Morao je da pazi da ga oni u dolini ne čuju ili vide, a s druge strane, nije smeo da Melvila izgubi iz

vida, jer je slutio da će ga on od vesti do mesta gde se nalazi Kristin, što je bio njegov pravi cilj. Jahao je zato za njim uzdajući se više u sreću nego u svoju veštinu skrivanja i što ga Melvil nije primetio imao je da zahvali samo nje govnoj nebudnosti.

— Nijednom se nije osvrnuo za sobom. Ili je zamišljen ili se oseća bezbednim — zaključio je Holidej.

Malo kasnije Melvil je skrenuo već poznatim putem ka napuštenoj rudarskoj kolibi. Prateći ga na pristojnom odstojanju sačekao je da Melvil sjaši i uđe u kolibu i onda je polako pošao za njim. Po što se Melvil uz put nigde nije za držao zaključio je da na putu nije postavljen stražar, inače Melvil ne bi propustio da s njim izmenja makar par reči. I baš u toku tog razmišljanja Doka je iznenadio pucanj koji je odjeknuo u kolibi.

— Šta je to? — upitao se Holidej zastajući. Ko je to pucao?

Nije prošlo ni pola minuta, a iz kolibe su istrčale dve osobe. Greg i Kristin! Držali su se za ruke i žurno prišli ivici ponora. Onda se Greg vratio u kolibu i doneo konopce pomoću kojih je počelo spuštanje.

Zatim su sledile pretnje i poziv beguncima da se vrate, Kristinin vrisak, Gregov napor da je zadrži na stazi i drugi banditov hitac. Dok je lagano izvukao pištolj.

Nije smeo dozvoliti da zlikovac ispalji treći hitac.

Video ga je kako nišani „vinčes-

terkom” na begunce i shvatio je da ako zakasni možda više nikada neće videti Kristin i Grega žive. Mrzeo je da puca kad mu život nije bio u pitanju, ali ovo je bilo isto. Čak i više, jer je bandit ugrožavao dva ljudska života! Podigao je pištolj i opalio.

Prasak je odjeknuo stostruko i zaglušio isprekidani krik čoveka u padu. Zatim se sve umirilo. — Ostanite mirni vas dvoje! — doviknuo je Holidej Kristini i Gregu — nema više opasnosti.

Dok je poterao Miga uzanim putem i za pola minuta stigao do kolibe. Nije morao da pazi na strahu ili zasedu, jer da je gore bilo nekoga taj bi se bez sumnje dosada pojavio. U kolibi je pronašao još jedan konopac, i s onim niz koji se Greg spustio bilo je dovoljno dužine da se konopac spusti do begunca. Prošavši pomoću njega bezbedno onaj najkritičniji deo kozje staze Greg i Kristin su se našli na jednom proširenju odakle su se niz dosta blagu strminu dočepali puta kojim se stizalo do kolibe. U momentu kada su izašli na put do njih je stigao Holidej vodeći za sobom Gregovog i Kristininog konja.

— Bilo je vruće, rekao bih — oslovio ih je šaljivo.

— Bogami jeste — nasmejao se Greg zadovoljno — ali, sve je dobro što se dobro svršilo.

— A ko kaže da je završeno? — upitao je Dok.

— Oh, mister Holmse, šta se ovo događa. Ništa ne mogu da shvatim — zavapila je Kristin jадno.

— U ovom trenutku nije ni važno da shvatite. Treba se izvući odavde, jer banditi mogu naići sva kog momenta. Penjite se na konje pa ćemo uz put pričati.

Greg je pomogao Kristin da uzjaše, a zatim je i sam skočio na konja.

— Naišli ste u pravi čas. Kako ste došli ovamo — upitao je Greg u trku.

— Kazala mi je ptičica gde ste. Htela je i druge stvari da mi kaže, ali sam više voleo da to čujem od vas.

Lukav čovek, pomislio je Greg. Pušta me da se živciram. Ali, znam i ja za tu igru, mister Holmse.

Par minuta kasnije kada su se nalazili skoro na kraju puteljka, Holidej je naglo zaustavio konja i dograbivši uzde Kristininog kljusea povukao ga za sobom u grmlje. Greg je odmah pošao za njima. U pravi čas, jer tek što se šiblje za njima zaklopilo, iza okuke su se pojavila četiri konjanika sa Frenki Lintokom na čelu. Banditi su se vraćali u svoje skrovište.

— Kad stignu gore imaće šta da vide — šapnuo je Dok. — Biće besni kad vas ne nađu. Eh, dok jednom ne smrkne drugom ne svane — dodao je posle kratkog ćutanja.

— Jedva čekam da se ova noćna mora završi. — Odgovorila je tiho Kristin.

Kidnaperi su projezdili pored njih i udaljili se puteljkom ka kolibi. Tek što se topot kopita njihovih konja utišao, Holidej se obratio saputnicima.

— Hajdemo! Put je slobodan!

— Da, hajdemo — prihvatila je Kristin umorno. — Ne mogu više da podnesem sve ovo. Jedva čekam da se spakujem i odem odavde.

— Shvatam vas — rekao je sa razumevanjem Holidej — ali pre nego što odemo u grad hteo bih da posetimo jedno mesto.

— Koje? — upitala je odsutno Kristin dok je Greg mačjim pogledom odmeravao Holideja.

— Dolinu Tišine!

— To? — skoro je jeknula mlada žena. — Da se i vi niste polakomili na zlato kao svi ostali, mister Holmse? Nemojte da me razočarate. Verovala sam da ste vi čovek drugog kova.

— Možda i jesam madam, ali do slednost je moja karakterna crta. Kad nešto počnem, volim to i da završim... Čak i kad me se ništa ne tiče.

— Pa, meni se čini da je tu već sve završeno. Zlata nema i ostaje nam samo da jedno drugom kažemo zbogom. Naravno, vama i gospodinu Hokeru nikada neću zaboraviti koliko ste učinili za mene, čak rizikujući sopstveni život. Naročito mister Hoker — dodala je Kristin pogledavši Hokera blagim pogledom u kome se mogla naslutiti neka skrivena nada.

— Ako je tako, onda se nećemo dugo ni zadržati. Hajdemo dakle — zaključio je Holidej glasom koji nije ostavljao mogućnost pogovora. — Sad je ionako najpogodniji momenat, jer nas banditi tamo neće tražiti a mi se, verovatno, na

to mesto više nikada nećemo vratiti.

Kristin je resignirano slegla ramenima i poterala konja. — Hajdemo kad baš hoćete, mada želim da više nikada ne vidim to grozno mesto, gde su počele sve moje nevolje.

— Zbog tog zlata — upitao je Dok.

— Da! Najpre je zbog njega moj muž izgubio život, a sada još i drugi ljudi... među njima i Džordž.

— Zbog čega vaš muž?

Kristin je kratko izložila Holideju istorijat skrivenog konfederalskog zlata. Reči je smukom pre valjivala preko jezika i grč plača stezao joj je grlo dok je govorila o podloj Džordžovoj prevari.

— Vi dakle, smatrate da zlato više nije na ovom mestu — upitao je Dok kad je mlada žena završila priču.

— Nije, a možda nikada nije ni bilo. Ne znam više šta da mislim.

— A šta vi mislite, Hokere — iznenada se Dok obratio dotle ćutlji vom kauboju.

— Šta bih ja tu imao da mislim — odgovorio je ovaj oprezno.

— Džoš reče da ste i juče dolazili u Dolinu Tišine. Verovatno ste nešto imali na umu... ili ste svratili onako slučajno? — nastavio je da se raspituje Holidej praveći se nevešt.

— Šta ovo znači — ljutnuo se Greg. — Jesam li u policiji?

— Ma ne, ako nećete ne morate da odgovorite. A odakle ste vi, Hokere? — produžio je posle kratke stanke.

— Iz Teksasa, to nije tajna — odgovorio je ovaj gledajući Doka podozrivo kao da naslućuje neku zamku.

— To znači da ste za vreme rata služili u vojsci Konfederacije?

— Do vraga, šta hoćete da saznate!? Jeste, bio sam u vojsci Konfederacije i bio sam u odredu koji je pratio zlato — planuo je Greg razdraženo. — Jeste li sad zadovoljni?

Holidej se samo slabo osmehnuo ne pokazujući ni zadovoljstvo ni razočarenje. Ali su zato Gregove reči ostavile poražavajući utisak na Kristin. Mlada žena je buljila u Grega i trebalo joj je skoro pola minuta dok se pribrala da progovori.

— Da li je to moguće, mister Hokere? Vi ste bili u odredu vojnika koji je pratio zlato. Onda ste morali da poznajete mog muža?

— Da, znao sam vašeg muža. Bio je dobar oficir i žao mi je što više nije živ.

— Onda, jasno, morali ste da znate da je zlato ovdje zakopano.

— Naravno! Nas četvorica smo ga poneli iz kola.

— Ali... Artur mi je rekao da su svi koji su nosili zlato poginuli.

— On je tako mislio, ali, kao što vidite, nije bilo suđeno da umrem. Bio sam ranjen ali sam ostao u životu.

— I došli ste ovamo posle tolike godina da potražite zlato?

— Baš kao i vi. No, izgleda da je nešto okrenulo točak sudbine nama na štetu.

— To još nije izvesno — ume-

šao se Holidej zamišljeno. Pošto sad znamo sve o svima nama, pokušajmo još jednom da nađemo ono što Džordžu Melvilu i banditima nije pošlo za rukom. To sam imao na umu kad sam vas poveo ovamo.

Po drugi put u toku istog dana Dok i Greg su se našli u dolini pored iskopanih rupa. Kristin koju je svaka stopa zemljišta podsećala na Džordžovu prevaru i nasilničko po našanje ostala je malo dalje ne silazeći s konja. Posmatrala je nezainteresovano kako Greg i Dok do u najsitnije detalje osmatraju i razmeravaju teren i kako uvek dolaze do istih već raskopanih tačaka. Posle izvesnog kraćeg vremena obojica tragača su došli do zaključka da su mere u redu, ali da zlata nema.

— Ništa, kao što vidite — ljutio se Greg bespomoćno.

— Nismo ga našli, ali imam osećaj da je zlato tu. Gde smo pogrešili — izgovorio je više za sebe Holidej dižući glavu ka vrhu brega, na kome se nalazio hrast. — Kažete da je vaš muž rekao hrast je li tako? — Upitao je Kristin, ali kao da je u isto vreme pitao sam sebe.

— Da, hrast. Dala bih da mi se odseku uši da je tako. Sto puta sam to ponovila.

— Čudno! Vaš muž je bio ovde pre desetak godina a onaj hrast gore je star jedva dvadesetak. U to vreme on je bio obično drveće. Možda je to rešenje.

Govoreći to uzjahao je konja i poterao ga ka vrhu brega. Greg je učinio isto i za njim Kristin više

po navici nego i stvarne želje da nešto vidi. Stigavši tamo zatekli su Holideja pored jednog natrulog, nagorelog panja čiji su patrljci jedva provirivali iz naslaga zemlje, i peska.

— Vidite li ovaj panj. To je naša greška! — dočekao ih je pobedonosno.

— Kako to, mislite? — začudila se Kristin.

— Ovo je panj nekadašnjeg hrasta izgorelog od udara groma. Uveren sam da je vaš muž imao u vidu ovaj hrast a ne onaj mlad tamo. To bi moglo da bude jedino logično objašnjenje. Sadržite dole Hoker i izmerite dvadeset metara od piramide... ali u ovom pravcu.

Hoker ga je pogledao iznenađeno. Na licu mu se ogledala neverica, ali i neskrivena nada. Zario je mamuze u slabine svog konja i sjurio se u dolinu. Još u trku skočio je s konja i žurnim korakom odmerio dvadeset krupnih koraka držeći se pravca koji mu je pokazao Holidej. Načinivši dvadeseti korak zaustavio se na mestu na kome je trava izgledala nekako bujnija. Dograbilo je Džordžov ašov koji je ležao zaboravljen na mestu kopanja i zario u zemlju oštricu zardalu od jutarnje rose. Posle ne koliko snažnih uboda od čega se napravila rupa duboka oko pola metra, ašov je udario u nešto tvrdo.

Greg je za trenutak zastao, a onda je sa još više elana nastavio da kopa. Pod njegovim snažnim rukama začas se otvorila rupa široka u prečniku jedan metar, a da-

boka oko pola metra, a malo zatim u svoj zemlji ukazao se komad drveta već crvotočan i upola istrulio, ali sa još uvek jasnim natpisom, „CONFEDERATE CAVALRY”. Grozničavim rukama Greg je pokušao da otrgne poklopac, ali je uprkos truleži drvo još uvek bilo prejako za golorukog čoveka. Greg se, međutim, setio ašova i sa dva jaka udarca razlomio je poklopac ispod koga se ukazao niz sjajnih žutih poluga. Zlato Konfederata je bilo na mestu gde je ostavljeno.

— Najzad! — Prošaputao je zureći kao omađijan u simetrično slo žene zlatne poluge. Pružio je ruku i drhtavim prstima dotakao drago ceni metal koji je, uprkos svom plemenitom sjaju bio hladan. Ali, Greg to nije osetio.

— Kao što vidite ipak smo ga našli — prekinuo je Holidej tok njegovih misli.

— Sad ćete moći da uradite ono što ste hteli. Nagađam da vam je namera bila da zlato predate Federalnoj vladi.

— Pogodili ste! Vi sve znate kao da čitate iz knjige — zadovoljno je odgovorila Kristin. — Želja mog Artura će ipak biti ostvarena.

— Ne, neće! — Presekao je Hoker hladno njihov razgovor držeći u ruci revolver uperen na Doka. — Bilo bi to suviše svirepo. To ne mogu da dopustim.

Holidej je nepomično stajao odmeravajući Grega mirnim pogledom, ali je Kristin skoro zavapila.

— Mister Hoker, šta to radite? Kako možete da pretite revol-

verom čoveku koji vam je dva puta spasao život?

— Kao što vidite mogu — odgovorio je Hoker ledeno. — I da znate da se ne šalim. Ne pokušavajte nikakvu glupost ili pucam.

— Ali... — počela je da muca Kristin. — Šta hoćete vi? Ne mislite valjda da prisvojite ovo zlato?

— A zašto da ne? — mirno je upitao Greg.

— Kako tako možete da kažete? Zlato nije vaše! To što nameravate nije pošteno! I gore od toga, to je krađa!

— Krađa kažete! — progovorio je Greg muklim glasom u kome se osećalo naviranje besa. — Krađa! A godine provedene u paklu tamnice, najlepše godine mog života protraćene u memljivim ćelijama, to nije krađa? Bezbrojni dani mu ka i patnji, dani ropskog rada u kamenolomima od koga se kidaju mišice... i pucaju kosti, to vam nije ništa — sipao je crven u licu od besa. — Sve zlato sveta ne može da mi vrati dane mladalačkih iluzija i da mi plati moj gažen porok i uvrede koje sam podnosio. Bio sam u paklu, shvatate li vi to, da, u paklu i sad hoću da doživim malo raja. Je li to krađa?

— Ne možete tako da nadoknadite ono što ste izgubili. Vi imate savest — prošaputala je bespomoćno Kristin.

— Da, imao sam je. Nisam hteo da pogazim vojničku zakletvu, nisam priznao ono što sam znao i za to sam mladost proveo u kamenolomima. Dok sam ja crkavao kao

poslednji pas drugi su živeli. Ali kasnije sam se osvestio. Godinama sam sanjao o tom zlatu i nikome neću dozvoliti da mi ga oduzme. — Završio je Greg ucakljenih očiju. — Čak ni onome ko mi je spasao život.

— Otpašite pojas i odstupite — ponovio je Greg zapinjući oroz.

— Pucajte — kriknula je Kristin i pritrčavši stala ispred Holideja — pucajte i ubijte nas oboje. Šta znače dva života za čoveka kome je sjaj zlata jedini životni cilj? Pođite vašoj sreći, gazite po leševima do nje! Uzmite zlato i uživate u bogatstvu bez obzira na cenu. Meni je svejedno. Na ovom mestu je prekinuta moja sreća pa neka se tu prekine i moj život. A vi znajte da vaša nesreća tek počinje. Zlatom je nećete umilostiviti, jer će vas ljudi mrzeti kao što i vi mrzite druge.

Hoker je stajao i zurio u svoju malopredašnju saputnicu. Vilice su mu se grčile kao da nešto hoće da kaže, ali su usne osale neme. Nije pritisnuo obarač iako je Holidej, sada zaklonjen iza Kristin, iako mogao da ga ubije.

Ako je hteo da živi nije smeo da okleva.

Ali, ako puca, ubiće Kristin.

— Prokletstvo — zaurao je trenuvši pištolj o zemlju. — Sto puta prokletstvo i vama i onome ko mi je spasao život. Svi ste protiv mene. Ništa, ama baš ništa mi ne polazi za rukom. Ali, i ne treba kad sam sentimentalna budala. Eto vam vašeg zlata, nosite ga i da vas moje oči više ne vide!

Rekavši to okrenuo se i udaljio dvadesetak metara i tamo ostao na slonjen na jednu granu zureći negde u horizont.

Kristin je pošla za njim. Najpre kolebljivo kao da se nečega stidi a onda sa svakim pređenim korakom sve energičnije i odlučnije.

— Hokere — pozvala ga je zastavši na dva koraka od njega.

Greg nije odgovorio.

— Ne žalostite se. Vi ste sada ljuti i ogorčeni na sudbinu, ali verujte, trebalo bi da budete srećni i ponosni.

Kauboj je ćutao bludeći u daljinu.

— Vi ćete... možda ćete misliti da sam luda — nastavila je Kristin mučeći se da prevale reči preko usana — ali ja smatram da ste vi veliki čovek.

— Veliki čovek — izustio je najzad Greg podsmešljivo, još uvek okrenut negde u daljinu. — Velika budala, hoćete da kažete — dodao je gorko.

— Ne, ne, iskreno mislim ovo što kažem. Čovek je veliki onoliko koliko je u stanju da se odriče. A vi ste se odrekli nečega čega bi se malo ko odrekao — uveravala ga je Kristin.

Greg se okrenuo i svojom košćatom, grubom šakom poklopio nežnu ruku mlade žene.

— Mislite li to ozbiljno?

— Da!

— Onda će mi noći koje budem provodio u preriji goneći stada biti manje hladne — uzdahnio je Greg.

— Nemojte sada govoriti o to-

me. Možda nećete biti usamljeni — rekla je Kristin i nesvesno ga stegla, za mišicu.

— Ne znam! Dosada nisam imao sreće — odgovorio je Greg prihvatajući stisak.

Holidej je stajao po strani zadovoljan što je jedan čovek odoleo iskušenju. No, bio je i setan zbog svoje usamljenosti. Između Grega i Kristin sudbina je uspostavila neku vezu, našla nit koja ih spaja, iako oni toga još nisu bili svesni. A on je opet ostao sam, da leko od one esencije života koja se zove ljudska toplina i prisnost. Uz dahnuo je i za utehu pripalio cigaru.

— Ako budemo čekali vratićemo se u grad po najvećoj žezi a ja bih voleo da se pre ručka još i osvežim, pivom — pozvao je Grega i Kristin.

XIV

Greg i Kristin nisu ni pomislili da postave pitanje nagrade koja im je kao nalazačima pripadala, jer bi se utvrdilo da su znali gde se zlato nalazi te da nisu pravi nalazači kojima sleduje nagrada. Šta više, moglo se postaviti pitanje njihove odgovornosti što svoje saznanje nisu ranije saopštili. Ali, na njihovo iznenađenje, kada je gradonačelnik upitao kako se desilo da otkriju zlato, Holidej je mirno odgovorio:

— Rekao sam šerifu da sam putopisac ali mu nisam kazao da mi je geologija slabost. Čuo sam da u podnožju Stenovitih planina ima veoma retkog kamenja pa sam hteo

da prikupim nekoliko uzoraka. U kopanju sam naišao na sanduke.

— Ali... — počela je Kristin.

— Smirite se misis Melvil, vi ste još uvek uzbuđeni, pustite da ja objasnim stvar. Naravno — nastavio je Holidej — kad sam našao zlato uzorke kamenja sam ostavio tamo gde sam ih iskopao.

Prisutni su se nasmejavali Doku koji je način na koji je Dok postupio bio je sasvim razumljiv njihovom shvatanju realnosti.

— A mister Hoker i misis Melvil? — upitao je neko.

— Oni su bežeći od kidnapera naišli na mene i pomogli mi da sanduke natovarimo na kola. Inače, raduju se mojoj sreći, koliko vidim.

— Ali... — zaustila je mlada žena.

— Čutite Kristin — šapnuo joj je Greg na uho — pustite mister Holmsa da govori. Imajte poverenja u njega.

— Zna li da vam kao nalazaču pripada prilična nagrada? — upitao je gradonačelnik.

— Znam! Snaći ću se nekako s tim novcem. — Odgovorio je Dok okrećući se da pođe. Greg i Kristin su pošli za njim.

— Znao sam da ste vešti na pištolju, ali nisam znao da izmišljate ovako lepe priče. Trebalo je da zaista postanete putopisac — rekao je Greg.

— A šta je bilo sa kidnaperima, miser Holmse? — upitao je konobar. — Jeste li ih likvidirali?

— Ne, nismo. Oni su negde u planini. Uostalom, pitajte mister Ho-

kera o tome, on je otkrio njihovo skrovište — odbio je Holidej od se be poplavu pitanja upućujući radoznalce na Grega.

— Pa, skrivali su se u onoj napuštenoj rudarskoj kolibi u planini, ali ne verujem da su još uvek tamo. Znaju da ćemo javiti šerifu gde se kriju — dodao je Hoker.

— Hoćete li se priključiti poteri?

— Ne, za danas mi je bilo dosta stavljanje glave u torbu.

— A šta je sa mister Melvilom? Jeste li našli i njega.

— Da, našli smo ga — odgovorio je Greg posle kratkog razmišljanja... — mrtvog. To ćemo ispričati šerifu.

XV

Četiri konjanika blížila su se Kenon Sitiju, terajući ostrim kasom oznojene konje. Bili su to Frenki Lintok, Sledž, Vilijems i Mak „Šonja“. Frenki je jahao prvi, namrgodenog lica i očiju iz kojih je izbijala mržnja i bes, a njegovi sledbenici su ga bez reči pratili.

— Pretpostavimo da si u pravu i da su begunci u Kenon Sitiju — oprezno je oslovio Sledž Frenkija kao da je zazirao od njegove ljutine. — Šta onda? Kako da ih se dočepamo?

— Jednostavno! Ući ćemo u grad da ih pohvatamo!

— A šerif?

— Vidi se da još ne poznaješ Frenki Lintoka. Misliš li da bih išao da nemam plan.

— Verujem da imaš, ali taj plan bi morao da bude čudotvoran pa da uspe.

— Čudotvoran ne, ali mudar. Al sad mi reci ima li u blizini grada neki ranč.

— Ima jedan na pola milja od varoši. Vlasnik je neki Perkins.

— Odlično! Vodi nas tamo. Najkraćim putem!

— Šta imaš na umu? Taj Perkins je pošten čovek i ne verujem da će nam pomoći.

— Baš takav se traži. Dosta mi je malih nitkova kao što je onaj Melvil kojima niko ne veruje. Treba nam pošten čovek.

Sledž je začuđeno pogledao Lintoka, ali nije rekao ništa i ne postavljajući više pitanja doveo je bandu do Perkinsovog ranča. Mala brvnara počivala je usamljena na podnevnom suncu a u hladu granatog duda dremao je riđan podmaklih godina. U dvorištu i na tremu razbojnici nisu videli nikoga, ali se iz dimnjaka ka nebu viorio stub dima što je značilo da kod kuće ima nekoga. I zaista, čujući bat konjskih kopita na vratima brvnare pojavila se sredovečna žena praćena dečadićem od oko deset godina.

— Dobar dan gospodo Perkins — pozdravio ju je Frenki. — Je li vaš muž kod kuće?

— Jeste, eno ga tamo iza kornala, prevrće seno. Treba li vam. — Odgovorila je žena brišući ruke o kecelju.

— Da. Ja sam njegov stari znanac, pa sam u prolazu navratio da ga pozdravim.

— Oh, drago mi je. Izvolite uđite — pozvala ih je žena. — Fini idi i pozovi tatu — rekla je dečaćiću milujući ga po glavi. — Pozuril!

Frenki je ušao u kuću a za njim Sledž i Mak, a Vilijems je ostao napolju da čuva konje i motri na okolinu. U maloj odaji širio se miris jela koje se kuvalo na ognjištu i miris sušenog mesa i luka jer je odaja služila i kao neka vrsta ostave. Ne obraćajući pažnju na ženu Frenki se zavalio u stolicu i stavio noge na sto. Domaćica ga je iznenađeno pogledala i kao da je uprkos gostoljublju i učtivosti htele nešto da kaže, ali joj je pogled na Lintokovu mračnu figuru sledio reč na usnama.

Ovaj čovek nije mogao biti prijatelj njenog muža! Ne, ona je znala svog muža, on nije mogao da ima takve prijatelje! Obuzela ju je zla slutnja.

— Evo tate — izgovorio je zadahano dečaćić utrčavši u kuću. — Odmah će doći!

Dečaćić je pošao ka majci koja je stajala kraj ognjišta, ali dok je prolazio pored Lintoka ovaj je raširio ruku i zadržao ga. Kao da želi da se igra s njim izvadio je pištolj iz futrole i počeo da ga vrti oko prsta.

— Umeš li da pucaš? — upitao je dečaka.

— Ne! Tata mi ne dozvoljava da imam oružje.

— Tata je u pravu — naizgled dobroćudno je rekao Frenki gledajući netremice domaćicu — oružje je opasno, može da ubije.

— To i tata kaže — prihvatio je spremno mališa ne primećujući Frenkijev pogled — ali obećao mi je da će mi kupiti pušku kad porastem.

— Naravno, pametan je tvoj tata. A dotle, treba da te čuva, jer deca ponekad ginu od oružja — rekao je bandit — i oči su mu hladno zasvetlile kao oči zvečarke.

U tom trenutku u odaju je ušao domaćin. Bio je to omalen proćelav čovek srednjih godina, neuglednog izgleda nasuprot njegovoj ženi koja je ostavljala utisak rasnog primerka svoje vrste. Ušavši u odaju Perkins je žmirnuo očima nenaviknutim na polutamu brvnare i među prisutnima pogledom potražio prijatelja koji ga je zvao. Ali, nije prepoznao nikoga. Video je samo nepoznata namrgođena lica... i malog Finija u zagrljaju jednog od tih ljudi.

— Na žalost, ne poznajem vas — jedva je prevalio preko jezika sluteći zlo. — Sigurno je neka greška.

— Nije greška. Svejedno što se ne poznajemo, upoznaćemo se... I razići ćemo se kao prijatelji... ako nam učiniš jednu malu uslugu — dodao je Lintok igrajući se pištoljem.

— Uslugu? Ne znam da li mogu...

— Ništa naročito, samo nekoliko sitnica. Reci mi da li si čuo nešto o otmici neke žene.

— Jesam — tiho je odgovorio farmer.

— Znaš li ko je to učinio?

— Ne. I ne želim to da znam, jer to nije moj posao — žurno je

odgovorio farmer počínjući da shva-
ta s kim ima posla. — To je šeri-
fova briga.

— Pametno! A stara je poslovice
„ko pametno živi dugo živi” — na
izgled dobroćudno je rekao Frenki
milujući dečaka. — U svakom slu-
čaju, otmicu su izvršili neki opa-
sni ljudi.

Farmer je ćutke progutao kned-
lu vazduha.

— I šta je bilo s tom ženom.
Da li se vratila?

— Ne znam. Ja odlazim u grad
samo nedeljom kad idem u crkvu.

— Znam, znam, a da li si nešto
čuo?

Farmer je zaustio da odgovori,
ali u tom trenutku se začuo topot
kopita konja koji se zaustavio pred
kolibom. Frenki je dao znak ban-
ditima da budu spremni a domaći-
nu naredio.

— Vidi ko je to i udalji ga po
svaku cenu. Pazi da ništa ne prime-
ti ili...

U tome je nečiji glas prekinuo
Frenkija.

— Rendi, hej Rendi!

Kada se domaćin pojavio na
vratima pridošlica je nastavio.

— Jesi li čuo novost. Ona ote-
ta putnica i još dvojica tipova ko-
ji su s njom putovali našli su zla-
to Konfederata! Dva sanduka!

— Zaista? — upitao je farmer
tek koliko da nešto kaže.

— Zaista!? Samo to?! Ma čuješ
li šta ti kažem? Dva sanduka zla-
tnih poluga, hej čoveče! — pono-
vio je glas čudeći se Perkinsovoj
ravnodušnosti.

— Čujem, čujem. Pa šta, kad

nisu moji — odgovorio je farmer
ravnodušno.

— Ništa, samo mislio sam da će
te ta novost više interesovati. Ni-
šta, idem ja da obavestim moje.
Zbogom!

Konjanik je podbo konja i ma-
lo kasnije topot se udaljio. U ko-
libi je vladala tišina. Tišina zbog
iznenađenja i radosti.

— Sad znamo ono što nas inte-
resuje — rekao je Frenki likujući.
— Ostaje samo da moj plan spro-
vedemo u delo... Sa malim do-
datkom, jer ćemo jednim udarcem
ubiti dve muve.

Rekavši to, Frenki je čvršće pri-
grlio malog Finija. — Jesi li čuo
šta je rekao onaj čovek? Bi li ti
voleo da imaš ta dva sanduka zla-
ta?

— Bih, kako da ne. Time bi se
svašta moglo kupiti.

— Dabome! Vidiš kako si ti pa-
metan mali dečak. Tvoji roditelji
su srećni što te imaju — dodao je
pogledavši mračno farmera i nje-
govu ženu.

— E gledaj sada — obratio se
Frenki farmeru ozbiljnim glasom:
— Evo šta treba da učiniš za nas.
Otići ćeš u Kenon i reći šerifu da
si otmičare video na pet milja
odavde. Navešćeš ga da pođe u po-
teru. Možeš mu reći da smo se raz-
baškarili i da će nas lako uhvatiti.

— Ali... — počeo je farmer za-
reći zaprepašćeno u razbojnika...
— to nije istina. Morao bih... da
lažem!

— Pa...?

— Ne mogu! Nikada nisam la-
gao — jeknuo je farmer očajno.

— Ne možeš? Moći ćeš kad se se tiš koliko je Fini pametan i zlatan dečak i koliko zaslužuje da živi — nasmešio se Lintok zlobno prinoseći pištolj dečakovoj glavi.

Farmer je pobledio kao smrt. U Frenkijevim očima pročitao je smrtnu presudu za biće koje je voleo više nego sebe. Ne, samo to ne!

— Moći ću — jeknuo je očajno.

— Odišono! — nasmejao se Lintok zadovoljno. — Znao sam da si ti mudar čovek. I ja bih bio kad bih imao sinčića kao što je Fini. A sad pođi! Nemoj nešto da pogrešiš inače... — Frenki je ubilački pogledao jadnog čoveka. — I... stani! Imaš li viskija?

— Imam! Čuvam jednu bocu za slučaj bolesti.

— Daj je ovamo!

Farmer je pružio flašu rukom mesečara.

— Evo, ispij ova — rekao mu je Lintok nalivajući čašu. Smiri se. Pazi da niko ne primeti tvoju zbuđenost. I, zapamti, sve će biti u redu ako odigraš ulogu kako treba. Nikome neće faliti dlaka s glave!

Mali farmer je plačnim pogledom pomilovao svog sinčića koji je ne shvatajući šta se događa počivao u naručju demonu u ljudskom obliku, a onda bez reči izašao. Malo kasnije odjahao je ka Kenon Sijaju ophrvan očajanjem osuđenika na smrt.

U maloj kolibi zavladała je tišina puna neizvesnosti i očaja.

XVI

Polu časa kasnije Perkins se vraćao. Dojahao je trkom kao da je

očekivao da će svoj dom zateći u stanju u kome ga je uvek ostavljao, ali se videvši četiri osedlana konja pred kućom, prenuo iz ludih nada i umorno sjahao. Stvarnost, je bila sasvim drukčija i u njegovoj kući su se još uvek gnjezdila četiri opasna razbojnika spremni na sve.

— Dakle? — upitao je Lintok.

— Sve je u redu... za vas. Našao sam šerifa i ispričao sam mu ono što ste rekli. — Jedva je odgovorio farmer.

— Je li poverovao?

— Ne znam. Mislim da jeste. Trudio sam se da budem uverljiv.

— Jesi li video strance? One što su našli zlato?

— Jesam! Bili su u salunu. Nešto su pričali gomili ljudi.

— Dobro! Uskoro ćemo videti da li si bio pametan koliko je trebalo. U međuvremenu, posluži moje drugove viskijem... Mađa nisu bolesni!

Banditi su se grohotom smejali i flaša je počela da kruži iz ruke u ruku. Frenki je popio samo jedan gutljaj, mali, tek da ovlaži jezik. Ostali su međutim, neštedice ispijali tako da je pri trećem krugu flaša ostala prazna. Mak „Šonja“ je mučnuo flašu i videvši da je prazna bacio je u ugao.

Prasak polomljenog stakla zaglušio je topot kopita u daljini. Frenki je prišao prozoru i zadovoljno se osmehnulo.

— Šerif sa poterom. Naš mali prijatelj je dobro obavio svoj zadatak.

Perkins je ćutke podneo njegovu ciničnu primedbu. Bandit ga je imao u šaci i morao je da ćuti.

— Saćekaćemo da se potera uda lji, a onda polazimo. Sledž i „Šonja” idu sa mnom a Vilijems će ostati ovde... za slučaj da si nam namestio neku igru — obratio se Lintok farmeru.

— Nisam, kunem vam se. Uradio sam sve kako sam najbolje mogao. Mislilo sam na mog Finija kao što ste rekli.

— Verujem, ali za svaki slučaj. Dakle, ako si nešto brljao bolje je da to odmah kažeš.

— Nisam, nisam — zagrenuo se Perkins. — Ako treba još nešto da učinim, učiniću, samo poštedite Finija.

— Ko kaže da mi Finiju mislimo zlo. Fini je divan dećkić i živeće dugo i srećno... ako mu je otac bio dovoljno pametan. Hajdemo — završio je Lintok obraćajući se Sledžu i Maku.

Minut kasnije kopita njihovih konja udaljio se prema Kenon Sitanju.

XVII

Na ulazu u grad Frenki je zategao voćice svog konja i saćekao da mu se Sledž i Mak približe.

— Da vam izložim plan. Šerif je otišao sa poterom i ako ga je onaj kepec Perkins zaista obmanuo proći će najmanje tri sata dok se vrati u Kenon Siti. Mi ćemo za to vreme najpre srediti onog Holmsa. Nas trojica bićemo dovoljni za nje ga makar bio brz kao Vajat Erp. Pazite, sva sredstva su dozvoljena. Dok se oko njega bude pravila gu-

žva mi ćemo opljaćkati banku. Ako sve bude išlo po planu do zore ćemo biti daleko. A onda kud kojil!

— Plan je odličan. — Klimnuo je glavom Sledž.

— Šteta što nećeš imati prilike da bolje upoznaš Frenkija Lintoka. Ali, i ovaj kratak susret će ti se isplatiti. — Samozadovoljno se nasmešio razbojnik. — Hajdemo momci, odigrajmo još ovu rundu, a onda zbogom Kenon Siti!

Ćim ga je ugledao Dok je znao da je to Frenki Linton i da je došao zbog njega. U Frenkijevom hodu, pokretima, načinu kako je ušao a naroćito pogledu bilo je nećeg što je otkrivalo revolveraša, ćoveka spremnog da sve svoje probleme i nesporazume rešava revolverom. Holidej je imao prilike da sretne mnogo takvih ili slićnih ljuđi. Svi su oni na neki način bili isti, jer su na isti način mrzeli i potcenjivali ljuđe oko sebe. I u Frenkiju je živela ta ista mržnja i prezir, ali je on i u tome pokazivao neki izuzetnu nepomirljivost koja je plašila ćak i njegove saradnike. Ulazeći pogledao je Holideja ubilaćkim pogledom, otrovnim kao ujed zvećarke. Iz zenica bleđih od mržnje Holidej je proćitao samo jednu nekazanu reć — smrt!

— Viski — rekao je Frenki lećeno, prilazeći šanku.

U tišini koja je nastala njegove reći su odjeknule kao bomba.

— Odmah — užurbao se konobar — bićete usluženii.

— Vi ste, dakle, taj ćuveni de-

litelj pravde — obratio se Frenki Holideju naslanjajući se na šank. — Odmah sam vas prepoznao.

— Laskavo za mene.

— Samo delimično mister, s obzirom na ono što ću učiniti.

— Zaista? — Dok je osetio da se opet bliži trenutak kada će morati da brani život... bedni goli život — a šta to nameravate da učinite?

— Da vas ustrelim. To istina ne će biti nikakav podvig, jer vi niste Vajat Erp ili Dok Holidej, ali, daću vam sve prednosti koji biste zaželeli... da li takav postupak zaslužuje hvalu.

— Naravno... ako posle toga bude živ onaj koga treba hvaliti, u ovom slučaju vi.

— Vi kao da pretite — prostrelio je Frenki Doka pogledom.

— Ne, ali kao iskusan revolveraš vi znate da i od brzog uvek postoji brzi — primetio je Dok mirno.

— To je lako utvrditi. — izgovorio je Frenki isplijajući svoj viski — pokušajmo.

— Ovde? — primetio je Dok s negodovanjem.

— Zašto da ne? Ovo mesto je dobro kao i svako drugo.

Na te reči gomila ljudi okupljenih oko Holideja rasprštila se na sve strane. Za tren oka pored šanka stajali su samo Dok s jedne a Frenki i Sledž s druge strane. Igrom sudbine, Hoker je nekoliko minuta pre toga izašao iz saluna ne predviđajući da će Doku biti potrebna njegova pomoć. Kao uvek, Holidej je ostao sam, suočen sa dvojicom neprijatelja, sam pred

dvojicom opakih prekaljenih mržnjom i neutuljivom pohlepom. Ležerno naslonjen na šank, Frenki Lintok je odmeravao Holideja gorućim očima, gladan osvete sa ciničnim osmehom koji je podsticao na rezeći iskežene čeljusti vuka. Ali, na Frenkijevo iznenađenje, u Dokovim čeličnoplavim očima nije pročitao strah već nešto što se više činilo kao izraz sete ili gorkog razočarenja, a odmah zatim odsjaj tih očiju postao je tvrd, neprobujan, hladan kao odsjaj ledenih breгова u polarnoj noći.

Frenki se ispravio i ostavivši čašicu proteglio prste. Na usnama mu je još uvek igrao onaj isti prezirivo ciničan osmeh, ali su stisnuti zubi otkrivali njegov bes što se ovaj jadni nalickani došljak nije skrhao od straha. Želeo je da ga ponizi pa tek onda da ga jednim potezom ruke zbriše sa lica sveta. Ali, ono prvo mu nije uspelo i zato je hitao da se od tog hrabrog ali neobazrivog stranca na plati i za tu poslednju uvredu, za uvredu što je bio hrabar a ne kukavica.

— Mister Holmse, pazite leđa!

To je kriknula Linda koja je silazeći niz stepenište videla Maku „Šonju” koji je iz ugla nišanio na Doka. Verovatno da bi to bio Dikov poslednji obračun, jer se iz tamnog otvora cevi na njega već cerila smrt, da na njegovu sreću trenutak ranije nije naišao Hoker. Videvši Makov izdajnički potez on ga je preduhitrio i precizno ispaljenim metkom oborio bandita.

— Hvala Linda — izgovorio je

Holidej promuklo. — I vama Hokere.

— Nemate potrebe da zahvaljujete — spremno je odgovorila pevačica. — Mister Hoker vam je vratio dug, a što se mene tiče... pat, rekla sam vam već da ste moj tip. Bila bi šteta da vas tako brzo izgubim.

— Linda je u pravu mister Holm se. Pošto se sve srećno završilo do zvolite mi da vas počastim pićem. Pivo? — upitao je barmen.

— Ne sada, drugi put — odbio je Holidej.

— Onda ću vam se i ja pridružiti. Zanimariću svoj princip — rekla je Linda.

— Biće mi mило ako to važi i za mene — rekao je Greg prilazeći.

— Pa — počela je da oteže Linda kao da se koleba — važiće i za vas.

Kristin ga je gledala nemo, a ipak rećito. U njenim sjajnim očima ogledala se sreća i spokoj zbog prebrođene opasnosti. Dotakla je Grega po ruci kao da time želi da iskaže koliko joj je drago što ga vidi. Greg joj je odgovorio osmehom.

XVIII

Sutradan oko devet časova pre podne diližansa „Vels Fargo” kompanije stajala je spremna pred hotelom u Kenon Sitiju. Na tremu pred hotelom pored grupice dokonih zazjavala stajali su Kristin Melvil i Gregori Hoker, ali bez prtljaga. Vozač je već sedeo na svom sedištu i čekalo se samo na Doka Holideja alias Holmsa. U to

me se pojavio i on u pratnji gradonačelnika, bankara i šerifa.

— Oh, misis Melvil... i Greg! Kako mi izgleda vi ste odustali od daljeg putovanja — primetio je Dok videvši da dvoje njegovih saputnika nisu obučeni za put.

— Da — nasmešio se Greg — nas dvoje smo došli do zaključka da je Kenon Siti isto tako dobar za život kao svako drugo mesto...

— Ne samo to... nisi rekao sve Gregore — opomenula ga je Kristin.

— Da, nisam rekao sve... — Greg je rukom obgrlio Kristin i ona se krotko privila uz njega — nas dvoje smo odlučili da se venčamo! Jeste li iznenađeni?

— Razočaraću vas kad vam kažem da nisam. Vi zaboravljate da sam ja kockar i da iz očiju ljudi čitam njihove misli. Video sam vas sinoć kad ste razgovarali na stepeništu i sve mi je bilo jasno. Drago mi je što mogu prvi da vam čestitam. A ja — dodao je Dok setno gledajući u daljinu — ja moram da otputujem.

— Žao nam je što odlazite — rekla je iskreno Kristin — ali ako ste se već odlučili... u svakom slučaju želimo vam srećan put.

Dok je još jednom mahnuo svojim prijateljima i uskočio u diližansu koja je odmah krenula. Kristin i Greg su je ispratili pogledom sve dok nije zamakla iza poslednjih kuća Kenon Sitija.

— Divan čovek ovaj mister Holms — rekla je Kristin osećajno — i neobičan.

— Divan, i neobičan — ponovio je gradonačelnik — a biće vam još

divniji kad vidite ovo — nastavio je pružajući im jedan komad papira.

— Šta je to? — upitao je Greg.

— Ček na deset hiljada dolara. To je nagrada koju je vlada obećala onome ko nađe ili pomogne da se nađe zlato Konfederacije. Jutros je stigao telegram kojim sam ovlašćen da taj novac isplatim g. Holmsu, odnosno... kako da kažem — ušeptrljao se gradonačelnik —... uostalom, nije važno. A on ga je ustupio vama!

Kristin i Greg su se pogledali, a zatim su oboje pogledali za dilažansom koja je, mala kao igračka, nestajala na horizontu.

— Rekao je da vam to kažem tek kad otputuje!

— Hrabri, plemeniti i skromni Holms. Sad više ne možemo ni da mu zahvalimo — rekla je tiho Kristin.

— Holms? Rekoste li Holms — upitao je šerif.

— Da — pogledala ga je Kristin začuđeno.

— Moram da vas ispravim. Nje govo ime nije Holms.

— Nego?

— Holidej. Džon Holidej ili po znatije Dok Holidej!

Kristin i Greg su se još jednom pogledali. Sada im je mnogo šta bilo jasnije. Upoznali su i izgubili jednog izvanrednog čoveka i prijatelja. Ali ipak ne sasvim.

Jer, iako ga više nikada ne budu videli Dok Holidej će zauvek ostati prisutan u njihovom životu.

KRAJ

Naslov originala:

„ACES WILD” by JEFFERSON CLAY

Prevod: D. MILOSAVLJEVIĆ

AUTORSKA PRAVA ZA JUGOSLAVIJU

OBEZBEĐENA PREKO

NIP „FORUM” — „MARKETPRINT”

— Agencija autorskih prava Novi Sad

Odgovorni urednik: Tomić Svetozar

Izdaje i štampa NIP „FORUM” Novi Sad Vojvođe Mišića 1.

Štampano: 27. juna 1977.

Tržište: 8. jul 1977.

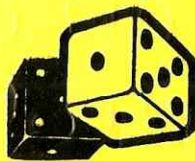
Oslobođeno osnovnog poreza na promet mišljenjem Pokrajinskog sekretarijata za obrazovanje, nauku i kulturu SAP Vojvodine.

broj 413-279/73 od 10 maja 1973 godine.



SPEKTAR

BALON GUMA ZA ŽVAKANJE



DISKO
KLUB



400 FLUORESCENTNIH
SAMOLJEPIVIH
NALJEPNICA!